

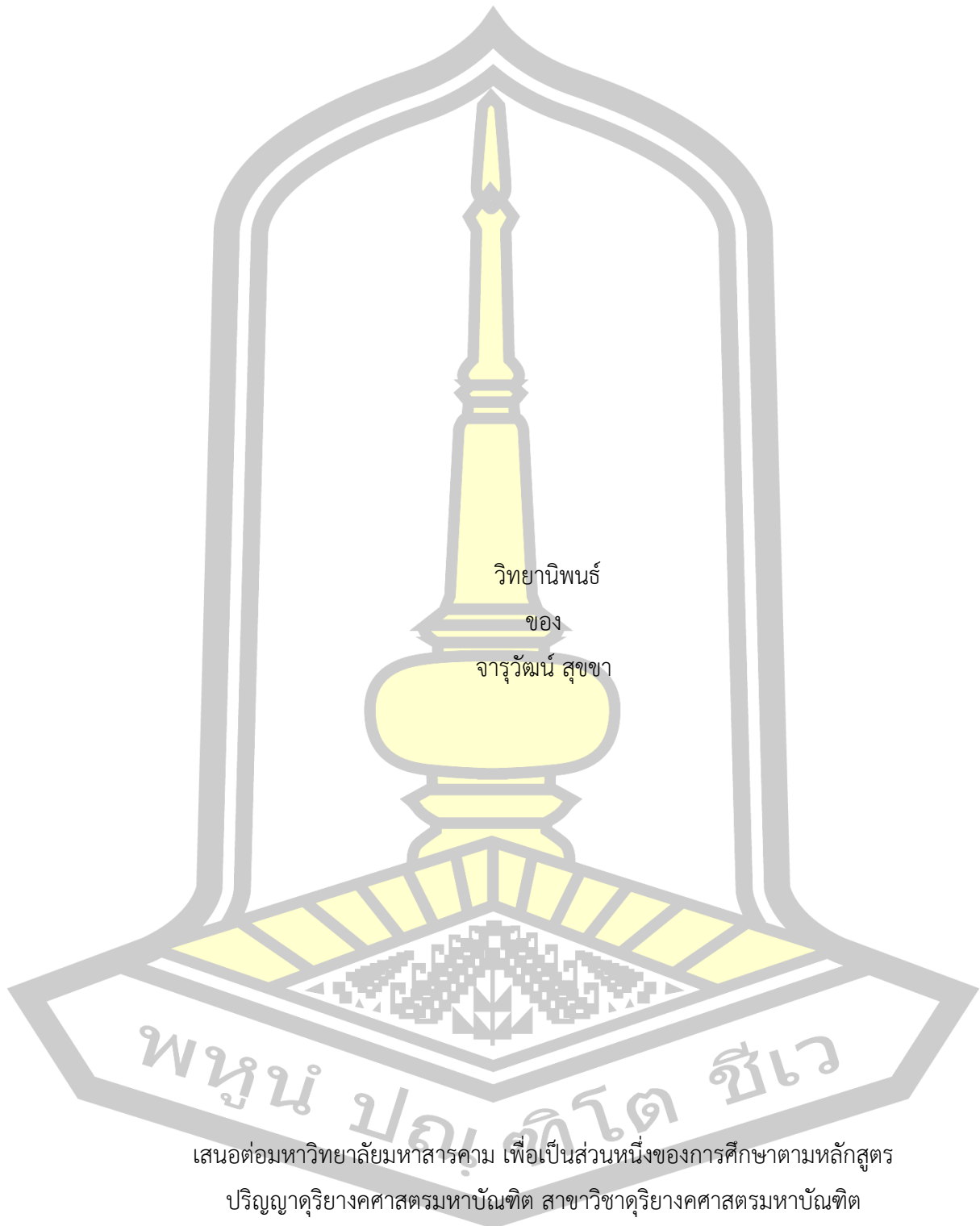
การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน

วิทยานิพนธ์
ของ
จารุวัฒน์ สุขขา

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาตรีวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ 2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน

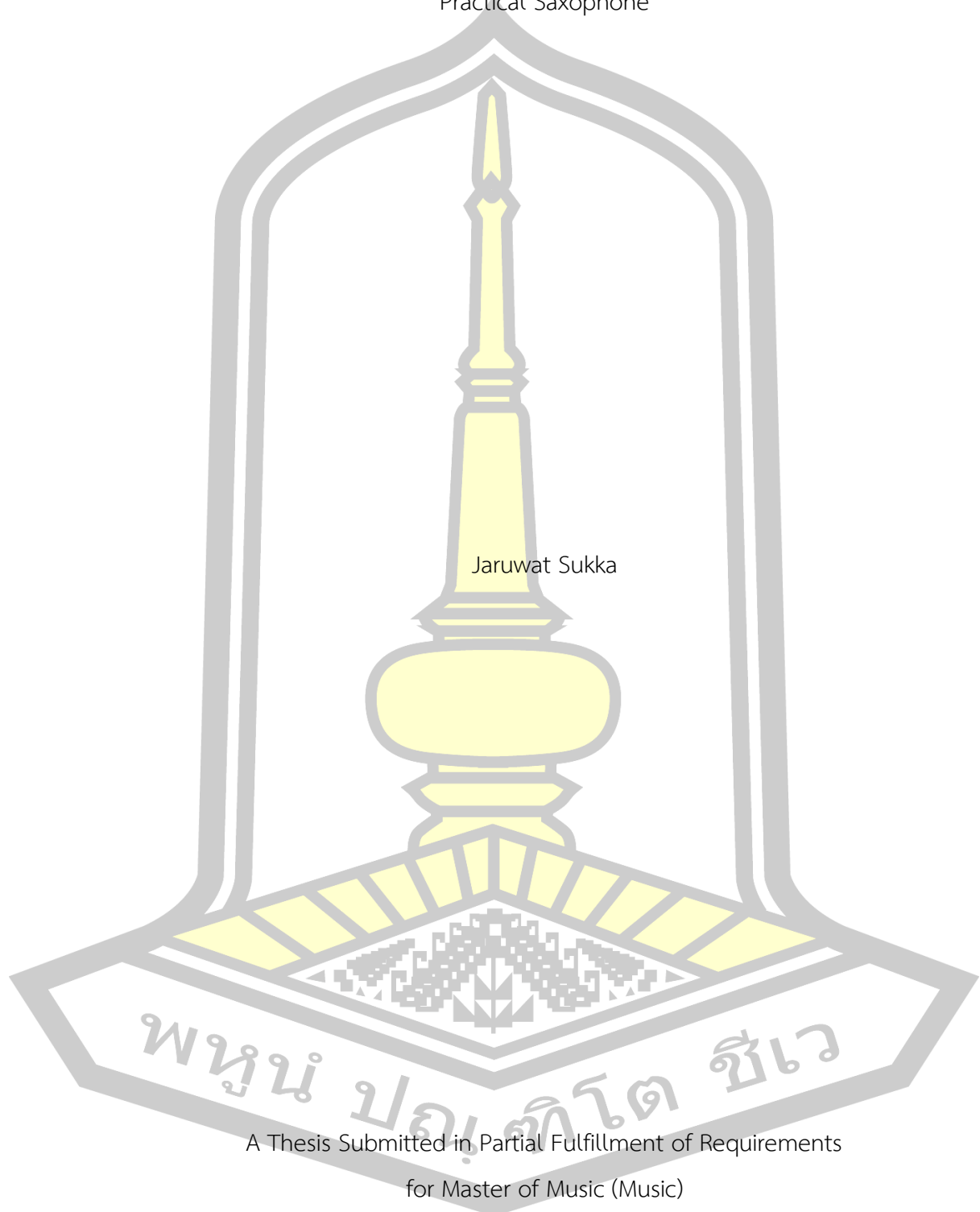
เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาตรีศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

The Learning Activity Development of Practical Skill based on Devi's Concept of
Practical Saxophone

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Music (Music)

February 2024

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนายจรรูวัฒน์ สุขชา แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาตรีวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
ดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผศ. ดร. คมกริช การินทร์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ดร. สัญชัย ด้วงบึ้ง)

.....กรรมการ

(ผศ. ดร. พิทยวัฒน์ พันธะศรี)

.....กรรมการ

(ดร. กฤษกร อ่อนละมุล)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา ดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัย
มหาสารคาม

.....
(ผศ. ดร. คมกริช การินทร์)

คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์

.....
(รศ. ดร. กริสน์ ชัยมุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติ แซกโซโฟน		
ผู้วิจัย	จารุวัฒน์ สุขชา		
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร. สัญชัย ดั่งบัง		
ปริญญา	ดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต	สาขาวิชา	ดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2567

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้วัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟนให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (E_1/E_2) 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน กับเกณฑ์ร้อยละ 80 และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ลงสาขาวิชาดุริยางคศิลป์สากล เครื่องมือเอกแซกโซโฟน วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด จำนวน 5 คน

ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟนให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (E_1/E_2) เท่ากับ 86.67/91.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ได้กำหนดไว้ 2) เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน คิดเป็นร้อยละ 91.00 เป็นไปตามเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน โดยภาพรวมพบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($= 4.92$, S.D. = 0.14)

คำสำคัญ : ทักษะปฏิบัติ, แซกโซโฟน, ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส

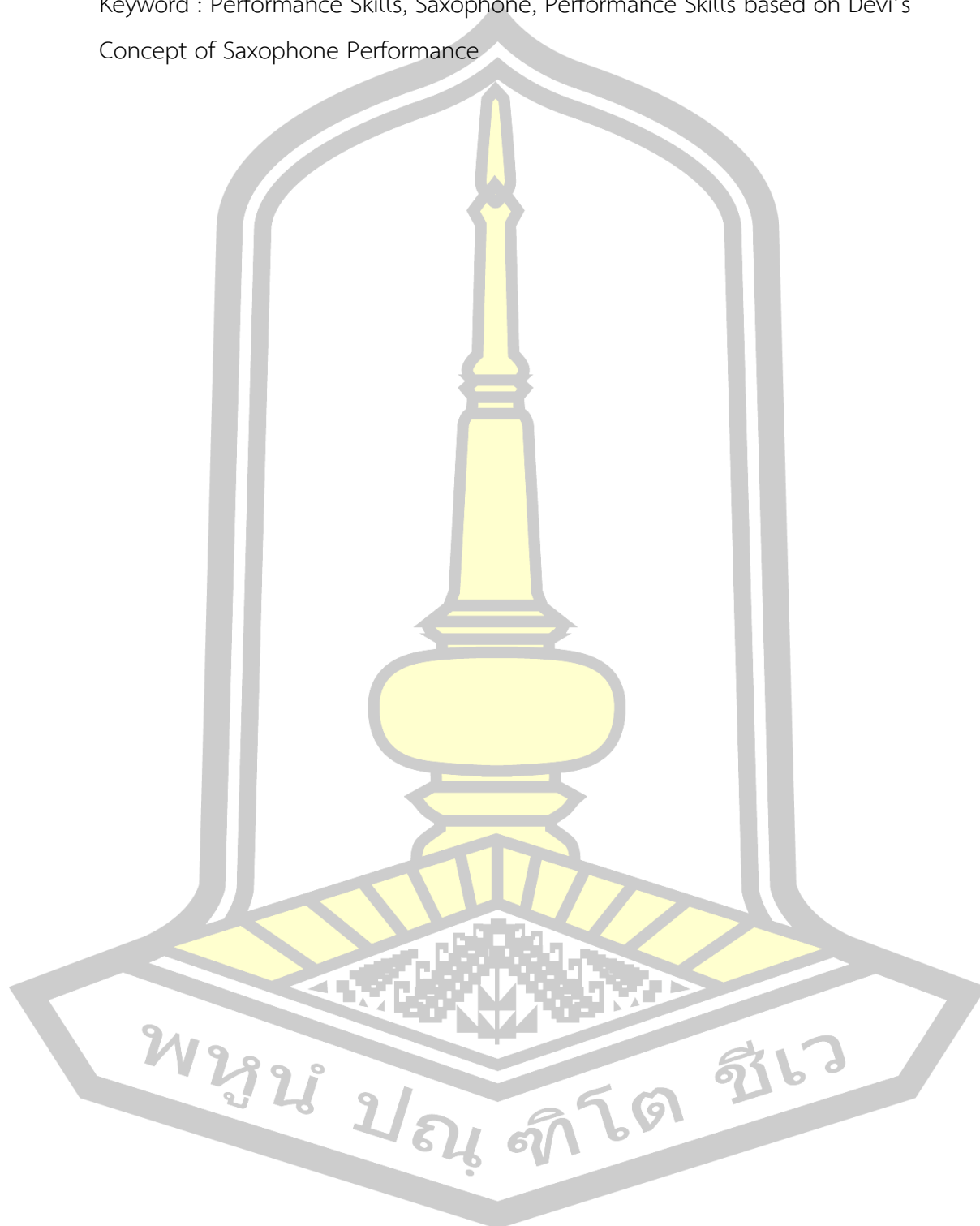
TITLE	The Learning Activity Development of Practical Skill based on Devi's Concept of Practical Saxophone		
AUTHOR	Jaruwat Sukka		
ADVISORS	Sanchai Duangbung , Ph.D.		
DEGREE	Master of Music	MAJOR	Music
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2024

ABSTRACT

The objectives of this research are 1) to enhance learning activities for performance skills based on Devi's Concept of Saxophone Performance to effectively meet (E_1/E_2) 80/80 criteria 2) to compare performance skills based on Devi's Concept of Saxophone Performance with the criteria of 80 percent and 3) to study students' satisfaction towards the learning activities for performance skills based on Devi's Concept of Saxophone Performance. The selected sample group comprises 5 junior high school students who have enrolled in a Western music course with a major for a saxophone instrument at the Roi Et College of Dramatic Arts. The research instrument used consists of 8 saxophone performance lesson plans with a cumulative duration of 16 learning hours in total.

The findings revealed that 1) the development of the learning activities for performance skills based on Devi's Concept of Saxophone Performance to fulfill the (E_1/E_2) criteria achieved a score of 86.67/91.00, which was higher than the specified 80/80 criteria 2) the comparison of performance skills based on Devi's Concept of Saxophone Performance scored at 91.00 percent, satisfying the criteria of 80 percent with statistical significance at the level of .01 and 3) the students' overall satisfaction with the learning activities for performance skills based on Devi's Concept of Saxophone Performance reached the highest level of satisfaction (= 4.92, S.D. = 0.14).

Keyword : Performance Skills, Saxophone, Performance Skills based on Devi's
Concept of Saxophone Performance

กิตติกรรมประกาศ

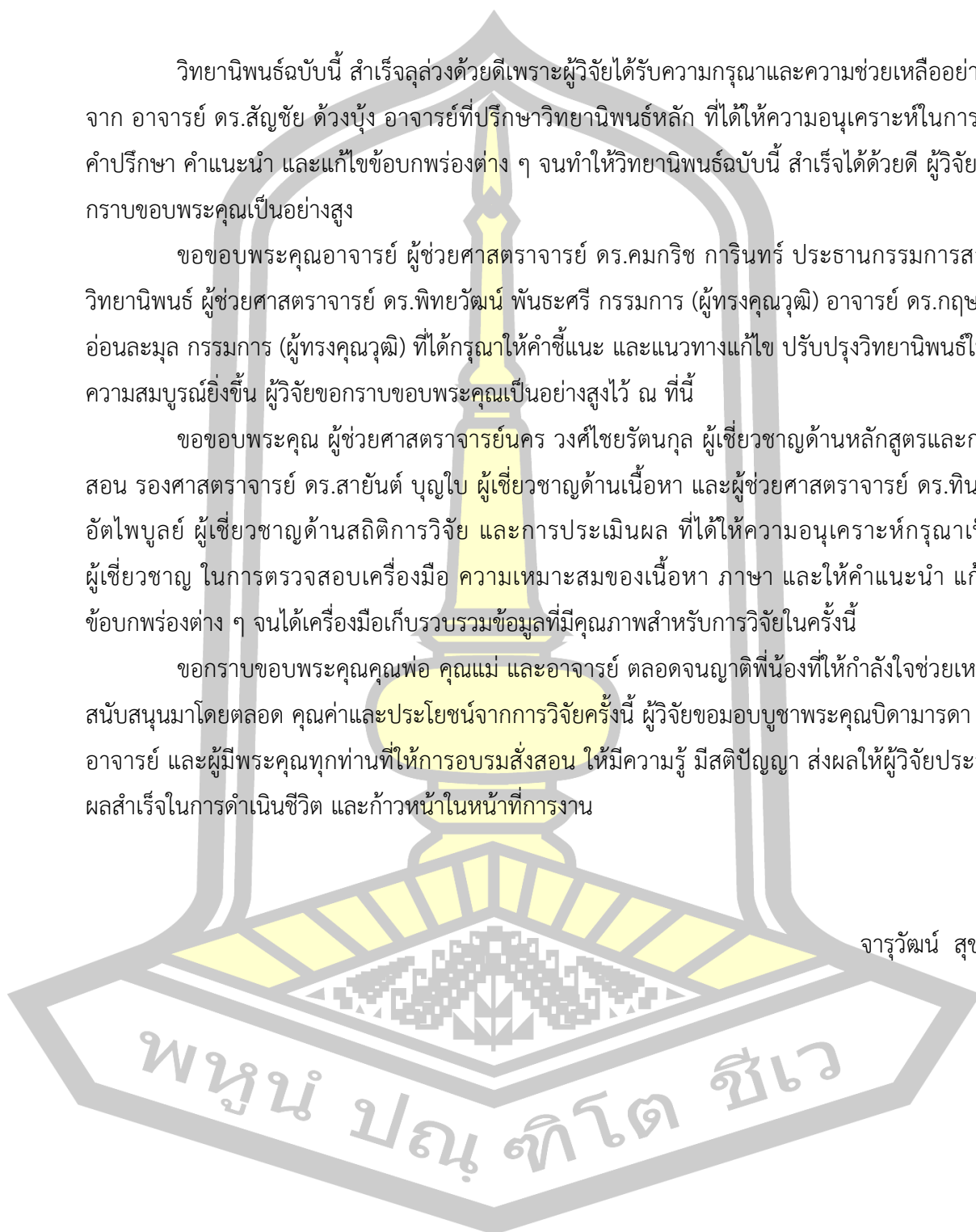
วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงด้วยดีเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดีจาก อาจารย์ ดร.สัญญาชัย ตัวงbung อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการให้คำปรึกษา คำแนะนำ และแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณอาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คมกริช การินทร์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิทยวัฒน์ พันธะศรี กรรมการ (ผู้ทรงคุณวุฒิ) อาจารย์ ดร.กฤษกร อ่อนละมุล กรรมการ (ผู้ทรงคุณวุฒิ) ที่ได้กรุณาให้คำชี้แนะ และแนวทางแก้ไข ปรับปรุงวิทยานิพนธ์ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์นคร วงศ์ไชยรัตนกุล ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน รองศาสตราจารย์ ดร.สายันต์ บุญใบ ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทินกร อัตไพบุลย์ ผู้เชี่ยวชาญด้านสถิติการวิจัย และการประเมินผล ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญ ในการตรวจสอบเครื่องมือ ความเหมาะสมของเนื้อหา ภาษา และให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนได้เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลที่มีคุณภาพสำหรับการวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ และอาจารย์ ตลอดจนญาติพี่น้องที่ให้กำลังใจช่วยเหลือสนับสนุนมาโดยตลอด คุณค่าและประโยชน์จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบบูชาพระคุณบิดามารดา ครูอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ให้การอบรมสั่งสอน ให้มีความรู้ มีสติปัญญา ส่งผลให้ผู้วิจัยประสบผลสำเร็จในการดำเนินชีวิต และก้าวหน้าในหน้าที่การงาน

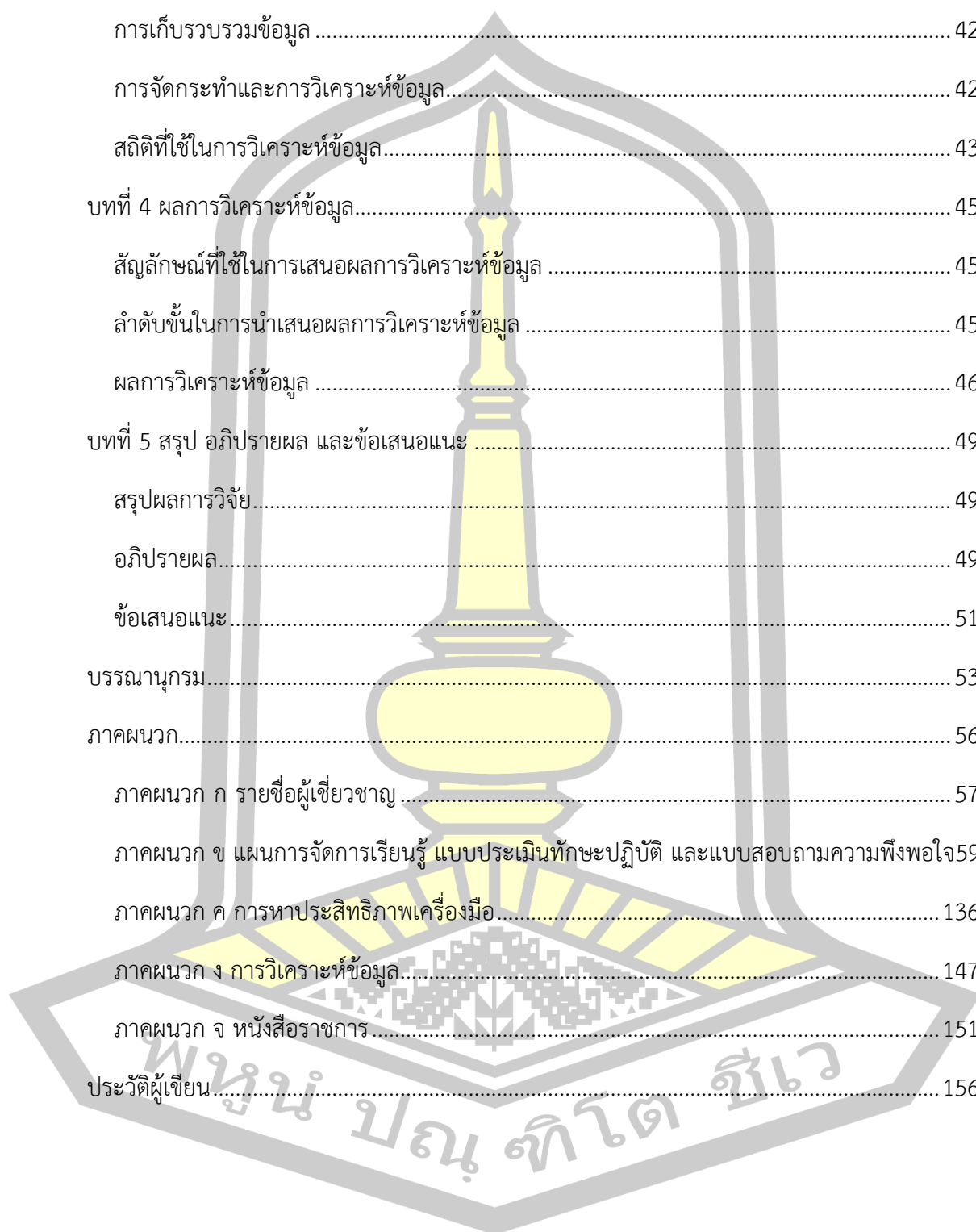
จารุวัฒน์ สุขหา

สารบัญ

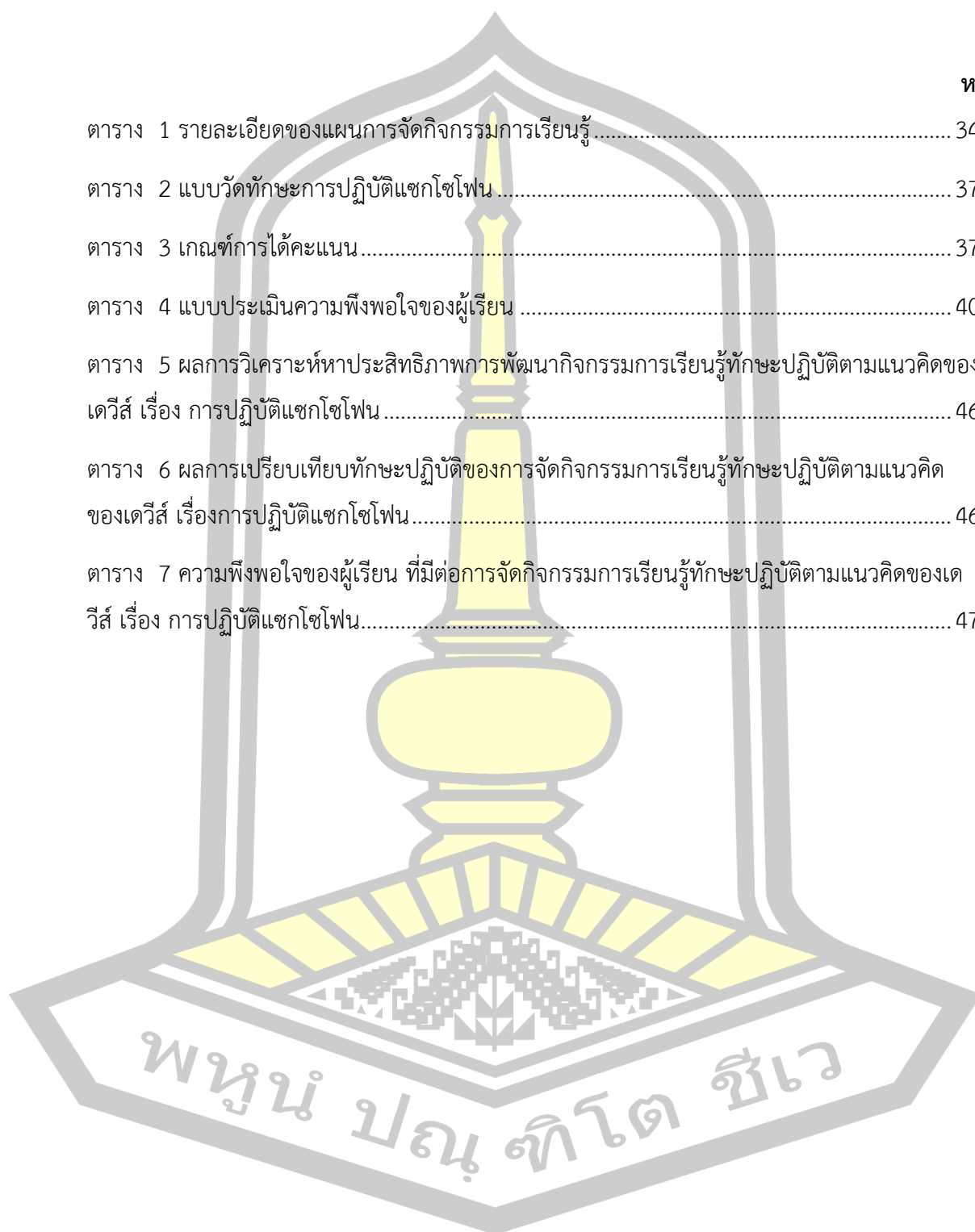
	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ขอบเขตการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
หลักสูตรนาฏดุริยางคศิลป์ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ปรับปรุง พุทธศักราช 2562)	6
แผนการจัดการเรียนรู้.....	10
เครื่องเป่าลมไม้ ประเภทแซกโซโฟน	14
ทฤษฎีการปฏิบัติแซกโซโฟน	17
แนวคิดเกี่ยวกับทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส.....	26
ความพึงพอใจในการเรียนรู้.....	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	30
กรอบแนวคิดการวิจัย	32
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	33
กลุ่มเป้าหมาย.....	33

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	33
การเก็บรวบรวมข้อมูล	42
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	42
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	43
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	45
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	45
ลำดับขั้นในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	45
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	46
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	49
สรุปผลการวิจัย	49
อภิปรายผล	49
ข้อเสนอแนะ	51
บรรณานุกรม	53
ภาคผนวก	56
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ	57
ภาคผนวก ข แผนการจัดการเรียนรู้ แบบประเมินทักษะปฏิบัติ และแบบสอบถามความพึงพอใจ	59
ภาคผนวก ค การหาประสิทธิภาพเครื่องมือ	136
ภาคผนวก ง การวิเคราะห์ข้อมูล	147
ภาคผนวก จ หนังสือราชการ	151
ประวัติผู้เขียน	156

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 รายละเอียดของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้.....	34
ตาราง 2 แบบวัดทักษะการปฏิบัติแซกโซโฟน.....	37
ตาราง 3 เกณฑ์การได้คะแนน.....	37
ตาราง 4 แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียน.....	40
ตาราง 5 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของ เดวิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน.....	46
ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิด ของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน.....	46
ตาราง 7 ความพึงพอใจของผู้เรียน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเด วิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน.....	47

บทที่ 1

บทนำ

ทิศทางการจัดการศึกษาดนตรีขั้นพื้นฐานนานาชาติให้ความสำคัญกับการศึกษาที่ตอบสนองทักษะในศตวรรษที่ 21 และความเป็นโลกไร้พรมแดน โดยเฉพาะทักษะชีวิตที่มีความยืดหยุ่น รู้จักปรับตัว ริเริ่มสร้างใหม่ ใส่ใจดูแลตัวเองและผู้อื่น รู้จักเข้าสังคม เรียนรู้วัฒนธรรมที่มีความแตกต่างหลากหลาย ความเสมอภาคและการอยู่ร่วมกัน เพื่อให้มีความพร้อมในการดำรงชีวิตเตรียมเยาวชนให้เป็นพลเมืองโลก (Global citizenship) มีทักษะในการปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมของประเทศต่าง ๆ สามารถที่จะอยู่ที่ใดในโลกก็ได้ (วิจารณ์ พานิช. 2555) วิชาดนตรีส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความกล้าแสดงออก ซึ่งวิชาอื่น ๆ ก็ทำได้เช่นกัน เช่น การให้ผู้เรียนออกมาพูดหน้าห้องในวิชาภาษาไทย หรือการนำเสนอโครงงานวิทยาศาสตร์ ในกลุ่มวิชา STEM ดังนั้นครุดนตรีจึงต้องแสวงหาคำตอบที่วิชาอื่นทำไม่ได้ เพื่อที่จะให้วิชาดนตรีนั้นยังคงยืนหยัดอยู่ในกลุ่มวิชาบังคับหรือวิชาแกนไม่เช่นนั้นวิชาดนตรีก็จะถูกบูรณาการกับกลุ่มวิชาอื่น ๆ ที่มีจุดประสงค์ปลายทางที่นักวิชาการไม่เข้าใจดนตรีเคยกระทำกับวิชาดนตรีมาแล้ว คือ การบูรณาการดนตรีร่วมกับกลุ่มสาระอื่นแล้วเรียกว่า กลุ่มวิชาพัฒนาลักษณะนิสัย กลุ่มเสริมสร้างบุคลิกภาพ ดังนั้นก่อนที่จะถูกบูรณาการ ครุดนตรีต้องทำให้ผู้เรียน ผู้ปกครอง ครู โรงเรียน ผู้บริหารมีความเข้าใจว่า ในโรงเรียนครุดนตรีสอนอะไร ถ้าทำได้วิชาดนตรีก็จะได้รับการยอมรับว่าคุณค่าโดยตัวดนตรีเอง และครุดนตรีก็ไม่ต้องมีความกังวลใจว่าในการปรับปรุงหลักสูตรครั้งต่อไปวิชาดนตรีศึกษา จะอยู่ในสถานะใด (วารสารวิพิตพัฒนศิลป์ บัณฑิตศึกษา. 2564)

สรุปได้ว่าทิศทางการจัดการศึกษาดนตรีขั้นพื้นฐาน นานาชาติให้ความสำคัญกับการศึกษาที่ตอบสนองทักษะในศตวรรษที่ 21 และความเป็นโลกไร้พรมแดน โดยเฉพาะทักษะการใช้ชีวิต การปรับตัว การเข้าสังคม การอยู่ร่วมกันบนความหลากหลาย เพื่อเตรียมความพร้อมเป็นพลเมืองโลก สามารถจะอยู่ที่ใดในโลกก็ได้ ในส่วนของวิชาดนตรีผู้สอนดนตรีต้องทำให้ผู้เรียน ผู้ปกครอง ครู โรงเรียน รวมถึงผู้บริหารมีความเข้าใจว่า ผู้สอนจะสอนอะไร และผู้สอนต้องแสวงหาคำตอบที่วิชาอื่นทำไม่ได้ ถ้าทำได้วิชาดนตรีจะได้รับการยอมรับว่าคุณค่าโดยตัวดนตรีเอง

หลักสูตรนาฏดุริยางคศิลป์ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ปรับปรุงพุทธศักราช 2562) เป็นหลักสูตรเฉพาะของวิทยาลัยนาฏศิลป์ในสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศ ในขณะเดียวกันก็

สอดคล้องกับพันธกิจของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาเฉพาะด้านศิลปวัฒนธรรม ซึ่งมีหน้าที่หลักในการจัดการศึกษาเฉพาะด้านช่างศิลป์ นาฏดุริยางคศิลป์และคีตศิลป์ ทั้งไทยและสากล รวมทั้งศิลปวัฒนธรรมตั้งแต่ระดับพื้นฐานวิชาชีพถึงวิชาชีพชั้นสูง (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม. 2562)

สรุปได้ว่าหลักสูตรนาฏดุริยางคศิลป์ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ปรับปรุงพุทธศักราช 2562) เป็นหลักสูตรเฉพาะของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ในสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาเฉพาะด้านศิลปะวัฒนธรรม ซึ่งมีหน้าที่หลักในการจัดการศึกษาเฉพาะด้านช่างศิลป์ นาฏดุริยางคศิลป์ ทั้งไทยและสากล รวมทั้งศิลปวัฒนธรรมตั้งแต่ระดับพื้นฐานถึงวิชาชีพชั้นสูง

รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของ Davies เดวิส (Davies. 1971: 50-56) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบนี้ทั้งหมด 5 ขั้นตอน คือ ระเบียบวิธีการสอน (Methodology) 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยการสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ทักษะหรือการกระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้น จะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ซ้ำหรือเร็วเกินไปกติก ก่อนการสาธิต ครูควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกต 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรจะแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็นส่วนย่อยๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปที่ละส่วนอย่างช้า ๆ 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีครูสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดู หากติดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะและช่วยแก้ไขจนผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะ ย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้นทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้งจนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างที่ชำนาญ

จากการศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติและการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะทำการศึกษา การพัฒนากิจกรรม

การเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพื่อนำมาใช้แก้ปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนมีทักษะการปฏิบัติที่ดีขึ้น

จากการสังเกต นักเรียนมัธยมศึกษาที่ลงรายวิชาปฏิบัติแซกโซโฟน วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด มีทักษะการปฏิบัติไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด และเมื่อจากเอกสารรายงานผลสัมฤทธิ์ และเมื่อพิจารณาจากเอกสารรายงานผลสัมฤทธิ์ในปีการศึกษา 2565 ในรายวิชาปฏิบัติ เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน มีคะแนนเฉลี่ยยังไม่เป็นไปตามเกณฑ์ของสถานศึกษาที่กำหนดไว้ เพราะการปฏิบัติแซกโซโฟนมีวิธีการ/เทคนิคที่หลากหลาย และยังต้องใช้ทักษะการปฏิบัติที่สัมพันธ์กัน ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนในการปฏิบัติ ผู้วิจัยมองเห็นว่า ทักษะการปฏิบัติมีแนวโน้มต่ำกว่าเกณฑ์ จนเป็นปัญหาในการศึกษาการปฏิบัติแซกโซโฟนในระดับที่สูงขึ้น ผู้วิจัยเห็นควรพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ให้ชัดเจนและเป็นขั้นตอนโดยใช้แนวคิดของเดวิสมาพัฒนาเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ในด้านทักษะและเทคนิคต่างๆ ซึ่งจะมีผลต่อผู้เรียนให้มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มสูงขึ้น และสามารถพัฒนานำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟนให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (E_1/E_2) 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน กับเกณฑ์ร้อยละ 80
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน

ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง : ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ลงสาขาวิชาดุริยางคศิลป์สากล เครื่องมือเอกแซกโซโฟน วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด จำนวน 5 คน ถนนกองพลสืบ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ได้มาโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง

2. ตัวแปรที่ศึกษา

- ตัวแปรอิสระ คือ กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส
- ตัวแปรตาม คือ ทักษะปฏิบัติ และความพึงพอใจ

3. เนื้อหาในการวิจัย

เนื้อหาสาระดนตรี เรื่อง แยกโซโฟน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดเดวิส กลุ่มสาระการเรียนรู้ดนตรีสากล จำนวนแผน 8 แผน ได้แก่

- 1) ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับแยกโซโฟน
 - 2) การวางมือบนแยกโซโฟนในทำนอง
 - 3) เทคนิคการใช้ลม
 - 4) การอ่านโน้ตดนตรีสากล
 - 5) เทคนิคการตัดลิ้น
 - 6) ปฏิบัติไล่สเกล C Major
 - 7) ปฏิบัติแยกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ที่ผ่านการคัดเลือกโดยผู้เชี่ยวชาญ ห้องที่ 1-27
 - 8) ปฏิบัติแยกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ที่ผ่านการคัดเลือกโดยผู้เชี่ยวชาญห้องที่ 28-55
4. ระยะเวลาในการทำวิจัย
ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

นิยามศัพท์เฉพาะ

“กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส” หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติแยกโซโฟน โดยการประยุกต์ใช้แนวคิดของเดวิส Davies ซึ่งทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น

“ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้” หมายถึง คุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแยกโซโฟน ที่ทำให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ ซึ่งได้จากร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนทั้งหมดที่ได้จากการประเมินทักษะปฏิบัติ ซึ่งต้องได้คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป

80 ตัวหลัง หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ซึ่งได้จากร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบประเมินทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแยกโซโฟน ซึ่งได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป

“ทักษะปฏิบัติแยกโซโฟน” หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้/การปฏิบัติแยกโซโฟน โดยเข้าใจวิธีและเทคนิคในการปฏิบัติ ที่มีทักษะย่อยนำมาประยุกต์โดยใช้แนวคิดของเดวิสมาเป็นตัว

พัฒนากิจกรรมการจัดการเรียนการสอน โดยทักษะย่อยนี้จะพัฒนาในด้านการปฏิบัติการใช้ลม การใช้
 ลิ้น การวางนิ้วมือ ท่าทางการยืน การนั่ง และการเลือกใช้อุปกรณ์ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จ
 ได้ดีและรวดเร็ว ประเมินความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน เป็นแบบมิตี
 คุณภาพ Rubrics ซึ่งมี 5 ระดับ

“ความพึงพอใจ” หมายถึง อารมณ์ ความรู้สึกของผู้เรียนที่มีต่อเนื้อหาและการจัดกิจกรรม
 การเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน โดยใช้แบบสอบถามความพึง
 พอใจแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน
 สำหรับให้ครูผู้สอนนำไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อทำให้ผู้เรียนมีทักษะปฏิบัติ
 สูงขึ้น
2. สามารถนำผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนกลุ่ม
 สาระการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการนำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ไปใช้ในการจัด
 กิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นทักษะปฏิบัติให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. ได้ทราบความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตาม
 แนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรนาฏดุริยางคศิลป์ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ปรับปรุง พุทธศักราช 2562)
2. แผนการจัดการเรียนรู้
3. เครื่องเป่าลมไม้ ประเภทแซกโซโฟน
4. ทฤษฎีการปฏิบัติแซกโซโฟน
5. แนวคิดเกี่ยวกับทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส
6. ความพึงพอใจในการเรียนรู้
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
8. กรอบแนวคิดการวิจัย

หลักสูตรนาฏดุริยางคศิลป์ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ปรับปรุง พุทธศักราช 2562)

หลักสูตรนาฏดุริยางคศิลป์ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ปรับปรุง พุทธศักราช 2562) มีรายละเอียดดังนี้ (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม. 2562)

1. วิสัยทัศน์

มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ให้เป็นผู้มีความรู้และทักษะ และผู้นำความเป็นไทย สืบสานสร้างสรรค์ด้านนาฏดุริยางคศิลป์ทั้งไทยและสากล ก้าวทันเทคโนโลยี ร่วมสร้างนวัตกรรม เป็นพลเมืองที่ดี มีคุณธรรม จริยธรรม มีสุขภาพทางกาย และสุขภาพจิตที่ดี อยู่ร่วมกันอย่างสันติตามวิถีระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

2. จุดหมาย

หลักสูตรนาฏดุริยางคศิลป์ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ปรับปรุงพุทธศักราช 2562) มุ่งพัฒนาผู้เรียน ให้เป็นคนดี คนเก่ง ร่วมสร้างสรรค์นวัตกรรมและเป็นพลเมืองที่เข้มแข็ง จึงกำหนดจุดมุ่งหมายในการจัดการศึกษา ดังนี้

2.1 มีความรอบรู้ มีเป้าหมายและทักษะการเรียนรู้ รู้จักการบริหารจัดการตนเอง มีความสามารถในการสื่อสารเชิงบวก การคิดวิเคราะห์อย่างมีวิจารณญาณ การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีความรอบรู้ข้อมูลสารสนเทศและดิจิทัล

2.2 มีทักษะชีวิตเพื่อสร้างสุขภาวะทางกาย และสุขภาพจิตที่ดี

2.3 มีทักษะวิชาชีพด้านนาฏดุริยางคศิลป์ มีทักษะการทำงานเป็นทีม มีความคิดสร้างสรรค์ สามารถนำไปสร้างผลงานและนวัตกรรมในลักษณะต่าง ๆ ได้

2.4 เป็นพลเมืองไทยและพลเมืองอาเซียนที่เข้มแข็ง มีคุณธรรม จริยธรรม มีวินัย มีความเพียร มีความพอเพียง รู้จักตนเองและผู้อื่น มีความรักชาติ ปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตน นับถือ มีความเท่าเทียมเสมอภาค ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

2.5 มีสำนึกและความภาคภูมิใจในความเป็นไทย ร่วมอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย

3. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรนาฏดุริยางคศิลป์ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ปรับปรุงพุทธศักราช 2562) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด เพื่อให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

3.1 ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่างๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

3.2 ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3.3 ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรม และข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มา

ใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคม และสิ่งแวดล้อม

3.4 ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหา และความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรม ไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

3.5 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยี ด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

4. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรนาฏดุริยางคศิลป์ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ปรับปรุงพุทธศักราช 2562) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม ได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

- 4.1 รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
- 4.2 ซื่อสัตย์สุจริต
- 4.3 มีวินัย
- 4.4 ใฝ่เรียนรู้
- 4.5 อยู่อย่างพอเพียง
- 4.6 มุ่งมั่นในการทำงาน
- 4.7 รักความเป็นไทย
- 4.8 มีจิตสาธารณะ

5. สาระการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้ ประกอบด้วยองค์ความรู้ ทักษะและ/หรือกระบวนการเรียนรู้ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ซึ่งกำหนดให้ผู้เรียนทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานจำเป็นต้องเรียนในกลุ่มรายวิชาพื้นฐาน และเลือกเรียนตามความถนัดในกลุ่มรายวิชาชีพ โดยแบ่งสาระการเรียนรู้เป็น 16 สาระการเรียนรู้ ดังนี้

5.1 กลุ่มวิชาพื้นฐาน

5.1.1 สารการเรียนรู้ภาษาไทย

5.1.2 สารการเรียนรู้คณิตศาสตร์

5.1.3 สารการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

5.1.4 สารการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

5.1.5 สารการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

5.1.6 สารการเรียนรู้ศิลปะ

5.1.7 สารการเรียนรู้การงานอาชีพ

5.1.8 สารการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

5.2 กลุ่มวิชาชีพ

5.2.1 สารการเรียนรู้โขน

5.2.2 สารการเรียนรู้ละคร

5.2.3 สารการเรียนรู้ปี่พาทย์

5.2.4 สารการเรียนรู้เครื่องสายไทย

5.2.5 สารการเรียนรู้คีตศิลป์ไทย

5.2.6 สารการเรียนรู้ดนตรีสากล

5.2.7 สารการเรียนรู้คีตศิลป์สากล

5.2.8 สารการเรียนรู้นาฏศิลป์สากล

6. กลุ่มสารการเรียนรู้ดนตรีสากล

สาระที่ 1 ประวัติความเป็นมา

มาตรฐาน ศ 1.1 บรรยาย และสร้างมโนทัศน์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีสากล ประวัติศาสตร์ความเป็นมา และวัฒนธรรม อธิบายถึงคุณค่าของดนตรีสากล ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมตะวันตก

สาระที่ 2 ทฤษฎีดนตรีสากล

มาตรฐาน ศ 2.1 เขียน อธิบาย และปฏิบัติเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีสากล สังเคราะห์ วิเคราะห์ พัฒนาและใช้เทคโนโลยีสารสนเทศอย่างสร้างสรรค์

มาตรฐาน ศ 2.2 วิเคราะห์ อภิปราย ความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีสากล แสดงออกทางดนตรีสากลอย่างสร้างสรรค์

สาระที่ 3 การฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล

มาตรฐาน ศ 3.1 อธิบายหลัก และวิธีการฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล

มาตรฐาน ศ 3.2 ฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลได้ถูกต้องตามแบบแผน และลักษณะของบทเพลง

มาตรฐาน ศ 3.3 ใช้และบำรุงรักษา เครื่องดนตรีสากล อย่างระมัดระวังและรับผิดชอบ

สาระที่ 4 การประยุกต์ บูรณาการ และเผยแพร่

มาตรฐาน ศ 4.1 ประยุกต์ บูรณาการ และเผยแพร่การบรรเลงดนตรีสากลแบบเดี่ยวและรวมวงตามมาตรฐานของบทเพลง

มาตรฐาน ศ 4.2 อธิบายมารยาทในการเข้าชมการแสดงดนตรีสากล

แผนการจัดการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ดนตรีสากลที่ผ่านมายังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมุ่งเน้นที่เนื้อหาและความจำมากกว่ากระบวนการ จึงทำให้นักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้และทักษะไม่เพียงพอ ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ แนวทางในการแก้ปัญหาอีกวิธีหนึ่งคือ ครูต้องพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยทักษะปฏิบัติของเดวิส ซึ่งเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้รอบด้าน ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

1. ความหมายของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ไว้ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ (2549 : 58) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการเตรียมการสอนหรือกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบ และจัดทำไว้เป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ มากำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553 : 204) ได้สรุปความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ การเตรียมการสอนอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ล่วงหน้า เพื่อเป็นแนวทางการสอนสำหรับครู อันจะช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

ศศิธร เวียงวะลัย (2556 : 51) ได้สรุปความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนในการจัดการเรียนการสอนที่ครูหรือผู้สอนเป็นผู้จัดทำขึ้น ภายใต้กรอบเนื้อหา

สาระที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยกำหนดจุดประสงค์ วิธีการดำเนินการหรือกิจกรรมให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ สื่อการเรียนรู้ และวิธีวัดผล ประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

จรัสศรี พัวจินดาเนตร (2560 : 156) ได้สรุปความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้หรือแผนการสอน คือ เอกสารประกอบหลักสูตรชนิดหนึ่งที่ครูใช้เป็นคู่มือสำหรับจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การใช้สื่ออุปกรณ์การเรียนรู้และการวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ของนักเรียนในแต่ละบท เพื่อให้บรรลุผลตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

วัชรพล วิบูลยศรีน (2561 : 243) ได้สรุปความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แนวทางการจัดการเรียนรู้ของผู้สอนเพื่อดำเนินการส่งผ่านเนื้อหาไปยังผู้เรียน ผ่านกิจกรรมและสื่อการเรียนการสอน ประกอบด้วยการกำหนดเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ (สิ่งที่ผู้เรียนได้รับ) วิธีการบรรลุหรือไปยังเป้าหมาย (ขั้นตอน กระบวนการ) และวิธีการวัดคุณภาพของการบรรลุเป้าหมาย (แบบทดสอบ ใบงาน การบ้าน และอื่น ๆ)

จากความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ในข้างต้น สามารถสรุปความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการหรือแนวดำเนินการของผู้สอนที่จัดทำขึ้นเพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติการสอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยมีการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ ตลอดจนการวัดและประเมินผลการเรียนรู้สอดคล้องกับหลักสูตร

2. ความสำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการปฏิบัติการสอน เพราะเป็นการวางแผนทางการดำเนินงานการจัดการเรียนรู้ของผู้สอนที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ หากผู้สอนมีการวางแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีย่อมส่งผลให้การจัดการเรียนรู้ในครั้งนั้น ๆ ประสบความสำเร็จ ซึ่งความสำคัญ ของแผนการจัดการเรียนรู้มีดังที่ อารณ ใจเที่ยง (2553 : 204-205) ได้อธิบายถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ 6 ประการดังนี้

2.1 ทำให้ผู้สอนสอนด้วยความมั่นใจ เมื่อเกิดความมั่นใจในการสอนย่อมจะสอนด้วยความ คล่องแคล่ว เป็นไปตามลำดับขั้นตอน อย่างราบรื่น ไม่ติดขัด เพราะได้เตรียมการทุกอย่างไว้พร้อมแล้ว การสอนก็จะดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทางอย่างสมบูรณ์

2.2 ทำให้เป็นการสอนที่มีคุณค่าคุ้มกับเวลาที่ผ่านมา เพราะผู้สอนสอนอย่างมีแผน มีเป้าหมาย และมีทิศทางในการสอน มีใช้สอนอย่างเลื่อนลอย ผู้เรียนได้รับความรู้ ความคิด เกิดเจตคติ เกิดทักษะ และเกิดประสบการณ์ใหม่ตามที่ผู้สอนวางแผนไว้ ทำให้เป็นการเรียนการสอนที่มีคุณค่า

2.3 ทำให้เป็นการสอนที่ตรงตามหลักสูตร ทั้งนี้เพราะในการวางแผนการสอน ผู้สอนต้องศึกษา หลักสูตรทั้งด้านจุดประสงค์การสอน เนื้อหาสาระที่จะสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดและประเมินผล แล้วจัดทำออกมาเป็นแผนการสอน เมื่อผู้สอนสอนตามแผนการสอน ก็ย่อมทำให้เป็นการสอนที่ตรงตามจุดมุ่งหมายและทิศทางของหลักสูตร

2.4 ทำให้การสอนบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพดีกว่าการสอนที่ไม่มีการวางแผน เนื่องจากในการวางแผนการสอนผู้สอนต้องวางแผนอย่างรอบคอบในทุกองค์ประกอบของการสอน รวมทั้งการจัดเวลา สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ซึ่งจะเอื้ออำนวยให้เกิดการเรียนรู้ได้โดยสะดวกและง่ายดายขึ้น ดังนั้น เมื่อมีการวางแผนการสอนที่รอบคอบและปฏิบัติตามแผนการสอนที่วางไว้ ผลของการสอนย่อม สำเร็จได้ดีกว่าการไม่ได้วางแผนการสอน

2.5 ทำให้ผู้สอนมีเอกสารเตือนความจำ สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการสอนต่อไป ทำให้ไม่ เกิดความซ้ำซ้อนและเป็นแนวทางในการทบทวนหรือการออกข้อทดสอบเพื่อวัดผล ประเมินผลผู้เรียนได้ นอกจากนี้ทำให้ผู้สอนมีเอกสารไว้ให้แนวทางแก่ผู้เข้าสอนแทนในกรณีจำเป็น เมื่อผู้สอนไม่สามารถเข้า สอนเองได้ ผู้เรียนจะได้รับความรู้และประสบการณ์ที่ต่อเนื่องกัน

2.6 ทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อผู้สอนและต่อวิชาเรียน ทั้งนี้เพราะผู้สอน สอนด้วยความพร้อม เป็นความพร้อมทั้งทางด้านจิตใจและความพร้อมทางด้านวัตถุความพร้อมทางด้านจิตใจ คือความมั่นใจในการสอน เพราะผู้สอนได้เตรียมการสอนมาอย่างรอบคอบ ส่วนความพร้อมทางด้านวัตถุคือ การที่ผู้สอนได้ เตรียมเอกสารหรือสื่อการสอนไว้อย่างพร้อมเพรียง เมื่อผู้สอนเกิดความพร้อมในการสอน ย่อมสอนด้วย

ความกระฉับกระเฉง ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจอย่างชัดเจนในบทเรียน อันส่งผลให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อ ผู้สอนและต่อวิชาที่เรียน นอกจากนี้ที่กล่าวมาในข้างต้นแล้วนั้นแผนการจัดการเรียนรู้ยังมีความสำคัญต่อผู้สอน คือ

1. ทำให้ผู้สอนได้มีการวางแผนและการเตรียมการสอนล่วงหน้า ได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ เกี่ยวกับเทคนิคการสอน สื่อ นวัตกรรม วิธีการวัดและประเมินผล ตลอดจนการนำหลักจิตวิทยา มา ประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้

2 ข้อมูลที่ได้จากการจัดการเรียนรู้ในแต่ละครั้ง สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในวางแผนพัฒนา หรือ ปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ ในครั้งต่อ ๆ ไป

3. ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีจะต้องสามารถตอบคำถามได้ ดังนี้ (รุจิร ภู่อสาระ. 2545 : 159)

- 3.1 จะให้นักเรียนมีคุณสมบัติที่พึงประสงค์อะไรบ้าง
- 3.2 จะเสริมสร้างกิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียนอะไรบ้าง จึงจะให้นักเรียนบรรลุผลตามจุดประสงค์
- 3.3 ครูจะต้องมีบทบาทอย่างไรในการจัดกิจกรรม ตั้งแต่ครูเป็นศูนย์กลางจนถึงนักเรียนเป็นผู้จัดทำเอง
- 3.4 จะใช้สื่อ/อุปกรณ์อะไรจึงช่วยให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์
- 3.5 จะรู้ได้อย่างไรว่านักเรียนเกิดคุณสมบัติตามที่คาดหวังไว้

4. องค์ประกอบของแผนการสอนหรือแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และรูปแบบของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วยหัวข้อสำคัญ ดังต่อไปนี้ (อาภรณ์ ใจเที่ยง. 2546 : 213-216)

ส่วนนำ : รายวิชา / กลุ่ม ชั้น ชื่อหน่วยการเรียนรู้ หรือชื่อแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวนเวลาที่สอน

- 4.1 จุดประสงค์การเรียนรู้/ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
- 4.2 สารการเรียนรู้
- 4.3 กระบวนการจัดการเรียนรู้
- 4.4 การวัดผล ประเมินผลการเรียนรู้
- 4.5 แหล่งการเรียนรู้
- 4.6 บันทึกผลการจัดการเรียนรู้

รูปแบบของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไม่มีรูปแบบตายตัว ขึ้นอยู่กับหน่วยงานหรือสถานศึกษาแต่ละแห่งจะกำหนด อย่างไรก็ตามก็ตามลักษณะส่วนใหญ่ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จะคล้ายคลึงกัน ซึ่งพอสรุปได้ 3 รูปแบบ ดังนี้

1. แบบเรียงหัวข้อ รูปแบบนี้จะเรียงตามลำดับก่อนหลังโดยไม่ต้องตีตารางรูปแบบนี้ให้ความสะดวกในการเขียน เพราะไม่ต้องตีตาราง แต่มีส่วนเสียคือยากต่อการดูให้สัมพันธ์กันในแต่ละหัวข้อ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2534 : 34)

2. แบบกึ่งตาราง รูปแบบนี้จะเขียนเป็นช่อง ๆ ตามหัวข้อที่กำหนด แม้ว่าต้องใช้เวลาในการตีตารางแต่ก็สะดวกต่อการอ่าน ทำให้เห็นความสัมพันธ์ของแต่ละหัวข้ออย่างชัดเจน (อาภรณ์ ใจเที่ยง. 2540 : 206)

3. แบบตาราง รูปแบบนี้จะเขียนเป็นช่อง ๆ คล้ายแบบกึ่งตาราง โดยนำหัวข้อสาระสำคัญมาไว้ในตารางด้วย (อาภรณ์ ใจเที่ยง. 2540 : 221-223)

กล่าวโดยสรุป แผนการสอนที่ดีเป็นแผนการสอนที่ให้แนวทางการสอนแก่ผู้สอนอย่างชัดเจนทั้งด้านจุดประสงค์การสอน เนื้อหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน และการวัดผลประเมินผล โดยเฉพาะแนวทางการจัดกิจกรรม ควรเป็นกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติ ได้คิด ได้ทำ ได้แก้ปัญหา และให้เกิดทักษะกระบวนการสามารถนำไปใช้ในชีวิตได้

เครื่องเป่าลมไม้ ประเภทแซกโซโฟน

1. ประวัติความเป็นมา

แซกโซโฟนเป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่ง ที่ได้รับความนิยมในดนตรีหลากหลายประเภท ถือกำเนิดขึ้นโดย ออดอล์ฟ แซ็กซ์ (Adolphe Sax) มีชื่อจริงว่า Antoine-Joseph Sax เป็นชาวเบลเยียม เกิดที่เมืองดินานท์ (Dinant) บิดาชื่อ ชาร์ล โจเซฟ แซ็กซ์ (Charles Joseph Sax) เป็นนักดนตรีเป่าฟลูตและคลาริเน็ต มีโรงงานประดิษฐ์เครื่องดนตรี โดยเฉพาะเครื่องลมไม้และเครื่องลมทองเหลืองอยู่ที่เมืองดินานท์ ประมาณปี ค.ศ.1815 ได้ย้ายโรงงานไปอยู่ที่กรุงบรัสเซลส์ ออดอล์ฟ แซ็กซ์ ได้เรียนรู้และได้รับการถ่ายทอดวิชาต่างๆ จากบิดา ในขณะเดียวกันยังได้ศึกษาดนตรีที่สถาบันดนตรีแห่งกรุงบรัสเซลส์ โดยศึกษาการเป่าฟลูตและคลาริเน็ต ต่อมาในปี ค.ศ.1830 ได้ประดิษฐ์เครื่องดนตรีเป็นครั้งแรก โดยมีฟลูตและคลาริเน็ตซึ่งทำด้วยงาช้าง แสดงในงานนิทรรศการเครื่องดนตรีที่กรุงบรัสเซลส์ใน ค.ศ.1838 และได้ลิขสิทธิ์ในการประดิษฐ์เบสคลาริเน็ต ต่อมาในระหว่างปี ค.ศ.1840-1841 ได้ประดิษฐ์แซกโซโฟนและนำออกแสดงในงานนิทรรศการเครื่องดนตรีที่กรุงบรัสเซลส์ใน ค.ศ.1841 แต่คณะกรรมการไม่ได้มอบรางวัลให้เขา โดยอ้างว่าอายุน้อย หลังจากนั้นได้ย้ายไปตั้งร้านประดิษฐ์และซ่อมเครื่องดนตรีที่กรุงปารีสในปี ค.ศ.1842 ซึ่งในสมัยนั้นได้รับความนิยมอย่างมากในยุโรป โดยเฉพาะเครื่องลมไม้และเครื่องลมทองเหลือง ออดอล์ฟ แซ็กซ์ เสียชีวิต เมื่ออายุ 60 ปี ในระยะต้น

ของต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 บริษัทเฮนรี เซลเมอร์ แห่งปารีสได้ซื้อร้านของอดอล์ฟ แซกซ์ และดำเนินการแทน และผลิตแซกโซโฟนยี่ห้อ เซลเมอร์ ครั้งแรกในปี ค.ศ.1920 เสียงแซกโซโฟนจะมีเอกลักษณ์ คือ อ่อนหวาน นุ่มนวล ชวนน่าฟัง เหมาะสำหรับใช้เป็นเครื่องดนตรีบรรเลงเดี่ยวในวง (ไพฑูรย์ สีนลรัตน์, 2557)

รูปแบบต่างๆ แซกโซโฟนมีทั้งหมด 6 ชนิด ได้แก่ โซปราโน (Soprano Saxophone) โซปราโน (Soprano Saxophone) อัลโต (Alto Saxophone) เทเนอร์ (Tenor Saxophone) บาริโทน (Baritone Saxophone) และเบส (Bass Saxophone) แต่ส่วนใหญ่นิยมเล่นกันอยู่ 4 ชนิด ได้แก่ โซปราโน อัลโต เทเนอร์ บาริโทน ถ้าพูดถึงดนตรีแจ๊สนั้น จะต้องนึกถึงเสียงแซกโซโฟน แซกโซโฟนจึงเปรียบเสมือนสัญลักษณ์ของดนตรีแจ๊ส (Woodwinds-Brass-Articles. 2562)

2. ส่วนประกอบแซกโซโฟน

ส่วนประกอบต่าง ๆ ของแซกโซโฟน ประกอบด้วย 3 ส่วนคือ ส่วนหัวแซกโซโฟนหรือส่วนปากเป่า ส่วนคอแซกโซโฟน และส่วนลำตัวแซกโซโฟน มีรายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 ส่วนหัวแซกโซโฟนหรือส่วนปากเป่า ประกอบด้วย ปากเป่า (Mouthpiece) ลิ้น (Reed) และเข็มขัดรัดลิ้น (Ligature) มีรายละเอียดดังนี้

1.1 ปากเป่า (Mouthpiece) ปากของแซกโซโฟนในปัจจุบันมี 3 ชนิดได้แก่ ปากที่ทำมาจากไม้ ปากที่ทำจากไฟเบอร์ และปากที่ทำมาจากเหล็ก

1.2 ลิ้น (Reed) ลิ้นแซกโซโฟน ทำมาจากไม้ไผ่ แต่ในปัจจุบันมีลิ้นชนิดเดียวที่เป็นพลาสติกออกมาด้วยเช่นกัน แต่ราคาแพงกว่าลิ้นไม้ไผ่มาก

1.3 เข็มขัดรัดลิ้น (Ligature) เข็มขัดรัดลิ้นใช้สำหรับรัดลิ้นแซกโซโฟน ให้ติดอยู่กับปากของแซกโซโฟนด้านล่าง เข็มขัดโดยส่วนมากจะทำมาจากโลหะ แต่บางรุ่นก็ทำมาจากไฟเบอร์ผ้า หรือหนังสัตว์

ส่วนที่ 2 ส่วนคอแซกโซโฟน เป็นส่วนต่อระหว่างส่วนหัวแซกโซโฟนกับส่วนลำตัวแซกโซโฟน ประกอบด้วยไม้ก๊อก (Cork) คอ (Neck) และปุ่มบังคับเสียงสูง (Octave Riser)

2.1 ไม้ก๊อก (Cork) เป็นไม้ก๊อก สำหรับห่อหุ้มปากคอของแซกโซโฟน เพื่อไว้สำหรับให้ปากแซกโซโฟนใส่เข้ามาทับไม้ก๊อกอีกที

2.2 คอ (Neck) คอของแซกโซโฟนมีลักษณะโค้งงอ ส่วนบนจะมีไม้ก๊อกห่อหุ้มอยู่ เพื่อไว้สำหรับให้ปากแซกโซโฟนใส่เข้ามาทับไม้ก๊อกอีกที ส่วนด้านล่างเป็นอีกส่วนที่ใช้ในการเชื่อมต่อกับลำตัวแซกโซโฟน

2.3 ปุ่มบังคับเสียงสูง (Octave River) สำหรับใช้นิ้วกดทำให้เกิดเสียงสูงอีก 1 ช่วงเสียง

ส่วนที่ 3 ส่วนลำตัวแซกโซโฟน ประกอบด้วย รูเสียง (Octave Key) ปุ่มพักนิ้วหัวแม่มือ มือซ้าย (Left thumb Rest) สายสะพาย (Neckstrap) ลำตัวแซกโซโฟน (Saxophone Body) เหล็กสำหรับเกี่ยวนิ้วหัวแม่มือของมือขวา (Right Thumb Hook) ส่วนโค้งของลำตัวแซกโซโฟน ลำตัว (Bell)

3.1 รูเสียง (Octave Key) รูเสียงสำหรับใช้นิ้วปิด/เปิดทำให้เกิดระดับเสียงต่าง ๆ

3.2 ปุ่มพักนิ้วหัวแม่มือ มือซ้าย (Left thumb Rest) เป็นปุ่มพลาสติกสีดำที่ติดอยู่กับลำตัวด้านหลังแซกโซโฟนทุกชนิด ใช้สำหรับพักนิ้วหัวแม่มือด้านบนของผู้เล่น

3.3 ปุ่มเกี่ยวสายสะพาย (Neckstrap) เป็นปุ่มที่ลำตัวแซกโซโฟน สำหรับใช้สายสะพายเกี่ยวลำตัวแซกโซโฟนคล้องคอ เพื่อถ่วงน้ำหนักมาที่คอผู้เล่น

3.4 ลำตัวแซกโซโฟน (Saxophone Body) ส่วนลำตัวแซกโซโฟน ปัจจุบันลำตัวของแซกโซโฟนมีมากมายหลายสีแต่สีที่นิยม ได้แก่ สีทอง สีเงิน สีสองกษัตริย์ และสีนิเกิล

3.5 เหล็กสำหรับเกี่ยวนิ้วหัวแม่มือของมือขวา (Right Thumb Hook) เป็นเหล็กที่มีเนื้อเดียวกับลำตัวแซกโซโฟนหรือบางรุ่นทำจากไฟเบอร์ มีลักษณะโค้งงอเป็นตัวยู ใช้สำหรับเกี่ยวกับนิ้วหัวแม่มือด้านล่างของผู้เล่น โดยน้ำหนักตัวของแซกโซโฟนจะไปกดอยู่ที่นิ้วโป้งที่เกี่ยวข้อง

3.6 ส่วนโค้งของลำตัวแซกโซโฟน (Bow) เป็นส่วนลำตัวของแซกโซโฟนที่ทำให้โค้ง เพื่อเป็นส่วนต่อของลำโพง

3.7 ลำโพง (Bell) บริเวณปากลำโพงของแซกโซโฟน ส่วนประกอบส่วนอื่น ๆ เช่น ช่องด้านบนของส่วนลำตัวแซกโซโฟน (Screw) และ ครอบปากเป่า (Mouthpiece) มีรายละเอียด ดังนี้

3.7.1 ช่องด้านบนของส่วนลำตัวแซกโซโฟน (Screw) เป็นที่หมุนเมื่อเราใส่ส่วนคอของแซกโซโฟนเข้าไปในช่องด้านบนของส่วนลำตัวแซกโซโฟน และหมุน Screw เพื่อให้ส่วนคอของแซกโซโฟนติดกระชับกับส่วนลำตัวแซกโซโฟนอย่างแนบแน่น

3.7.2 ครอบปากเป่า (Mouthpiece)

3. ประเภทของแซกโซโฟน

ตระกูลแซกโซโฟนเป็นตระกูลใหญ่เช่นเดียวกับคลาริเน็ต แซกโซโฟนมีขนาดต่าง ๆ ถึง 6 ขนาดด้วยกัน แต่ปัจจุบันนิยมใช้มี 4 ขนาด ได้แก่ โซปราโนแซกโซโฟน, อัลโตแซกโซโฟน, เทเนอร์แซกโซโฟน และบาสิโทนแซกโซโฟน ในบรรดา 4 ชนิดที่กล่าวมานี้ โซปราโนแซกโซโฟนเป็นแซก

โซโฟโฟนที่มีเสียงความถี่เสียงสูงที่สุด ตามด้วยอัลโตแซกโซโฟโฟน เทเนอร์แซกโซโฟโฟนและสุดท้ายที่เสียงต่ำที่สุดคือ บาริโตนแซกโซโฟโฟน

3.1 โซปราโนแซกโซโฟโฟน (Soprano Saxophone) เป็นแซกโซโฟโฟนที่มีขนาดเล็ก น้ำหนักเบา และมีความถี่เสียงสูงที่สุด เนื่องจากมีขนาดเล็กและน้ำหนักเบา จึงสามารถถือไว้ในมือได้ง่ายโดยไม่ต้องใช้สายสะพายแซกโซโฟโฟน อย่างไรก็ตามโซปราโนแซกโซโฟโฟน ไม่เหมาะสำหรับผู้ที่ต้องการหัดเล่นแซกโซโฟโฟน เนื่องจากมีความยากในการเป่ามากกว่า อัลโตแซกโซโฟโฟน และ เทเนอร์แซกโซโฟโฟน ในปัจจุบันโซปราโนแซกโซโฟโฟนจะมีรูปทรงให้เลือก 2 แบบ คือแบบตรงและแบบโค้งก็จะมีลักษณะเหมือนกับอัลโตแซกโซโฟโฟน แต่มีขนาดเล็กกว่า โซปราโนแซกโซโฟโฟนเป็นเครื่องดนตรีในกุญแจเสียง บี แพลต

3.2 อัลโตแซกโซโฟโฟน (Alto Saxophone) เป็นแซกโซโฟโฟนที่เหมาะสมสำหรับผู้เริ่มต้นฝึก เนื่องจากเป็นแซกโซโฟโฟนที่เป่าง่ายกว่าโซปราโนแซกโซโฟโฟนและมีน้ำหนักเบากว่า เทเนอร์แซกโซโฟโฟน อัลโตแซกโซโฟโฟน สามารถเป่าได้ในดนตรีหลาย ๆ สไตล์ ไม่ว่าจะเป็นสไตล์คลาสสิก, ป๊อป, แจ๊ส แต่นักดนตรีคลาสสิกจะนิยมใช้อัลโตแซกโซโฟโฟนในการเล่นมากกว่าการใช้แซกโซโฟโฟนชนิดอื่น ๆ รวมถึงการเล่นดนตรีแบบแจ๊ส, คอนเสิร์ตหรือมาร์ชชิงแบริดจ์ก็เช่นกัน อัลโตแซกโซโฟโฟน จึงเป็นแซกโซโฟโฟนที่ได้รับความนิยมมากที่สุด อัลโตแซกโซโฟโฟนเป็นเครื่องดนตรีในกุญแจเสียง อี แพลต

3.3 เทเนอร์แซกโซโฟโฟน (Tenor Saxophone) เป็นแซกโซโฟโฟนที่ถูกใช้มากในการเล่นดนตรีแนว แจ๊ส แต่ก็สามารถเห็น เทเนอร์แซกโซโฟโฟน ได้ในการเล่นดนตรีแบบอื่น ๆ เช่นกัน เสียงของ เทเนอร์แซกโซโฟโฟน จะมีลักษณะแบบนุ่ม ๆ อ้วน ๆ และต่ำกว่า อัลโตแซกโซโฟโฟน และ โซปราโนแซกโซโฟโฟน รองจากอัลโตแซกโซโฟโฟนแล้ว เทเนอร์แซกโซโฟโฟน ก็น่าจะเป็นตัวเลือกที่มือใหม่ควรจะใช้ในการเริ่มต้น เทเนอร์แซกโซโฟโฟน อยู่ในกุญแจเสียง บี แพลต

3.4 บาริโตนแซกโซโฟโฟน (Baritone Saxophone) เป็นแซกโซโฟโฟนที่มีขนาดใหญ่และมีความถี่เสียงต่ำสุด และราคาแพงที่สุดในบรรดาแซกโซโฟโฟน ดังนั้น บาริโตนแซกโซโฟโฟน จึงไม่เหมาะแก่นัก แซกโซโฟโฟนมือใหม่ทั้งหลาย ความยาวของบาริโตนแซกโซโฟโฟนจะอยู่ประมาณ 7 ฟุต บาริโตนแซกโซโฟโฟน อยู่ในกุญแจเสียง อี แพลต (Woodwinds-Brass-Articles. 2019)

ทฤษฎีการปฏิบัติแซกโซโฟโฟน

1. จุดประสงค์การเรียนการสอนของวิชาปฏิบัติทักษะแซกโซโฟโฟน

การจัดการเรียนการสอนวิชาทักษะปฏิบัติแซกโซโฟน ในรายวิชาดนตรีของสถาบันการศึกษา สถานะเป็นรายวิชาเอก มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถทางด้านทักษะปฏิบัติดนตรี คลาสสิก ทั้งฐานะของนักแสดงเดี่ยว (Soloist) และสมาชิกของวงดนตรี โดยการเรียนรู้แบบตัวต่อตัว เพื่อพัฒนาฝีมือด้านการแสดงเดี่ยว การเรียนรู้เทคนิคการบรรเลงขั้นพื้นฐานไปจนถึงขั้นสูง ปรับปรุงพื้นฐานเพื่อที่จะสามารถพัฒนาไปสู่การเล่นที่สูงขึ้น การเรียนรู้แบบฝึกหัด และบทเพลงตั้งแต่ขั้นต้นไป จนถึงขั้นสูง มีการฝึกอภิปรายผลการแสดงของนิสิตในเครื่องดนตรีเอกเดียวกัน เรียนรู้ถึงจรรยาบรรณ ของนักดนตรี ตลอดจนเป็นผู้ที่มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ทางด้านการปฏิบัติแซกโซโฟน คลาสสิก (คณะมนุษยศาสตร์. 2554; คณะศิลปกรรม ศาสตร์. 2556; วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล. 2555)

สามารถสรุปได้ว่า จุดประสงค์การเรียนการสอนในวิชาทักษะปฏิบัติแซกโซโฟนในรายวิชา ดนตรี ของสถาบันการศึกษา มีจุดประสงค์การเรียนการสอน กระบวนการเรียนรู้ ทักษะปฏิบัติดนตรี คลาสสิก ทักษะการบรรเลงแซกโซโฟนคลาสสิกในระดับพื้นฐานไปจนถึงระดับสูง เพื่อพัฒนาฝีมือด้าน การแสดงเดี่ยวและนักดนตรีในวงดนตรี โดยกระบวนการที่แตกต่างกัน กลุ่มสาขาครุศาสตร์และ ศึกษาศาสตร์จะมุ่งเน้นการสอนเพิ่มเติมในเชิงของกระบวนการถ่ายทอดความรู้ ทางด้านทักษะการ ปฏิบัติแซกโซโฟนคลาสสิกให้นักเรียนในอนาคตที่ผู้เรียนจะไปประกอบอาชีพทางการศึกษา ส่วนกลุ่มสาขาวิชาที่มุ่งเน้นผลิตบุคลากรทางด้านดนตรี จะมุ่งเน้นกระบวนการเรียนการสอนในด้าน ของการปฏิบัติทักษะแซกโซโฟนคลาสสิก เพื่อให้มีทักษะการบรรเลงในระดับสูง สามารถแสดงการ ปฏิบัติเดี่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพและประกอบอาชีพทางด้านดนตรี หรือทางด้านการแสดงดนตรีได้ ในอนาคต ประยุกต์ให้ความรู้ทางด้านดนตรีได้อย่างสร้างสรรค์และจุดประสงค์การเรียนการสอนใน วิชาทักษะปฏิบัติแซกโซโฟนคลาสสิกจะเป็นแนวทางหลักในกระบวนการวัดและประเมินผล ซึ่งผู้วิจัย จะได้นำข้อมูลมาประกอบการพัฒนาแนวทางการวัดและประเมินผลรายวิชาทักษะปฏิบัติแซกโซโฟน

2. ขอบเขตเนื้อหาวิชาปฏิบัติแซกโซโฟน

วิชาทักษะปฏิบัติแซกโซโฟนคลาสสิกในรายวิชาดนตรีของสถาบันการศึกษา เป็นรายวิชาที่มี สถานะเป็นรายวิชาเอก เป็นการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการเรียนรู้และปฏิบัติทักษะการบรรเลงแซก โซโฟน ในระดับพื้นฐานไปจนถึงระดับสูง เพื่อให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางด้านการบรรเลงบทเพลง คลาสสิก และสามารถถ่ายทอดความรู้ทักษะทางด้านการบรรเลงแซกโซโฟนได้ และสามารถ ประยุกต์ใช้ความรู้ในเชิงดนตรีได้อย่างสร้างสรรค์ (คณะ มนุษยศาสตร์. 2554, คณะศิลปกรรมศาสตร์. 2556, 2558; วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล. 2555) ขอบเขตรายวิชาจะเน้นในด้าน

พื้นฐานการเรียนรู้เครื่องมือเอกแซกโซโฟน ในขั้นต้น เรียนรู้ส่วนประกอบของแซกโซโฟน วิธีการและเทคนิคในด้านทักษะในการปฏิบัติประกอบไปด้วย เทคนิคการหายใจ การวางรูปปากในการเป่า คุณภาพของเสียง และในด้านของเทคนิคการบรรเลงในลักษณะต่าง ๆ ในระดับต้นไปจนถึงระดับสูง ในการเรียนรู้พื้นฐานเหล่านี้ จะประเมินจากพื้นฐานของผู้เรียนแต่ละคน ความรู้เดิมที่มีอยู่ว่ามีการเรียนรู้ที่ถูกต้องในเรื่องเทคนิคพื้นฐานและการบรรเลงมาแล้วมากน้อยเพียงใด มีความเข้าใจในแต่ละเทคนิค พื้นฐานมากน้อยเพียงใด ก่อนที่ผู้สอนจะทำการสอนเพื่อให้เกิดความเข้าใจตามทักษะปฏิบัติ แซกโซโฟนที่ถูกต้อง ด้านเนื้อหาในการเรียนการสอนในรายวิชาจะประกอบด้วย บันไดเสียง แบบฝึกหัดและบทเพลงรูปแบบต่าง ๆ มีกระบวนการเรียนการสอนพื้นฐานของการปฏิบัติแซกโซโฟน เป็นการปูพื้นฐานและปรับเปลี่ยนพื้นฐานให้มีความถูกต้อง โดยประเมินจากความรู้เดิมที่ผู้เรียนแต่ละคนมีอยู่ โดยอาจารย์ผู้สอนจะเป็นผู้ประเมินก่อนทำการสอนพื้นฐานด้วยวิธีที่มีความเหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละคน มีการสอนเทคนิคการบรรเลงในขั้นพื้นฐาน เรียนรู้กระบวนการของแซกโซโฟน ในการเลือกแบบฝึกหัด อาจารย์ผู้สอนจะเลือกแบบฝึกหัดที่เป็นการฝึกเทคนิคในการบรรเลงด้านต่าง ๆ การไล่บันไดเสียง (Scale) และชิ้นคู่ เป็นพื้นฐานสำคัญที่จะพบในการบรรเลงบทเพลงประเภทต่าง ๆ แบบฝึกหัดจะเน้นแบบฝึกที่ช่วยฝึกการบรรเลงทำนองเพลง การแบ่งประโยคเพลง เพื่อปูพื้นฐานไปสู่การเรียนบทเพลง บทเพลงที่ใช้ในการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียนที่มีพื้นฐานด้านการบรรเลงไม่มากนัก จะเลือกบทเพลงลักษณะบทเพลงที่ปรับเปลี่ยนโน้ตเพื่อแซกโซโฟน (Transcribe) มากจากเพลงในยุคบาโรกหรือยุคคลาสสิกต้น ๆ เพื่อให้ฝึกเทคนิคทางด้านการบรรเลงดนตรีประเภทคลาสสิก เมื่อมีพื้นฐานในด้านการบรรเลงในระดับกลางแล้ว จะมีการเสริมแบบฝึกหัดการฝึกเทคนิคที่ยากขึ้น เพื่อการฝึกเทคนิคในระดับที่สูงขึ้นกว่าเดิม ในกระบวนการต่อมาผู้เรียนจะสามารถเลือกบทเพลงได้เอง โดยนำเสนอบทเพลงที่จะเรียนต่อผู้สอน จากนั้นผู้สอนจะร่วมกันอภิปรายกับผู้เรียนในด้านความเหมาะสมของการเลือกบทเพลง ซึ่งจะเป็นบทเพลงที่ประพันธ์ขึ้นเพื่อแซกโซโฟนโดยเฉพาะ มีการอภิปรายถึงเทคนิคในบทเพลงที่เลือกจะต้องฝึกเทคนิคในเรื่องไหนบ้าง เพื่อที่จะสามารถเรียนรู้และบรรเลงบทเพลงได้อย่างสมบูรณ์ จินดามাত্র มีอาษา (2559) เมื่อผู้เรียนยังไม่มี ความชำนาญในเทคนิคการบรรเลงที่เป็นส่วนประกอบในบทเพลงนั้น อาจารย์ผู้สอนก็จะมีแบบฝึกหัดที่ช่วยในเรื่องเทคนิคด้านการบรรเลงให้ผู้เรียนได้ฝึกควบคู่ไปกับการเรียนบทเพลงสำหรับแซกโซโฟน ในรายวิชาจะมีกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นในด้านการฝึกซ้อมบทเพลง ทั้งการฝึกซ้อมด้วยตนเองโดยการวางแผนการฝึกซ้อมด้วยตนเอง โดยใช้กระบวนการคิดอย่างเป็นระบบ เป็นขั้นตอน ลำดับก่อนหลัง เพื่อการฝึกซ้อมที่เป็นระบบและมีความเหมาะสมกับตัวผู้เรียนเอง อาจารย์ ผู้สอนจะสอดแทรกการฟัง

เพลงให้ผู้เรียนอยู่เสมอ ให้ผู้เรียนทำการบ้าน อีกส่วนหนึ่ง คือ การฟังบทเพลงแซกโซโฟน ที่บรรเลงโดยนักแซกโซโฟนในแต่ละประเภท แต่ละบทเพลง และเมื่อถึงชั่วโมงการเรียนก็จะมีร่วมกันวิเคราะห์และอภิปรายถึงบทเพลงที่ผู้เรียนได้ฟังมา ในเรื่องรูปแบบของการบรรเลง ความสนใจต่อบทเพลง บทเพลงบรรเลงในยุคทางดนตรียุคใด สไตล์เพลงในแต่ละยุคทางดนตรี ความชอบในการบรรเลงของศิลปินที่ผู้เรียนได้ฟังมา ชอบเพราะอะไร และมีเทคนิคอะไรที่สนใจ เกิดการเรียนรู้ด้านเทคนิคการบรรเลงเรื่องใดบ้าง เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนได้ฟังเพลงคลาสสิกสำหรับแซกโซโฟนและวิเคราะห์บทเพลงก่อนที่ตนเองจะได้เรียนในบทเพลงนั้น ๆ

ส่วนสำคัญอีกส่วนหนึ่งในกระบวนการจัดการเรียนการสอนรายวิชาทักษะปฏิบัติแซกโซโฟน คือ อาจารย์ผู้สอนจะมีกระบวนการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะในการบรรเลงไปจนถึงระดับสูง สามารถถ่ายทอดความรู้ในด้านการบรรเลงแซกโซโฟนได้ ในช่วงเวลาของการจัดการเรียนการสอน การแก้ไขปัญหาในด้านเทคนิคและการบรรเลง อาจารย์ผู้สอนกับผู้เรียนก็จะมีอภิปรายร่วมกันถึงการแก้ไขปัญหาในการบรรเลงที่เกิดขึ้น ให้ผู้เรียนได้ฝึกคิดการแก้ไขปัญหาในด้านเทคนิคต่าง ๆ การนำเอาแบบฝึกหัดมาแก้ไขในเทคนิคที่ยังไม่ชำนาญ เพื่อเป็นการฝึกและเลือกกระบวนการแก้ปัญหาในการบรรเลง นำไปสู่องค์ประกอบในกระบวนการถ่ายทอดความรู้ของผู้เรียนในอนาคต เมื่อไปประกอบอาชีพในด้านการแสดงดนตรีคลาสสิกหรือการสอนทักษะปฏิบัติแซกโซโฟน ขอบเขตเนื้อหาวิชาปฏิบัติแซกโซโฟน

วิชาทักษะปฏิบัติแซกโซโฟนคลาสสิกในรายวิชาดนตรีของสถาบันการศึกษา เป็นรายวิชาที่มีสถานะเป็นรายวิชาเอก เป็นการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการเรียนรู้และปฏิบัติทักษะการบรรเลงแซกโซโฟน ในระดับพื้นฐานไปจนถึงระดับสูง เพื่อให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางด้านการบรรเลงบทเพลงคลาสสิก และสามารถถ่ายทอดความรู้ทักษะทางด้านการบรรเลงแซกโซโฟนได้ และสามารถประยุกต์ใช้ความรู้ในเชิงดนตรีได้อย่างสร้างสรรค์ (คณะมนุษยศาสตร์. 2554, คณะศิลปกรรมศาสตร์. 2556, 2558; วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล. 2555) ขอบเขตรายวิชาจะเน้นในด้านพื้นฐานการเรียนเครื่องมือเอกแซกโซโฟน ในขั้นต้น เรียนรู้ส่วนประกอบของแซกโซโฟน วิธีการและเทคนิคในด้านทักษะในการปฏิบัติประกอบไปด้วย เทคนิคการหายใจ การวางรูปปากในการเป่าคุณภาพของเสียง และในด้านของเทคนิคการบรรเลงในลักษณะต่าง ๆ ในระดับต้นไปจนถึงระดับสูงในการเรียนรู้พื้นฐานเหล่านี้ จะประเมินจากพื้นฐานของผู้เรียนแต่ละคน ความรู้เดิมที่มีอยู่ว่ามีการเรียนรู้ที่ถูกต้องในเรื่องเทคนิคพื้นฐานและการบรรเลงมาแล้วมากน้อยเพียงใด มีความเข้าใจในแต่ละเทคนิค พื้นฐานมากน้อยเพียงใด ก่อนที่ผู้สอนจะทำการสอนเพื่อให้เกิดความเข้าใจตามทักษะปฏิบัติ

แซกโซโฟนที่ถูกต้อง ด้านเนื้อหาในการเรียนการสอนในรายวิชาจะประกอบด้วย บันไดเสียง แบบฝึกหัดและบทเพลงรูปแบบต่าง ๆ มีกระบวนการเรียนการสอนพื้นฐานของการปฏิบัติแซกโซโฟน เป็นการปูพื้นฐานและปรับเปลี่ยนพื้นฐานให้มีความถูกต้อง โดยประเมินจากความรู้เดิมที่ผู้เรียนแต่ละคนมีอยู่ โดยอาจารย์ผู้สอนจะเป็นผู้ประเมินก่อนทำการสอนพื้นฐานด้วยวิธีที่มีความเหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละคน มีการสอนเทคนิคการบรรเลงในขั้นพื้นฐาน เรียนรู้กระบวนการของแซกโซโฟน ในการเลือกแบบฝึกหัด อาจารย์ผู้สอนจะเลือกแบบฝึกหัดที่เป็นการฝึกเทคนิคในการบรรเลงด้านต่าง ๆ การไล่บันไดเสียง (Scale) และชิ้นคู่ เป็นพื้นฐานสำคัญที่จะพบในการบรรเลงบทเพลงประเภทต่าง ๆ แบบฝึกหัดจะเน้นแบบฝึกที่ช่วยฝึกการบรรเลงทำนองเพลง การแบ่งประโยคเพลง เพื่อปูพื้นฐานไปสู่การเรียนบทเพลง บทเพลงที่ใช้ในการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียนที่มีพื้นฐานด้านการบรรเลงไม่มากนัก จะเลือกบทเพลงลักษณะบทเพลงที่ปรับเปลี่ยนโน้ตเพื่อแซกโซโฟน (Transcribe) มากจากเพลงในยุคบาโรกหรือยุคคลาสสิกต้น ๆ เพื่อให้ฝึกเทคนิคทางด้านการบรรเลงดนตรีประเภทคลาสสิก เมื่อมีพื้นฐานในด้านการบรรเลงในระดับกลางแล้ว จะมีการเสริมแบบฝึกหัดการฝึกเทคนิคที่ยากขึ้น เพื่อการฝึกเทคนิคในระดับที่สูงขึ้นกว่าเดิม ในกระบวนการต่อมาผู้เรียนจะสามารถเลือกบทเพลงได้เอง โดยนำเสนอบทเพลงที่จะเรียนต่อผู้สอน จากนั้นผู้สอนจะร่วมกันอภิปรายกับผู้เรียนในด้านความเหมาะสมของการเลือกบทเพลง ซึ่งจะเป็นบทเพลงที่ประพันธ์ขึ้นเพื่อแซกโซโฟนโดยเฉพาะ มีการอภิปรายถึงเทคนิคในบทเพลงที่เลือกจะต้องฝึกเทคนิคในเรื่องไหนบ้าง เพื่อที่จะสามารถเรียนรู้และบรรเลงบทเพลงได้อย่างสมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนยังไม่มีคามชำนาญในเทคนิคการบรรเลงที่เป็นส่วนประกอบในบทเพลงนั้น อาจารย์ผู้สอนก็จะมีแบบฝึกหัดที่ช่วยในเรื่องเทคนิคด้านการบรรเลงให้ผู้เรียนได้ฝึกควบคู่ไปกับการเรียนบทเพลงสำหรับแซกโซโฟน ในรายวิชาจะมีกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นในด้านการฝึกซ้อมบทเพลง ทั้งการฝึกซ้อมด้วยตนเองโดยการวางแผนการฝึกซ้อมด้วยตนเอง โดยใช้กระบวนการคิดอย่างเป็นระบบ เป็นขั้นตอน ลำดับก่อนหลัง เพื่อการฝึกซ้อมที่เป็นระบบและมีความเหมาะสมกับตัวผู้เรียนเอง อาจารย์ ผู้สอนจะสอดแทรกการฟังเพลงให้ผู้เรียนอยู่เสมอ ให้ผู้เรียนทำการบ้าน อีกส่วนหนึ่ง คือ การฟังบทเพลงแซกโซโฟน ที่บรรเลงโดยนักแซกโซโฟนในแต่ละประเภท แต่ละบทเพลง และเมื่อถึงชั่วโมงการเรียนก็จะมีร่วมกันวิเคราะห์และอภิปรายถึงบทเพลงที่ผู้เรียนได้ฟังมา ในเรื่องรูปแบบของการบรรเลง ความสนใจต่อบทเพลง บทเพลงบรรเลงในยุคทางดนตรียุคใด สไตล์เพลงในแต่ละยุคทางดนตรี ความชอบในการบรรเลงของศิลปินที่ผู้เรียนได้ฟังมา ชอบเพราะอะไร และมีเทคนิคอะไรที่สนใจ เกิดการเรียนรู้ด้านเทคนิคการบรรเลงเรื่องใดบ้าง

เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนได้ฟังเพลงคลาสสิกสำหรับแซกโซโฟนและวิเคราะห์บทเพลงก่อนที่ตนเองจะได้เรียนในบทเพลงนั้น ๆ

3. องค์ประกอบการเรียนรู้การสอนทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี

ในการเรียนการสอนทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีในรายวิชาดนตรีศึกษานั้นมีองค์ประกอบหลายประการ ซึ่งผู้สอนควรพิจารณาใคร่ครวญ และวางแผนการสอนให้รอบคอบ ไม่ว่าจะเป็นด้านเนื้อหาวิชา หรือในด้านเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของผู้เรียน องค์ประกอบสำคัญที่ควรคำนึงถึง มีนักวิชาการกล่าวไว้ดังนี้

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2523 : 271) กล่าวว่า องค์ประกอบที่จำเป็นในการเรียนการสอนทักษะการปฏิบัติ ควรคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- 1) ผู้เรียน ได้แก่ วุฒิภาวะ ประสบการณ์เดิม ความพร้อม แรงจูงใจ เป็นต้น
- 2) อาจารย์ผู้สอน ได้แก่ วิเคราะห์ทักษะที่จะสอน การศึกษาภูมิหลังของผู้เรียน ฝึกฝนทักษะที่ยังขาดอยู่ให้สมบูรณ์ และส่งเสริมทักษะที่มีอยู่แล้วให้มีความชำนาญมากขึ้น อธิบาย และสาธิตทักษะที่จะฝึกอย่างช้า ๆ ให้เข้าใจ และชัดเจนตามลำดับทุกขั้นตอน พยายาม แรงผลการฝึก กลับไปยังผู้เรียนบ่อย ๆ หรือทันทีที่ฝึกสำเร็จในแต่ละขั้น

ชม ภูมิภาค (2524 : 296) กล่าวว่า การเรียนทักษะการปฏิบัติ มีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ส่วน คือ

- 1) ความรู้
- 2) การกระทำเพื่อให้ถูกต้อง
- 3) การปฏิบัติจนเป็นอัตโนมัติถึงขั้นเชี่ยวชาญ

การสอนทักษะ ประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

- ขั้นที่ 1 วิเคราะห์ทักษะ ต้องพิจารณาแยกแยะรายละเอียดของทักษะนั้นออกมา
- ขั้นที่ 2 ตรวจสอบความสามารถเบื้องต้นที่เกี่ยวกับทักษะของผู้เรียน
- ขั้นที่ 3 จัดการฝึกหน่วยต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหน่วยที่ขาดหายไป
- ขั้นที่ 4 ขั้นอธิบายและสาธิตทักษะให้ผู้เรียนดู
- ขั้นที่ 5 จัดภาวะสิ่งเร้า กำหนดเวลาการปฏิบัติ และการให้รู้ผลปฏิบัติ

ไพฑูรย์ สีนลรัตน์ (2524 : 97) กล่าวว่า องค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนการสอนทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรี มีดังต่อไปนี้

- 1) สถานที่ฝึกปฏิบัติต้องมีความเหมาะสม สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและเนื้อหาวิชา

2) การฝึกปฏิบัติเป็นการลงมือทำงานจริง ปฏิบัติงานจริงในสภาพที่ใกล้เคียงหรือเป็นสภาพจริงให้มากที่สุด

3) เอกสารการฝึกปฏิบัติ เช่น คู่มือการฝึกปฏิบัติ แบบฝึกปฏิบัติ

4) การเตรียมตัวของผู้เรียนและผู้สอน เช่น ต้องกำหนดจุดมุ่งหมายของการฝึก กำหนดเนื้อหา เตรียมเอกสาร อุปกรณ์ สถานที่ และกำหนดเวลา ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ มีทักษะขั้นพื้นฐาน มีความเข้าใจขั้นตอนและสิ่งที่จะเกิดขึ้นในการปฏิบัติ

ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2538 : 62) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบของการเรียนการสอนทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีที่ควรคำนึงถึง มีดังต่อไปนี้

- 1) ผู้เรียนทุกคนควรได้ปฏิบัติเครื่องดนตรีในการประกอบกิจกรรม
- 2) เครื่องดนตรีควรอยู่ในสภาพดี
- 3) การเก็บรักษาเครื่องดนตรี
- 4) วิธีปฏิบัติเครื่องดนตรี
- 5) การปฏิบัติดนตรีทั้งแบบกลุ่มและแบบเป็นวง
- 6) การปฏิบัติดนตรี โดยการเล่นและการสร้างสรรค์
- 7) การฟังการปฏิบัติของตนเอง
- 8) ราคาเครื่องดนตรี

จากองค์ประกอบของการเรียนการสอนทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีที่นักวิชาการกล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า ทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรี เป็นทักษะดนตรีที่สำคัญอีกทักษะหนึ่ง ที่ผู้เรียนดนตรีทุกระดับชั้นควรมีประสบการณ์ ประโยชน์ที่ได้จากการปฏิบัติเครื่องดนตรีทำให้ผู้เรียนพัฒนาเนื้อหาดนตรีได้อย่างดี เนื่องจากผู้เรียนต้องเข้าใจจดจำจังหวะ ทำนอง และต้องอ่านโน้ต นอกจากนี้การปฏิบัติเครื่องดนตรีทำให้ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนาน โดยเฉพาะการปฏิบัติในลักษณะประสมวง และทำให้ผู้เรียนเกิดความซาบซึ้งในสุนทรียศาสตร์ของดนตรี

4. การฝึกซ้อมทักษะประจำวัน

ได้มีนักวิชาการ กล่าวถึงการฝึกซ้อมทักษะประจำวัน ไว้ดังนี้

ชูชาติ พิทักษ์การ (2535 : 141-143) กล่าวว่า การฝึกซ้อมประจำวันเป็นสิ่งที่จำเป็นที่สุดในการฝึกทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรี ผู้ฝึกต้องวางแผนให้รอบคอบ และเหมาะสมกับเวลาที่ตนเองมีอยู่ การฝึกซ้อมควรแบ่งออกเป็น 3 ช่วง ดังนี้

4.1 การฝึกซ้อมเทคนิค แบ่งเป็น 2 ตอน คือ

1) การแก้ไขข้อบกพร่องทางเทคนิคของแต่ละบุคคล ผู้ฝึกจะต้องสำรวจอย่างละเอียดว่ามีจุดที่จะต้องแก้ไขที่ไหนบ้าง จะต้องแก้ไขอย่างไร จะต้องใช้แบบฝึกหัดบทไหน การแก้ไขข้อบกพร่องควรเป็นสิ่งที่พึงกระทำในการฝึกซ้อมประจำวัน หากไม่รีบแก้ไขจะเป็นอุปสรรคที่สำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาความก้าวหน้า

2) การพัฒนาเทคนิค พิจารณาหาความเร่งด่วนของเทคนิคที่จะพัฒนา ดำเนินการฝึกให้ถูกวิธี วิเคราะห์ห่อว้ยะที่ต้องใช้สำหรับเทคนิคแต่ละอย่าง แล้วฝึกซ้ำ ๆ มีสติทุกครั้งที่ได้ฝึกและควรฝึกให้ถูกต้องเสมอ การพัฒนาเทคนิค แบ่งออกเป็น 3 อย่าง คือ

- 2.1) Scales and arpeggios
- 2.2) Pure exercises
- 2.3) Applied exercises

4.2 การฝึกซ้อมบทเพลง ควรวิเคราะห์เพลงในแง่ของดนตรีและในแง่ของเทคนิค พยายามตีความหมายของบทเพลงให้เข้าใจก่อนที่จะลงมือฝึกซ้อมจะเป็นการดีเยี่ยม ถ้าผู้ฝึกจะพยายามได้ยินเพลงนั้นในใจก่อนที่จะเริ่มทำการฝึกซ้อม พยายามหาวิธีการที่จะทำให้เพลงนั้นถูกต้องตามความประสงค์ของผู้ประพันธ์ให้มากที่สุด และฝึกซ้อมจนมั่นใจว่าสามารถจะเล่นได้ถูกต้องทุกครั้ง

4.3 ฝึกการแสดงจริง การฝึกแสดงจริงควรเล่นไปตามโปรแกรมที่ได้จัดไว้ หากมีการผิดพลาดเกิดขึ้นอย่าหยุดเล่นเพราะในการแสดงจริง ๆ จะหยุดเล่นไม่ได้ ควรบันทึกเสียงไว้ เพื่อนำมาแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ หลังจากที่เล่นเพลงตามโปรแกรมนั้นจบลง การฝึกซ้อมขั้นสุดท้าย คือ การฝึกแสดงจริง เช่น การเล่นคู่กับเปียโนหรือแผ่นเสียงประเภท Music Minus One โปรดจำไว้ว่า เพียงแต่ฝึกซ้อมเพื่อให้เล่นได้ถูกต้องเท่านั้นยังไม่พอ แต่จะต้องซ้อมจนเล่นได้โดยไม่ต้องใช้ (เรียกว่า “ผิดไม่เป็น”)

5. วิธีฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรี

มีนักวิชาการหลายท่าน ได้กล่าวถึงวิธีการฝึกทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีไว้ ดังนี้
กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2523 : 274) กล่าวว่า การฝึกทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีจะได้ผลดีมีประสิทธิภาพเพียงใดขึ้นอยู่กับวิธีการต่าง ๆ ดังนี้

- 1) การจัดเวลาฝึก ควรฝึกโดยใช้ระยะเวลาสั้น ๆ ดีกว่าฝึกโดยใช้ระยะเวลานาน ๆ
- 2) เน้นการฝึกส่วนย่อยแล้วจึงฝึกส่วนรวม

- 3) เน้นการฝึกความแม่นยำก่อนความรวดเร็ว
- 4) การวัดความก้าวหน้าของทักษะเป็นระยะ ๆ แล้วสะท้อนกลับให้ผู้เรียนรับรู้
- 5) ควรฝึกในสภาพที่เป็นจริงให้มากที่สุด
- 6) การเชื่อมโยงทักษะเดิมให้สอดคล้องกับทักษะใหม่ โดยการถ่ายโยงการเรียนรู้
- 7) การใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มาปรับปรุงวิธีการเรียนทักษะให้ทันสมัย

จากที่นักวิชาการได้กล่าวถึง ทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีมาแล้วข้างต้น สรุปได้ว่า ทักษะเป็นเรื่องการเกิดความชำนาญที่อยู่ในรูปการกระทำ เป็นลักษณะของพฤติกรรมที่แสดงถึงความสามารถของการประกอบกิจกรรมเพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้า ทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากของผู้ศึกษาดนตรีเป็นวิชาเอก ทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีมิได้มีจุดมุ่งหมายเพียงเพื่อให้ผู้เรียนมีความชำนาญในการปฏิบัติเครื่องดนตรี แต่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการปฏิบัติเครื่องดนตรีบางประเภท เพื่อให้มีประสบการณ์ทางดนตรีครบถ้วน และเป็นการสร้างความเข้าใจในดนตรีให้มากขึ้น การปฏิบัติเครื่องดนตรีต้องใช้เวลาในการฝึกซ้อมมาก เพื่อให้มีความชำนาญเฉพาะ ทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างยิ่งทักษะหนึ่ง เพื่อให้ผู้เรียนได้มี ประสบการณ์ดนตรีอย่างครบถ้วน ในการฝึกทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี ผู้เรียนต้องเรียนรู้ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบของดนตรี ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่า ทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีเป็นทักษะที่เชื่อมโยงทักษะด้านต่าง ๆ ให้มีความสัมพันธ์กัน การฝึกทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีที่มีคุณภาพนั้น ต้องมีกระบวนการในการฝึกดังต่อไปนี้

1) การเตรียมตัว

- 1.1 ทำจิตใจให้แจ่มใส สดชื่น เบิกบาน
- 1.2 มีความตั้งใจในการฝึกฝน
- 1.3 รับประทานอาหารพอสมควร ไม่ควรท้องว่างหรือท้องอืดจนเกินไป
- 1.4 มีสถานที่ที่เหมาะสมในการฝึกซ้อม
- 1.5 มีเครื่องดนตรีที่ดีมีคุณภาพในการใช้ฝึกทักษะปฏิบัติ นอกจากนี้แล้ว ควรมีเครื่องเคาะจังหวะ และเครื่องเทียบเสียง
- 1.6 มีสุขภาพที่สมบูรณ์ แข็งแรง
- 1.7 มีทัศนคติที่ดีต่อการฝึกทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรี

2) วิธีการฝึกปฏิบัติ

- 2.1 ฝึกด้วยอัตราจังหวะช้า เพราะสามารถแก้ไขข้อบกพร่องได้

2.2 ฝึกส่วนย่อยไปหาส่วนรวม

2.3 ฝึกวลีที่ยาก ฝึกกระบวนจังหวะที่ปฏิบัติยังไม่ถูกให้มี ความถูกต้อง อย่าฝึกอย่างผิด ๆ จนเคยชินต่อความผิดนั้น ๆ

2.4 บันทึกเทปทุกครั้งเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการฝึก

2.5 ใช้เครื่องเคาะจังหวะตลอดเวลาที่มีการฝึก

2.6 เน้นการฝึกความแม่นยำก่อนความรวดเร็ว

2.7 ควรฝึกในสภาพที่เป็นจริงให้มากที่สุด

2.8 ควรฝึกให้เป็นกิจวัตรประจำวัน

2.9 การฝึกที่ดีต้องคำนึงถึงคุณภาพของการฝึกเป็นสำคัญ

2.10 ประเมินความก้าวหน้าของการฝึกเป็นระยะ ๆ เพื่อให้เกิดแรงจูงใจ ในการฝึกครั้งต่อไป

สรุปได้ว่าเทคนิคการฝึกซ้อม การฝึกดนตรีแต่ละกลุ่ม แต่ละคณะย่อมแตกต่างกัน ตัวโน้ตดนตรีเป็นทฤษฎี ผู้เรียนย่อมเรียนรู้จากทฤษฎีเดียวกันทุกคน แต่เทคนิคการนำไปใช้ไม่เหมือนกัน เช่นเดียวกับการเรียนวิชาที่ผู้สอนเรียนมาจากตำราและครูผู้สอนคนเดียวกัน แต่เมื่อลงมือสอนผู้เรียนย่อมพบกับปัญหาและสิ่งแวดลอมต่าง ๆ ที่ไม่เหมือนกัน จึงต้องใช้เทคนิคในการสอนให้เหมาะสม และปรับสภาพให้เข้ากับสิ่งแวดลอม การฝึกซ้อมดนตรีก็เช่นเดียวกัน ครูผู้สอนจำเป็นต้องใช้เทคนิคพิเศษ ในการฝึกซ้อมที่แตกต่างกันออกไปตามความเหมาะสม เพื่อให้การฝึกซ้อมได้เกิดประโยชน์และเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

แนวคิดเกี่ยวกับทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส

เป็นรูปแบบที่ช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติการกระทำหรือการ แสดงออกต่างๆ กล่าวคือ เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย ซึ่งรูปแบบนี้เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปใน วงการการศึกษา (ทิสนา แคมมณี, 2551 : 243-244)

1. ทฤษฎี หลักการ และแนวคิดของรูปแบบ

เดวิส (Davies. 1971 : 50-56) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและเร็ว ขึ้น

2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบ

รูปแบบนี้มุ่งพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก

3. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ทักษะหรือการกระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้น จะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ซ้ำหรือเร็วเกินไปกติก ก่อนการสาธิต ครูควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกต

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็นส่วนย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดู หากติดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะและช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้ว ผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ

ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบ

ผู้เรียนจะสามารถปฏิบัติทักษะได้เป็นอย่างดี มีประสิทธิภาพ

ความพึงพอใจในการเรียนรู้

1. ความหมายของความพึงพอใจ

นักการศึกษากล่าวถึงความหมายของความพึงพอใจไว้ดังนี้

ประสาท อิศรปริดา (2547 : 321) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือพอใจที่มีต่อองค์ประกอบหรือสิ่งจูงใจด้านต่าง ๆ ของงาน และเขาได้รับการตอบสนองความต้องการของเขาได้

พิสุทธา อาริราษฎร์ (2550 : 176) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ ความรู้สึกนั้นทำให้บุคคลเอาใจใส่และบรรลุถึงความมุ่งหมายที่บุคคลมีต่อสิ่งนั้น

ราชบัณฑิตยสถาน (2556 : 840) กล่าวว่า พึงพอใจ หมายถึง รัก ชอบใจ

กล่าวโดยสรุป ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ ซึ่งไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่แต่ละบุคคลว่าจะคาดหวังกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างไร ถ้าหวังมาก เมื่อได้รับการตอบสนองดีก็เกิด ความพึงพอใจมาก ในทางตรงกันข้ามถ้าได้รับการตอบสนองน้อยกว่าที่คาดหวังก็เกิดความผิดหวังหรือไม่พึงพอใจ

2. ทฤษฎี หลักการ และแนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

นักการศึกษากล่าวถึงแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจไว้ดังนี้

ทิตนา แคมมณี (2554 : 69) กล่าวถึง ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ มีดังนี้

1) ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Hierarchical Theory of Motivation) มนุษย์มีความต้องการอยู่เสมอ เมื่อได้รับการตอบสนองหรือพึงพอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความต้องการด้านอื่นก็จะเกิดขึ้นอีก ความต้องการอาจจะซ้ำซ้อนหรือเกิดความต้องการอีกอย่างหนึ่ง ถ้าหากได้รับการตอบสนองอย่างเพียงพอก็จะเกิดแรงจูงใจที่สำคัญต่อการเกิดพฤติกรรมให้สังคมยอมรับ และสามารถพัฒนาตนไปสู่ขั้นสูงขึ้น จึงนำแนวคิดทฤษฎีนี้มาใช้ในการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1.1 การเข้าใจถึงความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ สามารถเข้าใจพฤติกรรมของบุคคลได้ เนื่องจากพฤติกรรมเป็นการแสดงออกถึงความต้องการของบุคคล

1.2 การช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี จำเป็นต้องตอบสนองความต้องการพื้นฐานที่เขาต้องการแสดงเสียก่อน

1.3 การจัดการเรียนรู้ หากครู อาจารย์ค้นหาค้นหาได้นักเรียนมีความต้องการอยู่ในระดับใด ก็จะ สามารถใช้ความต้องการพื้นฐานของนักเรียนมาเป็นแรงจูงใจ ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี

1.4 การช่วยให้นักเรียนได้รับการตอบสนองความต้องการพื้นฐานอย่างเพียงพอ การให้อิสราภาพและเสรีภาพแก่นักเรียน การจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้จะช่วยส่งเสริมให้เกิดประสบการณ์ในการจัดตนเองตามสภาพความเป็นจริง

2) ทฤษฎีสัมพันธเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Thorndike's Connectionism Theory) การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ด้วยการที่มนุษย์หรือสัตว์ได้เลือกเอาปฏิกิริยาตอบสนองเชื่อมต่อเข้ากับสิ่งเร้าอย่างเหมาะสม หรือการเรียนรู้จะเกิดขึ้นด้วยการเชื่อมโยงหรือพันธะระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง เมื่อสถานการณ์หรือสิ่งที่เป็นปัญหาเกิดขึ้น ร่างกายพยายามที่จะแก้ปัญหานั้น โดยแสดงพฤติกรรมตอบสนองออกมาหลาย ๆ รูปแบบ ซึ่งร่างกายจะเลือกพฤติกรรมตอบสนอง ที่พอใจที่สุดไปเชื่อมโยงสิ่งเร้าหรือปัญหานั้น ทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นมา ได้แก่

2.1 กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ถ้าผู้เรียนมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ

2.2 กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) การฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ด้วยความเข้าใจ จะทำให้เกิดความคงทนในการเรียนรู้ ถ้าไม่ได้กระทำซ้ำบ่อยๆ ในที่สุดอาจลืมได้

2.3 กฎแห่งผลที่พึงพอใจ (Law of Effect) เมื่อบุคคลได้รับผลที่พึงพอใจย่อมอยากจะเรียนต่อไป ดังนั้นการได้รับผลที่พึงพอใจจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียน

กล่าวโดยสรุป ความต้องการและความอยากได้เป็นพื้นฐานของมนุษย์ แต่ละบุคคลจะมีความอยากมากหรือน้อยแตกต่างกัน เมื่อความต้องการได้รับการตอบสนองก็จะเกิดความพึงพอใจ ดังนั้นการนำทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจมาใช้ในการจัดการเรียนรู้จึงเป็นปัจจัยส่งเสริมให้บรรลุผลสำเร็จดังที่คาดหวัง

3. การสร้างแบบวัดความพึงพอใจ

นักการศึกษากล่าวถึงการสร้างแบบวัดความพึงพอใจไว้ดังนี้

ระพีพร โพธิ์ศรี (2549 : 39-43) กล่าวถึง การสร้างแบบวัดความพึงพอใจ การแปลความหมาย การวัดความพอใจ มีดังนี้

ขั้นที่ 1 การกำหนดเนื้อหาความพึงพอใจ คือ ให้เขียนนิยามซึ่งสามารถกระทำโดย

1. การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง และกำหนดนิยาม
2. สัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง

ขั้นที่ 2 เลือกประเด็นที่วัดความพึงพอใจ และกำหนดวิธีการวัด

1. ประเด็นที่วัดความพึงพอใจให้เลือกมาจากกรอบเนื้อหาที่กำหนดไว้ในขั้นที่ 1
2. วิธีวัดความพึงพอใจ โดยทั่วไปนิยมใช้วิธีจัดอันดับคุณภาพ 5 ระดับ และประเด็นวัดความพึงพอใจเป็นทางบวก คือ พอใจอย่างยิ่ง พอใจมาก พอใจสมควร พอใจน้อยหรือค่อนข้างไม่พอใจ

พอใจน้อยเป็นอย่างยิ่งหรือไม่พอใจค่อนข้างมาก ถ้าความพอใจทางลบคะแนนระดับความพึงพอใจ จะเป็นตรงข้ามกับที่กำหนดไว้

ขั้นที่ 3 จัดทำความพึงพอใจฉบับร่าง

ขั้นที่ 4 ทดลองกลุ่มย่อย เพื่อตรวจสอบความมั่นคงเฉพาะหน้า

ขั้นที่ 5 ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความแม่นยำตรงเฉพาะหน้าและความแม่นยำเชิงเนื้อหา

ขั้นที่ 6 ทดลองภาคสนาม เพื่อการวิเคราะห์ปรับปรุงคุณภาพแบบวัดความพึงพอใจ โดยการหาค่าอำนาจจำแนก และความเชื่อมั่น ด้วยวิธีการของคอนบราค (Cronbach)

ขั้นที่ 7 นำไปใช้จริง

สมนึก ภัททิยธนี (2553 : 37-43) กล่าวถึง การสร้างแบบวัดความพึงพอใจ มีดังนี้

- 1) คำชี้แจง ระบุถึงจุดประสงค์และวิธีการตอบแบบสอบถาม พร้อมตัวอย่าง
- 2) ข้อคำถามส่วนตัวผู้ตอบแบบสอบถาม เช่น ชื่อ-สกุล เพศ ระดับการศึกษา อาชีพ ฯลฯ
- 3) ข้อคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริง และความคิดเห็น เป็นส่วนสำคัญที่สุดที่จะช่วยให้

รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องการศึกษา เพื่อให้แบบสอบถามมีคุณภาพสูง

กล่าวโดยสรุป การสร้างแบบวัดความพึงพอใจมีขั้นตอน ดังนี้ 1) กำหนดเนื้อหาในการสร้างแบบวัดความพึงพอใจ 2) เลือกประเด็นในการวัดและกำหนดวิธีที่จะใช้ในการวัด 3) สร้างแบบวัดความพึงพอใจ 4) นำแบบสอบถามวัดความพึงพอใจไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ 5) นำแบบสอบถามวัดความพึงพอใจมาหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ 6) นำแบบสอบถามวัดความพึงพอใจไปใช้จริงและแปลผล

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สัญญา จำปา (2559) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะสากล เรื่อง แอโรบิก นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาทักษะปฏิบัติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะสากล เรื่อง แอโรบิก นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 รายวิชาดนตรีสากล 4 รหัสวิชา ศ 32216 วิทยาลัยนาฏศิลปร้อยเอ็ด สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.53/86.67 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการปฏิบัติร่วมกับแบบฝึกทักษะการปฏิบัติแอโรบิก ระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 รายวิชาดนตรีสากล ปรากฏว่าหลังเรียนนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติก่อนและหลัง มี

ทักษะปฏิบัติผ่านเกณฑ์ทักษะปฏิบัติการเล่นแซกโซโฟน ระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ก่อนเรียนมีค่าเท่ากับ 10.75 หลังเรียนมีค่าเท่ากับ 24.25 แสดงว่านักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นหลังเรียนจากการปฏิบัติกิจกรรมคิดเป็น ร้อยละ 86.67 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการปฏิบัติแซกโซโฟน ระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 รายวิชาดนตรีสากล อยู่ในระดับมากที่สุด

พิจักษณ์ ถาวรารักษ์ (2563) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น ด้วยชุดแบบฝึกหัดแซกโซโฟนเบื้องต้นของนักเรียนวโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ในการเป่าแซกโซโฟนของนักเรียนนั้นดีขึ้น พบว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 46.00 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนอยู่ที่ 65.20 ซึ่งนำคะแนนก่อนและหลังเรียนมาเปรียบเทียบกับพบว่า มีค่า t เท่ากับ 7.19 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเป่าแซกโซโฟน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลการประเมินความพึงพอใจในการใช้แบบฝึกหัดแซกโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ของนักเรียนวโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ผลรวมของแบบประเมินความพึงพอใจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด

วัชระ โสฬสพรหม (2557) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างชุดการสอนแซกโซโฟนเพื่อพัฒนาทักษะการอิมโพรไวส์ด้วยคอร์ดโทนโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนแซกโซโฟนเพื่อพัฒนาทักษะการอิมโพรไวส์ด้วยคอร์ดโทนโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือมีประสิทธิภาพ 81.91/86.41 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 80/80 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานและนิสิตมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 3.50 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐาน

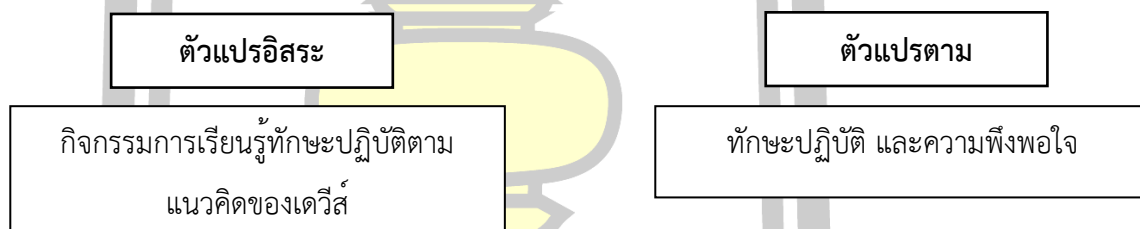
ว่าที่ร้อยตรี อรรถวัตร ทิพย์เลิศ (2560) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะการปฏิบัติกีตาร์ตามแนวคิดของเดวิส กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า 1) กิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะการปฏิบัติกีตาร์ตามแนวคิดของเดวิส กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ 80.38/83.46 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) ดัชนีประสิทธิภาพของการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะการปฏิบัติกีตาร์ตามแนวคิดของเดวิส กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 โรงเรียนภูมิพิชญ เท่ากับ 0.6356 แสดงว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นี้ ทำให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นเท่ากับ 63.56 หรือคิดเป็นร้อยละ 63.56 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะการปฏิบัติกีตาร์ตามแนวคิดของเดวิส กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 โรงเรียนภูมิพิชญ โดยรวมในระดับดีมาก 3.52 4) ผลการวิเคราะห์ทักษะการปฏิบัติกีตาร์ก่อนเรียน

และหลังเรียน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะการปฏิบัติที่ดำรงค์ตามแนวคิดของเดวีส์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 พบว่า นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทักษะปฏิบัติหลังเรียน สูงกว่า ก่อนเรียน

ชานนท์ จงจินากุล , สยาม จวงประโคน , ชานนท์ ดำสนิท (2565) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติกลองชุดตามแนวคิดของเดวีส์ รายวิชาดุริยางค์สากล 2 สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลปะกาฬสินธุ์ ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพชุดฝึกทักษะ กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติที่พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพ 98.88/98.33 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 2) ทักษะปฏิบัติกลองชุดโดยใช้ Scoring Rubric ได้ค่าเฉลี่ยร้อยละ 98.61 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 และผ่านเกณฑ์การปฏิบัติ 3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.56 หมายความว่า ความพึงพอใจของนักเรียน มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยไว้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

พูน ปณ จิต ชีเว

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน โดยมีขั้นตอนการดำเนินวิจัยดังนี้

- 1) กลุ่มเป้าหมาย
- 2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3) การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 4) การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
- 5) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มตัวอย่าง : ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ลงสาขาวิชาดุริยางคศิลป์สากล เครื่องมือเอกแซกโซโฟน วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด จำนวน 5 คน ถนนกองพลสิบ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ได้มาโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน จำนวน 8 แผน ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 16 ชั่วโมง
2. แบบวัดทักษะปฏิบัติ เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน จำนวน 1 ชุด
3. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ชนิด 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน จำนวน 8 แผน ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 16 ชั่วโมง

1.1 ศึกษาหลักสูตร แนวคิดทฤษฎีและองค์ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน

1.2 ศึกษาองค์ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1.3 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาสาระสำคัญ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและเวลาเรียนประกอบการจัดการเรียนการสอน ตามขอบข่ายเนื้อหา เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน

1.4 ศึกษาเนื้อหา ทฤษฎี หลักการ เอกสารและวิธีการเขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี

1.5 เขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส กลุ่มสาระดนตรีสากล เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน โดยมีองค์ประกอบ ได้แก่ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อแหล่งเรียนรู้ การวัดผลประเมินผล และภาคผนวก ซึ่งมีจำนวน 8 แผน รวมเวลา 16 ชั่วโมง (ในการสอน 4 ชั่วโมง/สัปดาห์ = 1สัปดาห์/2แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้)

ตาราง 1 รายละเอียดของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แผนที่	เนื้อหา	ชั่วโมง
1	ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับแซกโซโฟน	2
2	การวางมือบนแซกโซโฟนในท่ายืน	2
3	เทคนิคการใช้ลม	2
4	การอ่านโน้ตดนตรีสากล	2
5	เทคนิคการดัดลิ้น	2
6	ปฏิบัติไล่สเกล C Major	2
7	ปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 1-27	2
8	ปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 28-55	2

1.6 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมในด้านจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผล ในแต่ละแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไข

1.7 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และแบบประเมินเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย

1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์นคร วงศ์ไชยรัตนกุล ประธานหลักสูตรสาขาวิชาดนตรีศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด วุฒิการศึกษาศิลปกรรมศาสตร มหาบัณฑิต ศป.ม. ผู้เชี่ยวชาญด้าน หลักสูตรและการสอน

2) รองศาสตราจารย์ ดร.สายันต์ บุญใบ อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร วุฒิการศึกษา ค.ด.ภาวะผู้นำทางการบริหารการศึกษา ผู้เชี่ยวชาญด้าน เนื้อหา

3) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทินกร อัดไพบูลย์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม วุฒิการศึกษา ปริญญาดุซฐบัณฑิต ดุริยางคศิลป์ ผู้เชี่ยวชาญ ด้านสถิติการวิจัย และการประเมินผล

เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนโดยประเมินความ สอดคล้องของจุดประสงค์กับเนื้อหา ความเหมาะสมของภาษา ความชัดเจนในการใช้ภาษา ความ ครอบคลุมและถูกต้องของเนื้อหา การวัดประเมินผล ความเหมาะสมด้านการใช้สื่อการเรียนการสอน แล้วนำข้อเสนอแนะต่าง ๆ ปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

1.8 นำคะแนนประเมินแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินแล้ว มา วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยจากการประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert) ซึ่งกำหนดระดับการประเมินความเหมาะสมเป็น 5 ระดับ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2556 : 103)

5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

4 หมายถึง เหมาะสมมาก

3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

2 หมายถึง เหมาะสมน้อย

1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

และพิจารณาระดับคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามผลการแปลผล ค่าเฉลี่ย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2556 : 103)

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง เหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง เหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

***ผลการประเมินความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ $\bar{x} = 4.90$, S.D. = 0.23 อยู่ในระดับ

เหมาะสมมากที่สุด

1.9 จัดพิมพ์แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้จริงในการวิจัยต่อไป

2. การสร้างแบบวัดทักษะปฏิบัติ เรื่อง การปฏิบัติแชกโซโฟน จำนวน 1 ชุด การสร้างแบบประเมินความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ เรื่อง การปฏิบัติแชกโซโฟน เป็นแบบมิติคคุณภาพ Rubrics ซึ่งมี 5 ระดับ มีคำอธิบายคุณภาพของการเรียนรู้ซึ่งประกอบด้วยรายการประเมิน และระดับความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ

2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมินความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ เรื่อง การปฏิบัติแชกโซโฟน

2.2 กำหนดจุดประสงค์ของการวัด ศึกษากระบวนการ กำหนดประเด็นการประเมิน

2.3 ผู้เรียนและผู้สอนร่วมกันกำหนดประเด็นที่ได้มาเลือกความสำคัญ สามารถวัดได้สังเกตได้ชัดเจน มากำหนดเกณฑ์

2.4 กำหนดค่าระดับคุณภาพของรายการที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินซึ่งมี 5 ระดับ

ดังนี้

คุณภาพ	ให้
ดีเยี่ยม	5 คะแนน
ดีมาก	4 คะแนน
ดี	3 คะแนน
พอใช้	2 คะแนน
ปรับปรุง	1 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

คะแนน 25 – 30	หมายถึงดีเยี่ยม
คะแนน 19 – 24	หมายถึงดีมาก
คะแนน 13 – 18	หมายถึงดี
คะแนน 7 – 12	หมายถึงพอใช้
คะแนน 1 – 6	หมายถึงปรับปรุง

** มีคะแนนอยู่ในระดับดีมากขึ้นไป จึงจะถือว่าผ่านเกณฑ์

ตาราง 2 แบบวัดทักษะการปฏิบัติแซกโซโฟน

เลขที่	กิจกรรมที่ปฏิบัติ						รวม
	ทักษะการเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น	การวางรูปปากในการเป่าแซกโซโฟน	ตำแหน่งของเมาท์พิชชณะเป่า	การจัดเครื่องมือแซกโซโฟน	ความถูกต้องของการปฏิบัติทักษะด้านการใช้ลม	ความไพเราะของเสียงที่ออกมา	
	(5 คะแนน)	(5 คะแนน)	(5 คะแนน)	(5 คะแนน)	(5 คะแนน)	(5 คะแนน)	(30 คะแนน)

ตาราง 3 เกณฑ์การได้คะแนน

รายการ	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
1.ทักษะการเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น	ปฏิบัติทักษะการเป่าแซกโซโฟนได้อย่างถูกต้องตามแบบแผนมีความต่อเนื่องถูกต้องทั้งหมด	ปฏิบัติทักษะการเป่าแซกโซโฟนได้อย่างถูกต้องตามแบบแผนมีความต่อเนื่องถูกต้อง	ปฏิบัติทักษะการเป่าแซกโซโฟนได้อย่างตามแบบแผนไม่มีความต่อเนื่องผิดพลาดเป็นบางจุด	ปฏิบัติทักษะการเป่าแซกโซโฟนได้ไม่ถูกต้องตามแผนไม่มีความต่อเนื่องผิดพลาดไม่ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่	ปฏิบัติทักษะการเป่าแซกโซโฟนไม่ถูกต้องเลย
2.การวางรูปปากในการเป่า	การวางรูป	การวางรูป	การวางรูป	การวางรูป	การวางรูป

แซกโซโฟน	ปากในการเป่าแซกโซโฟน ทำได้ถูกต้องตามแบบแผน ถูกต้องทั้งหมด	ปากในการเป่าแซกโซโฟน ทำได้ถูกต้องตามแบบแผน ถูกต้อง	ปากในการเป่าแซกโซโฟน ผิดพลาดบางส่วน	ปากในการเป่าแซกโซโฟน ไม่ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่	ปากในการเป่าแซกโซโฟน ไม่ถูกต้องเลย
3.ตำแหน่งของเมธัฟิชขณะเป่า	ตำแหน่งของเมธัฟิชขณะเป่าถูกต้องตามแบบแผน มีความถูกต้องทั้งหมด	ตำแหน่งของเมธัฟิชขณะเป่าถูกต้องตามแบบแผน มีความถูกต้อง	ตำแหน่งของเมธัฟิชขณะเป่าตามแบบแผน ผิดพลาดบางส่วน	ตำแหน่งของเมธัฟิชขณะเป่าไม่ถูกต้องตามแบบแผน ไม่ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่	ตำแหน่งของเมธัฟิชขณะเป่าไม่ถูกต้องเลย
4.การจับเครื่องมือแซกโซโฟน	การจับเครื่องมือแซกโซโฟน มีความถูกต้องตามแบบแผน มีความถูกต้องทั้งหมด	การจับเครื่องมือแซกโซโฟน มีความถูกต้องตามแบบแผน มีความถูกต้อง	การจับเครื่องมือแซกโซโฟน ตามแบบแผน ผิดพลาดส่วนใหญ่	การจับเครื่องมือแซกโซโฟน ไม่ถูกต้องตามแบบแผน ไม่ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่	การจับเครื่องมือแซกโซโฟน ไม่ถูกต้องเลย
5.ความถูกต้องของการปฏิบัติทักษะ ด้านการใช้ลม	การปฏิบัติทักษะด้านการใช้ลมมี	การปฏิบัติทักษะด้านการใช้ลมมี	การปฏิบัติทักษะด้านการใช้ลม	การปฏิบัติทักษะด้านการใช้ลมไม่	การปฏิบัติทักษะด้านการใช้ลมไม่

	ความ ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง ทั้งหมด	ความ ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง	ตามแผน ผิดพลาด ส่วนใหญ่	ถูกต้องตาม แบบแผนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	ตามแบบ แผน ไม่ถูกต้อง เลย
6.ความไ้เพราะของเสียงที่ ออกมา	ความ ไ้เพราะ ของเสียงมี ความ ไ้เพราะ มากที่สุด	ความ ไ้เพราะ ของเสียง ความ ไ้เพราะ มาก	ความ ไ้เพราะ ของเสียง พอใช้	ความไ้เพราะ ของเสียง ผิดพลาด ส่วนใหญ่	ความ ไ้เพราะของ เสียง ไม่ไ้เพราะ เลย

เกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินทักษะปฏิบัติ

ระดับคุณภาพ

- 5 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดีเยี่ยม
- 4 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดีมาก
- 3 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดี
- 2 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับพอใช้
- 1 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับควรปรับปรุง

เกณฑ์การแปลความหมาย

- คะแนน 25 – 30 หมายถึงดีเยี่ยม
- ค่าเฉลี่ย 19 – 24 หมายถึงดีมาก
- ค่าเฉลี่ย 13 – 18 หมายถึงดี
- ค่าเฉลี่ย 7 – 12 หมายถึงพอใช้
- ค่าเฉลี่ย 1 – 6 หมายถึงปรับปรุง

2.5 นำแบบประเมินความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอ

คำแนะนำในบางส่วนที่ยังบกพร่องต้องปรับปรุงแก้ไข แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม จำนวน 3 ท่าน

ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา และโครงสร้างของแบบประเมินความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ

2.6 ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี. 2549 : 167)

+ 1 เมื่อ แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ

0 เมื่อ ไม่แน่ใจข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ

- 1 เมื่อ แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ

2.7 นำแบบประเมินความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ ที่มีค่า IOC ผ่านเกณฑ์ ซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไป

2.8 นำแบบประเมินความสามารถด้านทักษะปฏิบัติมาแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน จนมีประสิทธิภาพมาจัดพิมพ์เป็นฉบับจริง เพื่อนำไปใช้ต่อไป

3. การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ชนิด 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ

3.1 ศึกษาเนื้อหาสาระ แนวคิดจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามวัดความพึงพอใจ

3.2 ศึกษาวิธีการสร้างเครื่องมือแบบสอบถามวัดความพึงพอใจตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert) เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

3.3 เขียนข้อความที่จะถามเป็นข้อความที่เกี่ยวกับความรู้สึกของผู้ตอบเป็นไปในทางบวก เป็นข้อความที่กระชับ เข้าใจง่าย ชัดเจน สร้างจำนวน 12 ข้อ ต้องการจริงจำนวน 10 ข้อ และมีเกณฑ์การให้คะแนน

ตาราง 4 แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียน

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1. ผู้เรียนชอบที่มีการสาธิตให้ดู					
2. ผู้เรียนชอบที่มีการสาธิตและผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย					
3. ผู้เรียนชอบที่มีการปฏิบัติทักษะย่อย					
4. ผู้เรียนชอบที่มีการแนะนำเทคนิควิธีการปฏิบัติ					
5. ผู้เรียนชอบที่มีการเชื่อมโยงทักษะการปฏิบัติ					
6. ผู้เรียนชอบในการฝึกปฏิบัติมีความชัดเจน					
7. ผู้เรียนชอบในความต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้นตอน					

8. ผู้เรียนชอบพื้นที่ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน					
9. กิจกรรมที่นำมาใช้มีความเหมาะสมช่วยให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ด้วยจริง					
10. ทำให้ผู้เรียนเข้าใจในทักษะการปฏิบัติมากยิ่งขึ้น					

เกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินความพึงพอใจ

ระดับคุณภาพ

- 5 อยู่ในเกณฑ์ มีความพึงพอใจในระดับพอใจอย่างยิ่ง
- 4 อยู่ในเกณฑ์ มีความพึงพอใจในระดับพอใจมาก
- 3 อยู่ในเกณฑ์ มีความพึงพอใจในระดับพอใจ
- 2 อยู่ในเกณฑ์ มีความพึงพอใจในระดับพอใจน้อย
- 1 อยู่ในเกณฑ์ มีความพึงพอใจระดับไม่พอใจ

3.4 นำแบบสอบถามวัดความพึงพอใจที่สร้างขึ้น เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม และนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะแล้วนำมาเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม จำนวน 3 ท่าน ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามวัดความพึงพอใจ ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี. 2555 : 167)

+ 1 เมื่อ แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องตามพฤติกรรมชี้วัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส

0 เมื่อ ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องตามพฤติกรรมชี้วัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส

- 1 เมื่อ แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องพฤติกรรมชี้วัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส

3.5 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีค่า IOC ผ่านเกณฑ์ ซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไปจึงจะถือว่าผ่านการประเมิน

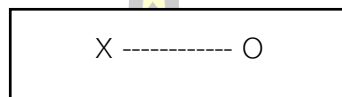
3.6 จัดพิมพ์แบบสอบถามวัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิสฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้จริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) แบบแผนการทดลอง การทดลองแบบ One Group Posttest Only Design

ตาราง 5 แบบแผนการทดลองใช้รูปแบบการทดลองกลุ่มเดียว และมีการวัดหลังการทดลอง 1 ครั้ง (One Group Only Posttest Design) เขียนเป็นรูปแบบการทดลอง ดังนี้

รูปแบบการทดลอง

X หมายถึง การทดลองจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการปฏิบัติแซกโซโฟน ตามแนวคิดของเดวิส ซึ่งเมื่อเสร็จสิ้น มีการทดสอบในภาคปฏิบัติ

O หมายถึง การวัดตัวแปรตามหลังการทดลอง ได้แก่ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับแซกโซโฟน (ภาคความรู้) และทักษะการปฏิบัติแซกโซโฟน (ภาคปฏิบัติ)

2) ขั้นตอนการทดลองกิจกรรม

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูลดังนี้

2.1 ดำเนินการทดลองสอนตามตารางเรียนของผู้เรียน สอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส และหลังการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนจะประเมินทักษะปฏิบัติของผู้เรียนแต่ละแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2.2 ให้ผู้เรียนตอบแบบสอบถามวัดความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1) วิเคราะห์หาประสิทธิภาพการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน เกณฑ์ 80/80 โดยใช้การวิเคราะห์ E_1/E_2

2) วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน กับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้การวิเคราะห์ One Sample t-test

3) วิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน โดยใช้การวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ร้อยละ (Percentage) คำนวณจากสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2556 : 104)

สูตร
$$p = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ	p	แทน	ร้อยละ
	f	แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
	N	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2556 : 123)

สูตร
$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม
	$\sum x$	แทน	ผลรวมคะแนนทั้งหมด

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2556 : 126)

สูตร
$$S.D. = \frac{\sqrt{N(\sum x^2) - (\sum x)^2}}{N(N-1)}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดของกลุ่ม

2. สถิติตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

2.1 ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC โดยใช้สูตร ดังนี้ (ไพศาล วรคำ. 2552 : 257)

สูตร
$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับ
-------	-----	-----	-----------------------------------

จุดประสงค์

หรือระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหา

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

ทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เข้าร่วมทั้งหมด

3) สถิติตรวจสอบสมมติฐาน

3.1 ประสิทธิภาพของนวัตกรรม E_1/E_2 โดยใช้สูตร ดังนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556 :

10)

$$E_1 = \frac{\frac{\sum x}{N}}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

$\sum x$ แทน คะแนนรวมของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนทุก
เรื่อง รวมกัน

N แทน จำนวนผู้เรียนทั้งหมด

A แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบ

$$E_2 = \frac{\frac{\sum y}{N}}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$\sum y$ แทน คะแนนรวมของผู้เรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียน

N แทน จำนวนผู้เรียนทั้งหมด

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

3.2 เปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการปฏิบัติแซกโซโฟน โดยใช้ค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556 : 99-100)

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้ทราบความเข้าใจตรงกันในการสื่อความหมาย ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

N	หมายถึง	จำนวนนักเรียน
$\bar{x}$	หมายถึง	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
P	หมายถึง	ร้อยละ
E ₁	หมายถึง	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E ₂	หมายถึง	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
t	หมายถึง	สถิติทดสอบที่ใช้พิจารณา
Sig	หมายถึง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
**	หมายถึง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

ลำดับขั้นในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นลำดับขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน เกณฑ์ 80/80 โดยใช้การวิเคราะห์ E₁/E₂

ตอนที่ 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน กับเกณฑ์ร้อยละ 80

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน โดยใช้การวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน เกณฑ์ 80/80 โดยใช้การวิเคราะห์ E_1/E_2 ดังตาราง 5

ตาราง 5 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน

รายการ	N	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D.	ร้อยละ	E_1/E_2
ประสิทธิภาพกระบวนการ	5	30	26	1.58	86.67	86.67/91.00
ประสิทธิภาพผลลัพธ์	5	30	27.4	1.34	91.00	

จากตาราง 5 แสดงผลการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน คะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียน เท่ากับ 26 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.58 คิดเป็นร้อยละ 86.67 ของคะแนนเต็ม และมีคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบทักษะปฏิบัติ เท่ากับ 27.4 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.34 คิดเป็นร้อยละ 91.00 แสดงว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 86.67/91.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้

ตอนที่ 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน โดยใช้การวิเคราะห์ One Sample t-test ดังตาราง 6

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน

ทักษะการปฏิบัติ	นักเรียน					รวม	คิดเป็นร้อยละ
	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)		
1. ทักษะการเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น	5	4	5	5	5	24	96.00
2. การวางรูปปากในการเป่าแซกโซโฟน	5	5	5	3	5	23	92.00
3. ตำแหน่งของเมาท์พีซขณะเป่า	5	3	5	5	5	23	92.00
4. การจับเครื่องมือแซกโซโฟน	5	5	5	4	5	24	96.00
5. ความถูกต้องของการปฏิบัติทักษะด้านการใช้ลม	4	5	5	5	3	22	88.00
6. ความไพเราะของเสียงที่ออกมา	5	4	3	4	5	21	84.00

รวม	29	26	28	26	28	137	91.00
-----	----	----	----	----	----	-----	-------

จากตาราง 6 แสดงการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน พบว่าคะแนนของนักเรียน 5 คน ข้อที่1 ทักษะการเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น มีคะแนนรวมเท่ากับ 24 คิดเป็นร้อยละ 96.00 ข้อที่2 การวางรูปปากในการเป่าแซกโซโฟน มีคะแนนรวมเท่ากับ 23 คิดเป็นร้อยละ 92.00 ข้อที่3 ตำแหน่งของเม้าท์พีซขณะเป่า มีคะแนนรวมเท่ากับ 23 คิดเป็นร้อยละ 92.00 ข้อที่4 การจับเครื่องมือแซกโซโฟน มีคะแนนรวมเท่ากับ 24 คิดเป็นร้อยละ 96.00 ข้อที่5 ความถูกต้องของการปฏิบัติทักษะด้านการใช้ลม มีคะแนนรวมเท่ากับ 22 คิดเป็นร้อยละ 88.00 และข้อที่6 ความไพเราะของเสียงที่ออกมา มีคะแนนรวมเท่ากับ 21 คิดเป็นร้อยละ 84.00 รวมทั้งหมด 6 ข้อคิดเป็นร้อยละ 91.00 พบว่าคะแนนทักษะปฏิบัติเป็นไปตามเกณฑ์ร้อยละ 80

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน โดยใช้การวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตาราง 7

ตาราง 7 ความพึงพอใจของผู้เรียน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน

ความพึงพอใจของผู้เรียน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1. ผู้เรียนชอบที่มีการสาธิตให้ดู	5	0	มากที่สุด
2. ผู้เรียนชอบที่มีการสาธิตและผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย	5	0	มากที่สุด
3. ผู้เรียนชอบที่มีการปฏิบัติทักษะย่อย	5	0	มากที่สุด
4. ผู้เรียนชอบที่มีการแนะนำเทคนิควิธีการปฏิบัติ	4.6	0.55	มากที่สุด
5. ผู้เรียนชอบที่มีการเชื่อมโยงทักษะการปฏิบัติ	4.8	0.45	มากที่สุด
6. ผู้เรียนชอบในการฝึกปฏิบัติมีความชัดเจน	5	0	มากที่สุด
7. ผู้เรียนชอบในความต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้นตอน	4.8	0.45	มากที่สุด
8. ผู้เรียนชอบพื้นที่ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน	5	0	มากที่สุด
9. กิจกรรมที่นำมาใช้มีความเหมาะสมช่วยให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ด้วยจริง	5	0	มากที่สุด
10. ทำให้ผู้เรียนเข้าใจในทักษะการปฏิบัติมากยิ่งขึ้น	5	0	มากที่สุด
โดยรวม	4.92	0.14	มากที่สุด

จากตาราง 7 พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}=4.92$, $S.D.=0.14$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทั้ง 10 ข้อ อยู่ในระดับมากที่สุด มี $\bar{x}=5$, $S.D.=0$ จำนวน 7 ข้อ คือ ผู้เรียนชอบที่มีการสาธิตให้ดู, ผู้เรียนชอบที่มีการสาธิตและ ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย, ผู้เรียนชอบที่มีการปฏิบัติทักษะย่อย, ผู้เรียนชอบในการฝึกปฏิบัติมีความชัดเจน, ผู้เรียนชอบพื้นที่ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน, กิจกรรมที่นำมาใช้มีความเหมาะสมช่วยให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ได้จริง และทำให้ผู้เรียนเข้าใจในทักษะการปฏิบัติมากยิ่งขึ้น มี $\bar{x}=4.8$, $S.D.=0.45$ จำนวน 2 ข้อ คือ ผู้เรียนชอบที่มีการเชื่อมโยงทักษะการปฏิบัติและผู้เรียนชอบในความต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้นตอน และมี $\bar{x}=4.6$, $S.D.=0.55$ จำนวน 1 ข้อ คือ ผู้เรียนชอบที่มีการแนะนำเทคนิควิธีการปฏิบัติ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัย เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน 2) เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส 3) ศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน ผลการวิจัยสรุปตามลำดับดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

สรุปได้ดังนี้

1. การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟนให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (E_1/E_2) เท่ากับ 86.67/91.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ได้กำหนดไว้
2. เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน คิดเป็นร้อยละ 91.00 เป็นไปตามเกณฑ์ร้อยละ 80
3. ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน โดยภาพรวมพบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}=4.92$, S.D.=0.14)

อภิปรายผล

จากการวิจัย เรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน มีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปราย ดังต่อไปนี้

1. การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ เรื่องการปฏิบัติแยก โขโฟนให้มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 86.67/91.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 แสดงถึงศักยภาพ ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งมีประสิทธิภาพและผ่านการตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญและผ่านการ ทดลองใช้กับประชากรและกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนของการพัฒนา ซึ่งแสดงให้เห็นถึงกิจกรรมการ เรียนการสอนตามแนวคิดของเดวีส์ 5 ขั้นคือ ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้ เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมด ตั้งแต่ต้นจนจบ ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการ กระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำ ออกเป็นส่วนย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือมี แบบอย่างให้ดู หากติดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะและช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้ว ผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ ทำเช่นนี้เรื่อยไป จนกระทั่งครบทุกส่วน ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิค วิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำ ได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่ สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกัน ตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ ได้เหมาะสมและเป็นขั้นเป็นตอน ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมและเกิดการพัฒนาการด้านทักษะปฏิบัติได้ ด้วยตนเอง

ซึ่งสอดคล้องกับ ชานนท์ จงจินากุล , สยาม จวงประโคน , ชานนท์ คำสนิท (2565) ทำการ วิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติทดลองชุดตามแนวคิดของเดวีส์ รายวิชาดุริยางค์ สากล 2 สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ ผลการวิจัยพบว่า ทักษะปฏิบัติทดลองชุดโดยใช้ Scoring Rubric ได้ค่าเฉลี่ยร้อยละ 98.61 ซึ่งสูงกว่า เกณฑ์ร้อยละ 80 และผ่านเกณฑ์การปฏิบัติ และรุ่งนภา ชุมประเสริฐ , จุไรศิริ ชูรักษ์ (2565 : 204) ทำการวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ร่วมกับการใช้สื่อ ประสมที่มีต่อทักษะการปฏิบัติทางนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการปฏิบัติทางนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ

การสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ร่วมกับการใช้สื่อประสม คิดเป็นร้อยละ 94.12 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน โดยภาพรวมพบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}=4.92$, $S.D.=0.14$) แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน มีความน่าสนใจ ผู้เรียนศึกษาอย่างมีความสุขเนื่องจากได้ลงมือปฏิบัติจริง สามารถปฏิบัติกิจกรรมด้านทักษะดนตรีได้ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจและสามารถเรียนรู้ได้อย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน

สอดคล้องกับ สัญญา จำปา (2559) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะสากล เรื่องแซกโซโฟน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการปฏิบัติแซกโซโฟน ระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 รายวิชาดนตรีสากล อยู่ในระดับมากที่สุด ว่าที่ร้อยตรี อรรถวัตร ทิพย์เลิศ (2560) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะการปฏิบัติกีตาร์ตามแนวคิดของเดวิส กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะการปฏิบัติกีตาร์ตามแนวคิดของเดวิส กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 โรงเรียนภูมิพิชญ โดยรวมในระดับดีมาก 3.52 นายธนภัทร พัยพกลาง (2562) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติเครื่องเป่าทองเหลืองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ผลการวิจัยพบว่า มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติเครื่องเป่าทองเหลืองโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส โดยรวมอยู่ในระดับมาก และชานนท์ จงจินากุล , สยาม จวงประโคน , ชานนท์ คำสนธิ (2565) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติกลองชุดตามแนวคิดของเดวิส รายวิชาดุริยางค์สากล 2 สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลปะกาฬสินธุ์ ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.56 หมายความว่า ความพึงพอใจของนักเรียน มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัย เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน ผู้วิจัยพบประเด็นสำคัญที่สามารถเสนอแนะเพื่อใช้ในการปรับปรุงการวิจัย ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพแต่มีข้อควรคำนึงคือ เรื่องเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละขั้นตอน ในบางครั้งเวลาในการจัดกิจกรรมเกินเวลาที่กำหนด ดังนั้นในการจัดกิจกรรมจึงต้องควบคุมเวลาให้เหมาะสม

1.2 ในการจัดกิจกรรม ผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกล้าแสดงออกและกล้าแสดงความคิดเห็น แม้ความคิดเห็นนั้นจะเป็นความคิดเห็นที่ไม่ถูกต้องหรือแตกต่างกันก็ตาม เพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมมากที่สุดและทั่วถึงทุกคน

1.3 ควรสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ที่มุ่งสร้างคุณลักษณะในการทำงาน โดยมีการฝึกปฏิบัติให้มาก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการเล่นดนตรีและสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ควรนำไปใช้จัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาดนตรีกับผู้เรียนในระดับชั้นอื่นตามที่เห็นสมควร

2.2 ควรมีการวิจัยที่จัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับวิธีการสอน หรือเทคนิคการสอนในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อทักษะการปฏิบัติทางดนตรีของผู้เรียน

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. (2523). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จรัสศรี พัวจินดาเนตร. (2560). หลักกิจกรรมพื้นฐานการงานอาชีพสำหรับครู(พิมพ์ครั้งที่1). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชม ภูมิภาค. (2524). เทคโนโลยีทางการสอนและการศึกษา. กรุงเทพฯ: ประสานมิตร.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์.
- ชานนท์ จงจินากุล, สยาม จวงประโคน และชานนท์ คำสนิท. (2565). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติกลองชุดตามแนวคิดของเดวิส รายวิชาดุริยางค์สากล 2 สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์. (วิทยานิพนธ์ ปริญญาตรี ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชูชาติ พิทักษาการ. (2535). การฝึกซ้อมทักษะประจำวันในสาระดนตรีศึกษา. แนวคิดสู่แนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2538). จิตวิทยาการสอนดนตรี. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แหมมณี. (2551). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: วุฒิสาสาน.
- ประสาธ อิศรปริดา. (2547). สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่4). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พิจักษณ์ ถาวรานุรักษ์. (2563). การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้นด้วยชุดแบบฝึกหัดแซกโซโฟนเบื้องต้นของนักเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย. (วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิสุทธิ อาธิราษฎร์. (2550). การพัฒนาซอฟต์แวร์ทางการศึกษา. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ไพฑูรย์ สินลารัตน์. (2557). หลักและเทคนิคการสอนระดับอุดมศึกษา(พิมพ์ครั้งที่4). กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ไพศาล วรคำ. (2552). การวิจัยทางการศึกษา. กอสินธุ์: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
มหาสารคาม: ประสานการพิมพ์.

ระพินทร์ โพธิ์ศรี. (2549). การสร้างและคุณภาพเครื่องมือสำหรับการวิจัย. อุดรดิตถ์: คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ:
ราชบัณฑิตยสถาน.

รุ่งนภา ชุมประเสริฐ และจุไรศรี ชูรักษ์. (2565). การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ
ของแฮร์โรว์ร่วมกับการใช้สื่อประสมที่มีต่อทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1. (ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา). ครุศาสตร์สาร.

วัชรพล วิบุรยศิริ. (2561). วิธีวิทยาการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วัชรระ โสฬสพรหม. (2557). การสร้างชุดการสอนแซกโซโฟนเพื่อพัฒนาทักษะการอิมโพรไวส์ด้วยคอร์ด
โหนดโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ วิทยาลัย
ดุริยางคศิลป์). มหาวิทยาลัยพายัพ.

ว่าที่ร้อยตรี อรรถวัตร ทิพย์เลิศ. (2560). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะการปฏิบัติกีตาร์
ตามแนวคิดของเดวิส กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ ปริญญา
ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน แผนกวิชาชีพรู). มหาวิทยาลัยราชภัฏ
มหาสารคาม.

วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่21. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรีสฤษดิ์วงศ์.

วิสุวัฒน์ พลุกษวานิช. (2560). ตำราพื้นฐานแซกโซโฟน. นครปฐม: วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล.

ศศิธร เวียงวะลัย. (2556). การจัดการเรียนรู้ Learning Management. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์. (2564). การรู้ในการเรียนการสอนดนตรี. วารสารวิพธพัฒนศิลป์ บัณฑิตศึกษา.

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ปรับปรุงพุทธศักราช 2562. (2562). หลักสูตรนาฏดุริ
ยางคศิลป์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์: กระทรวงวัฒนธรรม.

สมนึก ภัททิยธนี. (2553). การวัดผลการศึกษา. มหาสารคาม: ภาควิชาวิจัยและพัฒนาศึกษา คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สัญญา จำปา. (2559). การพัฒนาทักษะปฏิบัติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะสากล เรื่องแซกโซโฟน

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

สำนักงานประถมศึกษาแห่งชาติ. (2534). คู่มือผู้บริหารโรงเรียน. การดำเนินการนิเทศภายในโรงเรียน ประถมฯ พ.ศ.2534. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

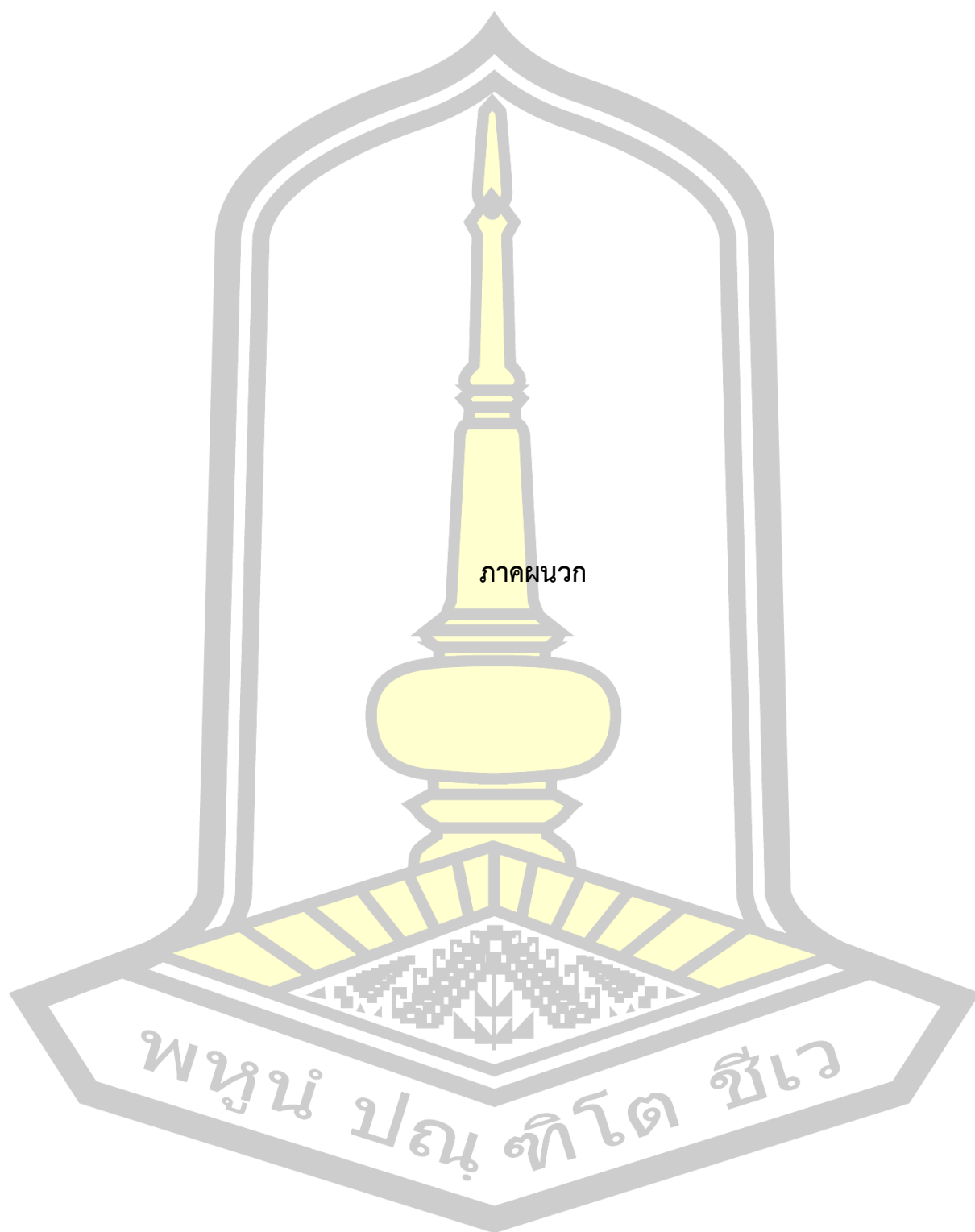
สุวิทย์ มูลคำ. (2549). การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการคิด. กรุงเทพฯ. (พิมพ์ครั้งที่ 2): ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.

อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). หลักการสอน (ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

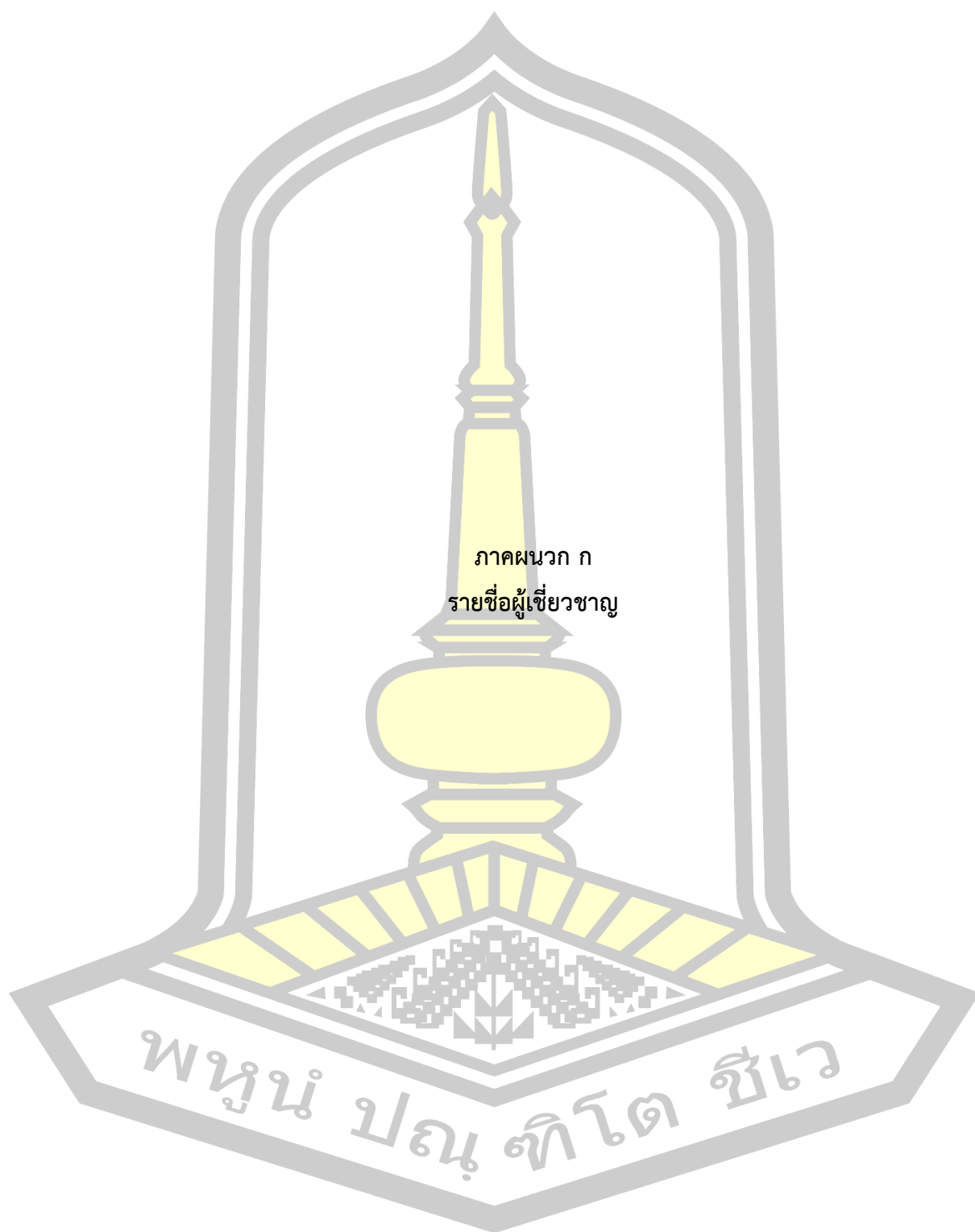
Davies, I. K. (1971). Instructional Technique. New York : McGraw-Hill.

Woodwinds-Brass-Articles. (2562). ประวัติแซกโซโฟน.

ภาคผนวก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วงศ์ไชยรัตนกุล
ศึกษา วิทยาลัย
ศิลปกรรม
ผู้เชี่ยวชาญด้าน
ประธานหลักสูตรสาขาวิชาดนตรี
นาฏศิลป์ร้อยเอ็ด วุฒิการศึกษา
ศาสตร มหาบัณฑิต ศป.ม.
หลักสูตรและการสอน
2. รองศาสตราจารย์ ดร. สายันต์ บุญใบ
ราช
เนื้อหา
อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรี มหาวิทยาลัย
ภัฏสกลนคร วุฒิการศึกษา ค.ค.ภาวะผู้นำ
ทางการบริหารการศึกษา ผู้เชี่ยวชาญด้าน
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทินกร อัดไพบูลย์
อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุ
ศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม วุฒิการศึกษา
ปริญญาคุณวุฒิบัณฑิต คุริยางคศิลป์ ผู้เชี่ยวชาญ
ด้านสถิติการวิจัย และการประเมินผล

ภาคผนวก ข แผนการจัดการเรียนรู้ แบบประเมินทักษะปฏิบัติ และแบบสอบถามความพึงพอใจ

แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ดนตรีสากล

สาระเพิ่มเติม (ดนตรีสากล)

ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

หน่วยที่ 1 การปฏิบัติแซกโซโฟน

เวลา 16 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับแซกโซโฟน

เวลา 2 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 1.1

บรรยายและสร้างมโนทัศน์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีสากล ประวัติศาสตร์ความเป็นมา และวัฒนธรรม อธิบายถึงคุณค่าของดนตรีสากล ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมตะวันตก

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติแซกโซโฟนและสามารถอธิบายหลักและวิธีการฝึกปฏิบัติและการดูแลรักษาเครื่องดนตรีสากลได้
2. มีความระมัดระวังและความรับผิดชอบในการใช้และเก็บเครื่องดนตรีสากล

สาระสำคัญ

แซกโซโฟน เป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่ง ที่ได้รับความนิยมในดนตรีหลากหลายประเภท และเป็นเครื่องดนตรีที่กำลังระหว่างเครื่องลมไม้และเครื่องลมทองเหลือง ซึ่งแซกโซโฟนได้จัดให้อยู่ในประเภทลมไม้ เพราะส่วนปากเป่าประกอบด้วยลิ้นไม้(Reeds) เสียงของแซกโซโฟนจึงเจิดจ้า ทำให้บรรเลงได้เสียงที่อ่อนหวาน นุ่มนวล เหมาะสมที่จะใช้เป็นเครื่องดนตรีบรรเลงเดี่ยว และเสียงของแซกโซโฟนสามารถดึงดูดใจของผู้ฟังให้เกิดอารมณ์คล้อยตามไปได้ เช่น เศร้า สนุกสนาน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ผู้เรียนสามารถบอกประวัติความเป็นมาของแซกโซโฟนได้
2. ผู้เรียนสามารถแยกประเภทของแซกโซโฟนแต่ละประเภทได้
3. ผู้เรียนสามารถบอกวิธีการดูแลรักษาแซกโซโฟนได้อย่างถูกต้องตามหลักการดูแลรักษาเครื่องดนตรีสากล

สาระการเรียนรู้

ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับแซกโซโฟน

กระบวนการจัดการเรียนรู้

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ผู้สอนแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบ
2. ผู้สอนแจกเอกสารประกอบการเรียนรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับแซกโซโฟน

ขั้นสอน

3. ผู้สอนเปิดสื่อที่เกี่ยวข้องกับประวัติความเป็นมาของแซกโซโฟน ให้ผู้เรียนสังเกต และจดบันทึก
4. ผู้สอนผู้เรียนเปิดเอกสารประกอบการเรียนรู้และครูสอนอธิบายพร้อมทั้งร่วมสนทนาถึงเรื่องความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับแซกโซโฟน
5. ผู้สอนนำภาพแซกโซโฟนแต่ละประเภทและอุปกรณ์ต่างๆมาให้ผู้เรียนสังเกตถึงความแตกต่างและวิธีการใช้อุปกรณ์ และร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นว่ามีความสำคัญอย่างไร
6. ผู้สอนอธิบายเพิ่มเติมความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับแซกโซโฟน
7. ผู้เรียนค้นคว้าจากเอกสารประกอบการเรียนรู้ที่ผู้สอนแจกให้หน่วยที่ 1 ร่วมกันอภิปรายถึงประวัติความเป็นมาของแซกโซโฟน ผู้สอนสรุปและเพิ่มเติมในส่วนของเนื้อหาที่ขาดหายไป
8. ผู้เรียนค้นคว้าจากเอกสารประกอบการเรียนรู้ที่ผู้สอนแจกให้หน่วยที่ 2 ร่วมกันอภิปรายถึงการแยกประเภทและความแตกต่างของแซกโซโฟน โดยผู้สอนใช้สื่อรูปภาพนำมาประกอบการเรียนการสอน
9. ผู้เรียนค้นคว้าจากเอกสารประกอบการเรียนรู้ที่ผู้สอนแจกให้หน่วยที่ 3 ร่วมกันอภิปรายถึงอุปกรณ์ที่ใช้ในการเป่าแซกโซโฟนและออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน โดยให้ผู้ใช้อุปกรณ์ชิ้นต่างๆและอธิบายวิธีการใช้ของอุปกรณ์นั้นๆ และผู้สอนสรุปเพิ่มเติมข้อมูลที่ขาดหายไป
10. ผู้เรียนค้นคว้าจากเอกสารประกอบการเรียนรู้ที่ผู้สอนแจกให้หน่วยที่ 4 ร่วมกันอภิปรายถึงการเก็บดูแลรักษาแซกโซโฟนและอุปกรณ์ต่างๆ รวมถึงความรับผิดชอบต่อการใช้แซกโซโฟนและการดูแลแซกโซโฟน
11. ผู้สอนแนะนำความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับแซกโซโฟน ตามเอกสารประกอบการเรียนการสอนที่แจกให้ผู้เรียนตั้งแต่หน่วยที่ 1-4 และให้ผู้เรียนสังเกต จดบันทึก และลงมือปฏิบัติ
12. ให้ผู้เรียนปฏิบัติขั้นตอนประกอบแซกโซโฟน และวิธีการถอดเก็บดูแลรักษาอุปกรณ์แซกโซโฟนโดยใช้เทคนิคต่างๆ ให้สมบูรณ์

ขั้นสรุป

13. ผู้เรียนร่วมกันสรุปถึงองค์ความรู้ที่ได้รับอีกครั้ง รวมถึงอุปสรรคและปัญหาที่เกิดจากการเรียนและแนวทางแก้ไข

14. ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน

15. ผู้สอนประเมินผลตามแบบประเมินผลและบันทึกคะแนน

สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้
2. สื่อวิดีโอประวัติความเป็นมาของแซกโซโฟน รูปภาพประเภทของแซกโซโฟน
3. แซกโซโฟนและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเป่าแซกโซโฟน

การวัดผลประเมินผล

1. สิ่งที่ต้องการวัด

1.1 พฤติกรรม

2. วิธีวัด

2.1 สังเกตพฤติกรรม

3. เครื่องมือวัด

3.1 แบบสังเกตพฤติกรรม

4. เกณฑ์การวัด

4.1 สังเกตพฤติกรรม

หัวข้อประเมิน	ระดับคะแนน		
	3	2	1
ความสนใจ	มีความใฝ่รู้ ยกมือถามและตอบคำถามสม่ำเสมอ	มีความใฝ่รู้ ยกมือถามและตอบคำถาม ไม่สม่ำเสมอ	ไม่มีความรู้ ไม่ยกมือถาม ไม่ตอบคำถาม
กล้าแสดงออก	มีความมั่นใจ กล้าแสดงออก	ไม่ค่อยมั่นใจในการแสดงออก	ไม่มั่นใจ ไม่แสดงออก
ความสนุกสนาน	มีความสุข ตลอดเวลาที่ทำกิจกรรม	มีความสุขแต่ไม่ตลอดเวลาที่ทำกิจกรรม	ไม่มีความสุข ตลอดเวลาที่ทำกิจกรรม
ช่วยเหลือเพื่อน	ช่วยเหลือทุกคน	ช่วยเหลือเพื่อนบาง	ไม่ช่วยเหลือเพื่อน

		คน	
การทำงานร่วมกับคนอื่น	ฟังความเห็นและทำงานร่วมกับผู้อื่นตลอดเวลา	ฟังความเห็นและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้แต่ไม่สม่ำเสมอ	ไม่ฟังความเห็นและทำงานร่วมกับคนอื่นไม่ได้

5. เกณฑ์การประเมิน

1. ผู้เรียนได้คะแนนรวมตามแบบสังเกตพฤติกรรม ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

แบบบันทึกคะแนนการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้

ที่	ชื่อ — สกุล	ความสนใจ	กล้าแสดงออก	ความสนใจ	ช่วยเหลือเพื่อน	ทำงานร่วมกับคน	รวม	คิดเป็นร้อยละ	ผลการประเมิน
		3	3	3	3	3	15	100	
1									
2									
3									
4									
5									
	รวม								
	คิดเป็นร้อยละ								

(ลงชื่อ).....ผู้สอน

พูน ปรุ ทิโต ชเว

บันทึกผลการปฏิบัติกิจกรรมท้ายแผนการจัดการเรียนรู้

บันทึกผลหลังการสอนผลการสอน

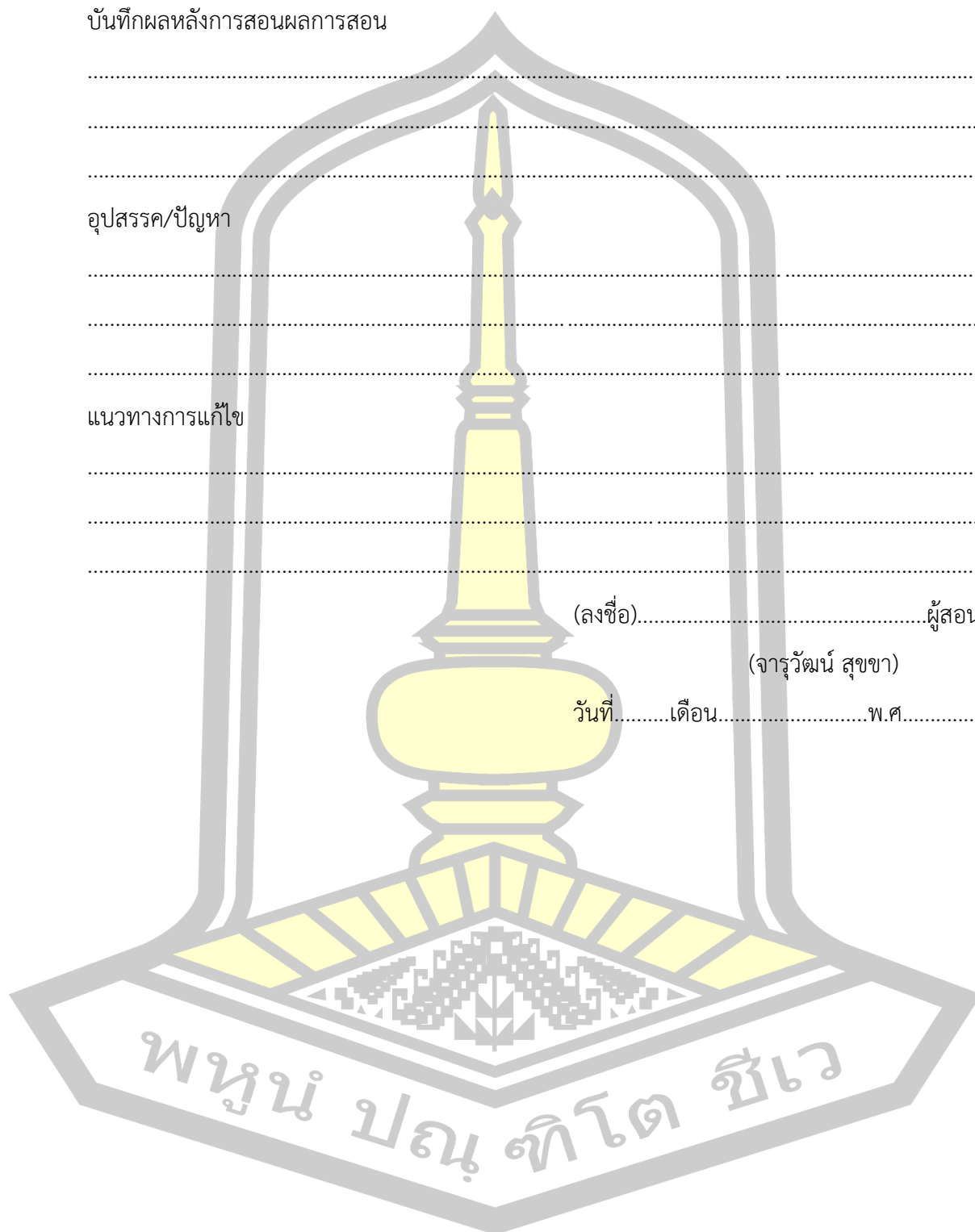
อุปสรรค/ปัญหา

แนวทางการแก้ไข

(ลงชื่อ).....ผู้สอน

(จารุวัฒน์ สุขขา)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เอกสารประกอบการสอนหน่วยที่ 1

ประวัติความเป็นมาของแซกโซโฟน

แซกโซโฟนเป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่ง ที่ได้รับความนิยมในดนตรีหลากหลายประเภท ถือกำเนิดขึ้นโดย ออดอล์ฟ แซ็กซ์ (Adolphe Sax) มีชื่อจริงว่า Antoine – Joseph Sax เป็นชาวเบลเยียม เกิดที่เมืองดินานท์(Dinant) บิดาชื่อชาร์ล โจเซฟ (Charles Joseph Sax) เป็นนักดนตรีเป่าฟลูตและคลาสิเน็ต มีโรงงานประดิษฐ์เครื่องดนตรีโดยเฉพาะเครื่องลมไม้และเครื่องเป่าลมทองเหลืองอยู่ที่เมืองดินานท์ ประมาณปี ค.ศ. 1839 ได้ย้ายโรงงานไปอยู่ที่กรุงบรัสเซลส์ ออดอล์ฟ แซ็กซ์ ได้เรียนรู้และได้รับการถ่ายทอดวิชาต่างๆจากบิดา ในขณะเดียวกันยังได้ศึกษาดนตรีที่สถาบันดนตรีแห่งกรุงบรัสเซลส์ โดยศึกษาการเป่าฟลูตและคลาสิเน็ต ต่อมาในปี ค.ศ.1830 ได้ประดิษฐ์เครื่องดนตรีเป็นครั้งแรก โดยมีฟลูตและคลาสิเน็ตซึ่งทำด้วยงาช้าง แสดงในงานนิทรรศการเครื่องดนตรีที่กรุงบรัสเซลส์ ในปี ค.ศ.1832 และได้ลิขสิทธิ์ในการประดิษฐ์เบสคลาสิเน็ต ต่อมาระหว่างปี ค.ศ.1840 – 1851 ได้ประดิษฐ์แซกโซโฟนและนำออกแสดงในงานนิทรรศการเครื่องดนตรีที่กรุงบรัสเซลส์ในปี ค.ศ.1841 แต่คณะกรรมการไม่ได้มอบรางวัลให้เขา โดยอ้างว่าอายุน้อย หลังจากนั้นได้ย้ายไปตั้งร้านประดิษฐ์เครื่องดนตรีที่กรุงปารีสในปี ค.ศ.1842 ซึ่งสมัยนั้นได้รับความนิยมอย่างมากในยุโรป โดยเฉพาะเครื่องดนตรีลมไม้และลมทองเหลือง และต่อมา ออดอล์ฟ แซ็กซ์ ได้เสียชีวิตเมื่ออายุ 60 ปี ในระยะของต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 บริษัท เฮนรี เซลเมอร์ แห่งปารีสได้ซื้อร้านของ ออดอล์ฟ แซ็กซ์ และดำเนินการแทน และผลิตแซกโซโฟนยี่ห้อ เซลเมอร์ ครั้งแรกในปี ค.ศ.1920 โดยเสียงแซกโซโฟนจะมีเอกลักษณ์คือ อ่อนหวาน นุ่มนวล ขวมน่าฟัง เหมาะสำหรับใช้เป็นเครื่องดนตรีบรรเลงเดี่ยวในวง

ที่มา : <https://allthatsinteresting.com/adolphe-sax>

เอกสารประกอบการเรียนรู้หน่วยที่ 2

รูปแบบและชนิดของแซกโซโฟน

รูปแบบต่างๆของแซกโซโฟนมีทั้งหมด 6 ชนิด ได้แก่ โซปราโนโน้ (Sopranino Saxophone) โซปราโน (Soprano Saxophone) อัลโต (Alto Saxophone) เทเนอร์ (Tenor Saxophone) บาริโตน (Baritone Saxophone) และเบส (Bass Saxophone) แต่ส่วนใหญ่นิยมเล่นกันอยู่ 4 ชนิด ได้แก่ โซปราโน อัลโต เทเนอร์ และบาริโตน ถ้าพูดถึงดนตรีแจ๊สนั้น จะต้องนึกถึงเสียงแซกโซโฟน แซกโซโฟนจึงเปรียบเสมือนสัญลักษณ์ของดนตรีแจ๊ส

ประเภทของแซกโซโฟน

ตระกูลแซกโซโฟนเป็นตระกูลใหญ่เช่นเดียวกับคลาริเน็ต แซกโซโฟนมีขนาดต่าง ๆ ถึง ๗ ขนาดด้วยกัน แต่ปัจจุบันนิยมใช้มี ๔ ขนาด ได้แก่ โซปราโนแซกโซโฟน, อัลโตแซกโซโฟน, เทเนอร์แซกโซโฟน และบาริโตนแซกโซโฟน ในบรรดา ๔ ชนิดที่กล่าวมานี้ โซปราโนแซกโซโฟนเป็นแซกโซโฟนที่มีเสียงความถี่เสียงสูงที่สุด ตามด้วยอัลโตแซกโซโฟน เทเนอร์แซกโซโฟนและสุดท้ายที่เสียงต่ำที่สุดคือ บาริโตนแซกโซโฟน

โซปราโนแซกโซโฟน (Soprano Saxophone) เป็นแซกโซโฟนที่มีขนาดเล็ก น้ำหนักเบา และมีความถี่สูงที่สุด เนื่องจากมีขนาดเล็กและน้ำหนักเบา จึงสามารถถือไว้ในมือได้ง่ายโดยไม่จำเป็นต้องใช้สายสะพายแซกโซโฟน อย่างไรก็ตามโซปราโนแซกโซโฟน ไม่เหมาะสำหรับผู้ที่ต้องการหัดเล่นแซกโซโฟน เนื่องจากมีความยากในการเป่ามากกว่า อัลโตแซกโซโฟน และ เทเนอร์แซกโซโฟน ในปัจจุบันโซปราโนแซกโซโฟนจะมีรูปทรงให้เลือก ๒ แบบ คือแบบตรงและแบบโค้งก็จะมีลักษณะเหมือนกับอัลโตแซกโซโฟน แต่มีขนาดเล็กกว่า โซปราโนแซกโซโฟนเป็นเครื่องดนตรีในกุญแจเสียง บีแฟลต

ที่มา : <https://marcato.co.th/yamaha-soprano-saxophone>

อัลโตแซกโซโฟน (Alto Saxophone) เป็นแซกโซโฟนที่เหมาะสมสำหรับผู้เริ่มต้นฝึก เนื่องจากเป็นแซกโซโฟนที่เป่าง่ายกว่าโซปราโนแซกโซโฟนและมีน้ำหนักเบากว่า เทเนอร์แซกโซโฟน อัลโตแซก

โซโฟน สามารถเป่าได้ในดนตรีหลาย ๆ สไตล์ ไม่ว่าจะเป็นสไตล์คลาสสิก, ป๊อป, แจ๊ส แต่นักดนตรีคลาสสิกจะนิยมใช้อัลโตแซกโซโฟนในการเล่นมากกว่าการใช้แซกโซโฟนชนิดอื่น ๆ รวมถึงการเล่นดนตรีแบบแถววง, คอนเสิร์ตหรือมาร์ชชิงแบรนด์ก็เช่นกัน อัลโตแซกโซโฟน จึงเป็นแซกโซโฟนที่ได้รับความนิยมมากที่สุด อัลโตแซกโซโฟนเป็นเครื่องดนตรีในกุญแจเสียง อีแฟลต

ที่มา : <https://marcato.co.th/chateau-alto-saxophone>

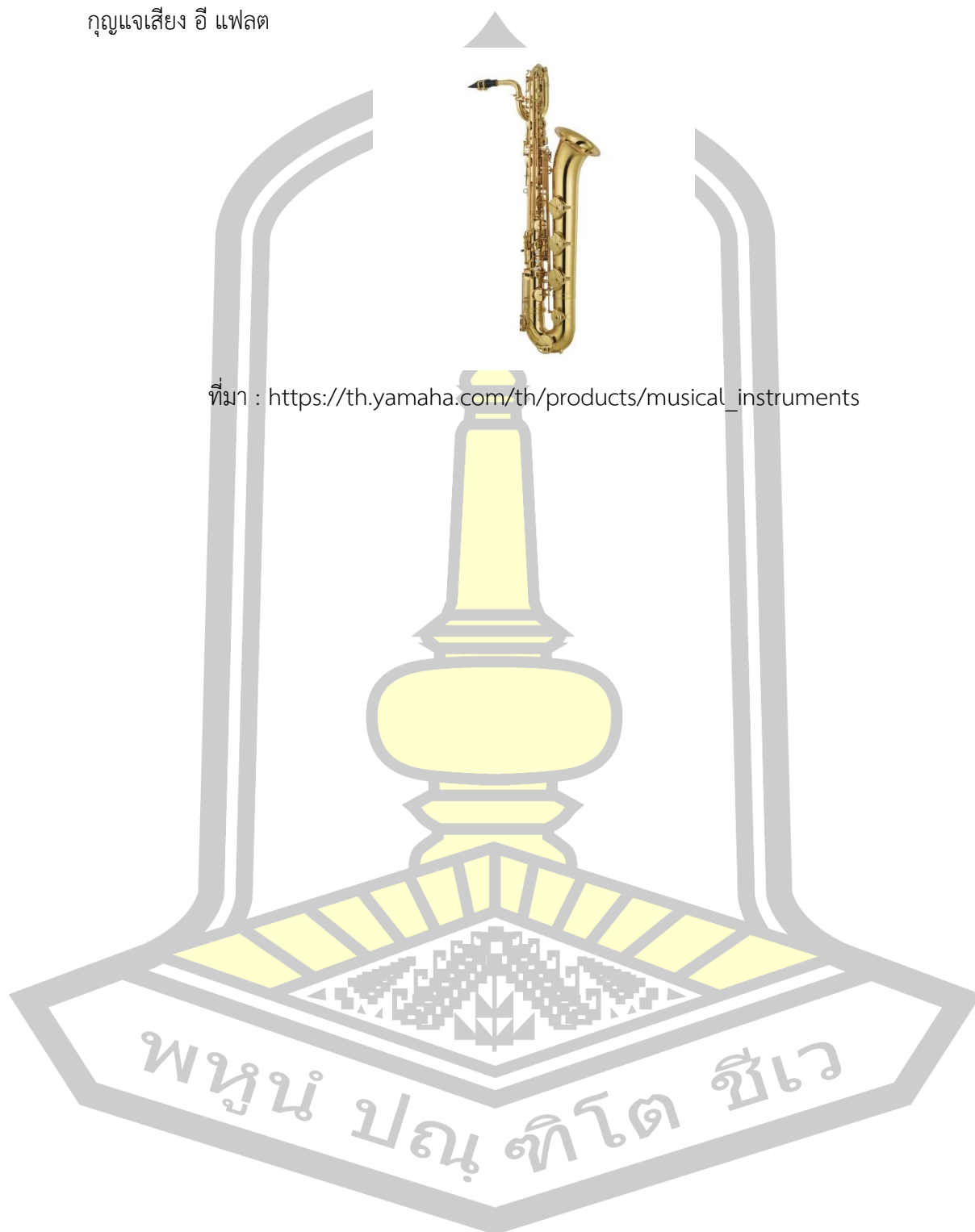
เทเนอร์แซกโซโฟน (Tenor Saxophone) เป็นแซกโซโฟนที่ถูกใช้มากในการเล่นดนตรีแนวแจ๊ส แต่ก็สามารถเห็น เทเนอร์แซกโซโฟน ได้ในการเล่นดนตรีแบบอื่น ๆ เช่นกัน เสียงของ เทเนอร์แซกโซโฟน จะมีลักษณะแบบนุ่ม ๆ อ้วน ๆ และต่ำกว่า อัลโตแซกโซโฟน และ โซปราโนแซกโซโฟน รองจากอัลโตแซกโซโฟนแล้ว เทเนอร์แซกโซโฟน ก็น่าจะเป็นตัวเลือกที่มีโอกาสจะใช้ในการเริ่มต้น เทเนอร์แซกโซโฟน อยู่ในกุญแจเสียง บี แฟลต

ที่มา : <https://marcato.co.th/kenneth-b-model-tenor-saxophone/>

บาริโทนแซกโซโฟน (Baritone Saxophone) เป็นแซกโซโฟนที่มีขนาดใหญ่และมีความถี่เสียงต่ำสุด และราคาแพงที่สุดในบรรดาแซกโซโฟน ดังนั้น บาริโทนแซกโซโฟน จึงไม่เหมาะแก่นัก แซกโซโฟน

มือใหม่ทั้งหลาย ความยาวของบาร์โตนแซกโซโฟนจะอยู่ประมาณ ๗ ฟุต บาร์โตนแซกโซโฟน อยู่ใน
กุญแจเสียง อี แฟลต

เอกสารประกอบการเรียนรู้หน่วยที่ 3

อุปกรณ์ที่ใช้ในการเป่าแซกโซโฟน

1. ปากเป่า (Mouthpiece)

ที่มา : <https://marcato.co.th/saxophone>

2. สายรัดลิ้น (Ligature)

ที่มา : <https://marcato.co.th/saxophone-ligature/>

3. ลิ้นแซกโซโฟน (Saxophone Reeds)

พญ. ปณ. ทิโต ชีเว

ที่มา : <https://ralamusic.com/Rico-Alto-Sax-2P5-RJA1025/>

4. สายคล้องคอ/สายสะพาย (Strap)

ที่มา : Saxophone Shop

5. คอแซกโซโฟน (Neck)

ที่มา : Saxophone Thailand

เอกสารประกอบการเรียนรู้หน่วยที่ 4

การเก็บดูแลรักษาแซกโซโฟนและอุปกรณ์ต่างๆ และความรับผิดชอบต่อการใช้แซกโซโฟนและ

การดูแลแซกโซโฟน

สิ่งของที่มีในการดูแลรักษาแซกโซโฟน มีดังนี้

1. ผ้าสะอาด
2. กระเป๋า/กล่องแซกโซโฟน
3. ขี้ผึ้งทาข้อต่อไม้

การดูแลรักษาแซกโซโฟนควรมีวิธีการปฏิบัติและดูแลบำรุงรักษาตามขั้นตอนดังนี้

1. การถอดประกอบเครื่องเครื่องดนตรีในตระกูลแซกโซโฟน จะมีวิธีถอดประกอบที่เหมือนกัน โดยในขณะที่ถอดหรือประกอบเครื่องพยายามอย่าออกแรงกดลงบนกลไกนิ้วเสียงหรือเดือยกลไกทั้งนี้เพื่อป้องกันการโค้งงอของไม้ เดือย และกลไกนิ้วเสียงด้านข้างควรทาขี้ผึ้งที่ส่วนข้อต่อทุกครั้งก่อนเริ่มประกอบเครื่องและต้องปรับสายคล้องคอให้พอดีกับความต้องการ ตรวจสอบความมั่นคงและแน่นของสกรู (Screw) ยึดข้อต่อและไม่ลืมคลายออกทุกครั้งทีถอดเก็บ

ที่มา : Saxophonesiam.com

2. การวางลิ้น ควรใส่ปลอกกรัดลิ้นเข้าไปก่อนแล้วสอดลิ้นเข้าไปที่หลังเพื่อป้องกันการบิ่นหรือฉีกขาดที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในขณะเดียวกันควรสวมฝาครอบเมาท์ทุกครั้งทีวางเครื่องปกติ

ที่มา : Saxophonesiam.com

3. การทำความสะอาดต้องทำความสะอาดเมททุกครั้งที่ใช้งานด้วยน้ำสะอาด หรือน้ำยาล้าง ทุกครั้งที่ใช้งาน ถอดข้อต่อส่วนบน (Neck) ออกสลับน้ำออกให้หมดแล้วใช้ผ้าใส่ปลายที่ใหญ่กว่าดึง กลับไป-มา ให้แห้งสนิทสลับให้น้ำและความชื้นออกทางปลายด้านเล็กใส่ผ้าทำความสะอาด โดยเฉพาะโดยสอดตุ้มถ่วงทางด้านลำโพงแล้วหมุนตัวเครื่องให้ลูกตุ้มออกมาทางปลายด้านเล็กดึงผ้า

ที่มา : Saxophonesiam.com

4. ทำความสะอาดหลังเลิกใช้งาน โดยใช้กระดาษซับนวม ซับนวมที่ขึ้นออกให้แห้ง ถ้าไม่มี กระดาษซับนวมอาจใช้กระดาษซับน้ำมันแทนชั่วคราวก่อนได้ และเมื่อเสร็จทุกขั้นตอนแล้วนำเก็บใส่ กล่องด้วยความระมัดระวังและเก็บไว้ในที่ ที่เหมาะสมไม่เสี่ยงต่อการล้มการตกจากที่สูง

พูน ปรณ จิตโต ชัย

แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ดนตรีสากล

สาระเพิ่มเติม (ดนตรีสากล)

ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

หน่วยที่ 1 การปฏิบัติแซกโซโฟน

เวลา 16 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การวางมือบนแซกโซโฟนในทำยีน

เวลา 2 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 3.1

อธิบายหลักและวิธีการฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล

มาตรฐาน ศ 3.3

ใช้และบำรุงรักษาเครื่องดนตรีสากลอย่างระมัดระวังและรับผิดชอบ

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการวางมือบนแซกโซโฟนในทำยีน
2. สามารถปฏิบัติกรวางมือบนแซกโซโฟนในทำยีนได้อย่างถูกต้อง

สาระสำคัญ

การวางมือถือว่าเป็นเรื่องย่อยแต่เป็นเรื่องที่สำคัญการวางรูปนิ้ว ถ้าถูกต้องถูกวิธี หากบรรเลงเป็นเวลานานจะลดอาการเหนื่อยล้าจากการบรรเลงได้ดังนั้นรูปนิ้วจึงเป็นเรื่องสำคัญ ดังนั้นจึงต้องสอดคล้องกับการยืนบรรเลงจะต้องมีการปฏิบัติให้ถูกวิธีจึงจะช่วยแก้ปัญหานั้นได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ผู้เรียนสามารถบอกหลักการวิธีการวางมือบนแซกโซโฟนในทำยีนได้
2. ผู้เรียนสามารถปฏิบัติกรวางมือบนแซกโซโฟนได้อย่างถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

การวางมือบนแซกโซโฟนในทำยีน

กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ผู้สอนแจกเอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่องการวางมือบนแซกโซโฟนในทำยีน
2. ผู้สอนสาธิตการวางมือบนแซกโซโฟนในทำยีน ให้ผู้เรียนสังเกตและจดบันทึก

ขั้นสอน

3. ผู้สอนนำเอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่องการวางมือบนแซกโซโฟนในทำนอง มา
สาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติตามอย่างถูกต้อง

4. ผู้สอนและผู้เรียน ร่วมกันปฏิบัติการวางมือบนแซกโซโฟนในทำนอง ตามลำดับ
เสียงในเครื่องมือแซกโซโฟน

5. ผู้สอนอธิบายเพิ่มเติมความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการวางมือบนแซกโซโฟนในทำนอง

6. ผู้เรียนปฏิบัติการวางมือบนแซกโซโฟนในทำนอง ตามลำดับเสียงในเครื่องมือแซก
โซโฟน

7. ผู้เรียนปฏิบัติแซกโซโฟนในทำนอง และรูปแบบการวางมือถูกต้องตามแบบแผน

8. ผู้สอนแนะนำความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการวางมือบนแซกโซโฟนในทำนอง

ขั้นสรุป

9. ผู้สอนแนะนำการวางมือในแต่ละลำดับเสียงในแซกโซโฟน และร่วมอภิปราย

10. ผู้เรียนร่วมกันปฏิบัติการวางมือบนแซกโซโฟน และปฏิบัติตามลำดับเสียง

11. ให้ผู้เรียนปฏิบัติแซกโซโฟนตาม Fingering Chart

12. ผู้สอนประเมินผลตามแบบประเมินผลและบันทึกคะแนน

สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้

การวัดผลประเมินผล

1. สิ่งที่ต้องการวัด

1.1 พฤติกรรม

2. วิธีวัด

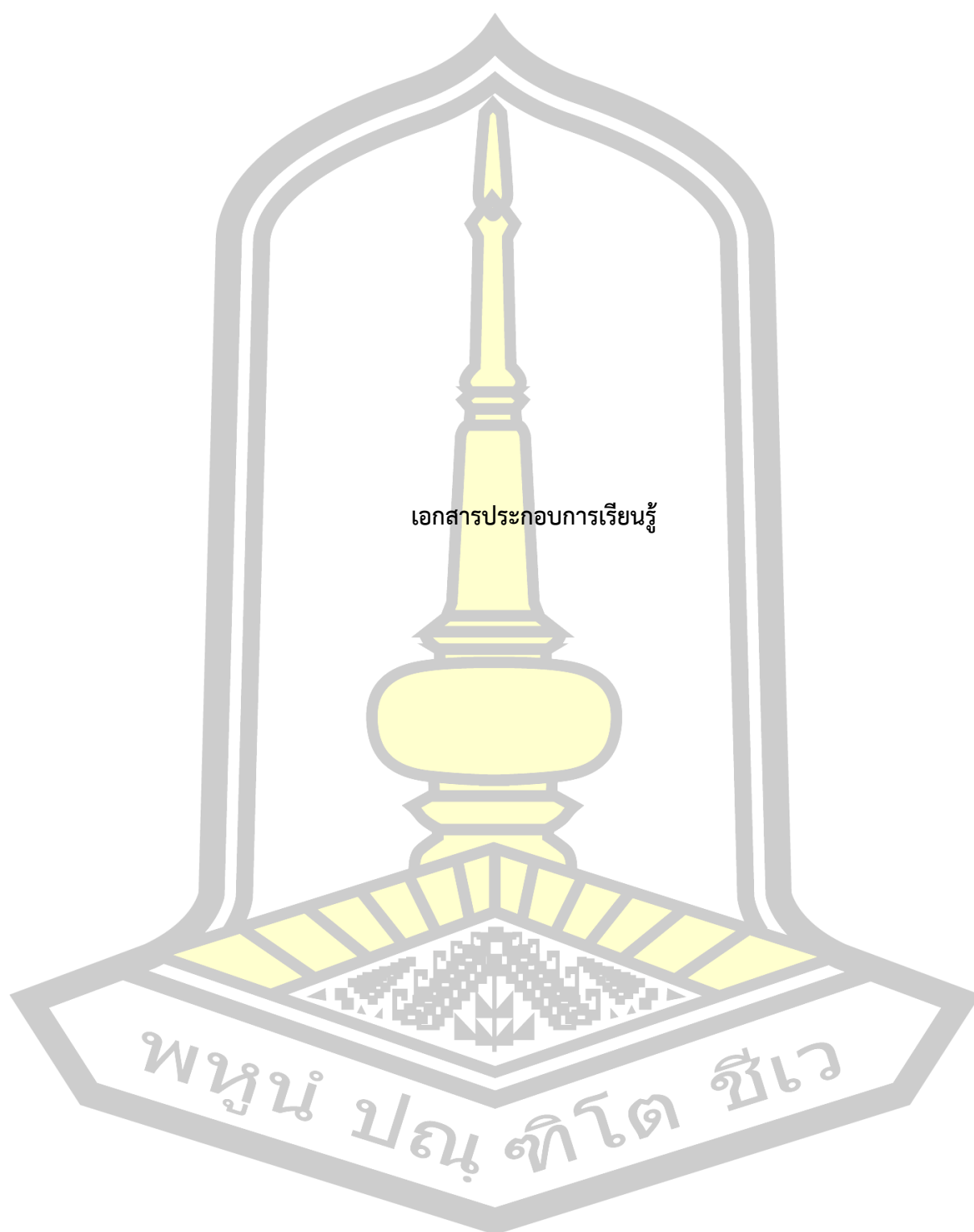
2.1 สังเกตพฤติกรรม

3. เครื่องมือวัด

3.1 แบบสังเกตพฤติกรรม

4. เกณฑ์การวัด

4.1 สังเกตพฤติกรรม

การจับเครื่องมือแซกโซโฟน

การจับเครื่องมือตามแบบมาตรฐานสากล โดยปกติแล้วลำตัวของแซกโซโฟนจะแบ่งออกเป็น ๒ ส่วนใหญ่ๆ คือ ส่วนบนและส่วนล่าง สำหรับลำตัวส่วนบนผู้ฝึกต้องใช้ นิ้วมือซ้ายกด และลำตัวส่วนล่างจะต้องใช้นิ้วมือขวากด

๑. ลักษณะการจับเครื่องมือ มือซ้าย

ที่มา : จารุวัฒน์ สุขขา

๒. ลักษณะการจับเครื่องมือ มือขวา

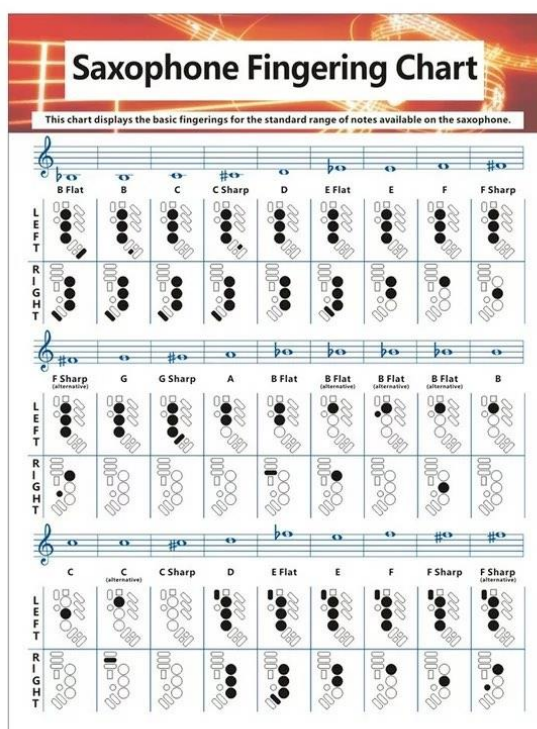

ที่มา : จารุวัฒน์ สุขขา

๓. การจับเครื่องมือ มือซ้ายและมือขวา

ที่มา : จารุวัฒน์ สุขขา

ที่มา : Saxophone Chord Chart

หัวข้อประเมิน	ระดับคะแนน		
	3	2	1
ความสนใจ	มีความใฝ่รู้ ยกมือถามและตอบคำถามสม่ำเสมอ	มีความใฝ่รู้ ยกมือถามและตอบคำถาม ไม่สม่ำเสมอ	ไม่มีความรู้ ไม่ยกมือ ไม่ถามไม่ตอบคำถาม
กล้าแสดงออก	มีความมั่นใจ กล้าแสดงออก	ไม่ค่อยมั่นใจในการแสดงออก	ไม่มั่นใจไม่แสดงออก
ความสนุกสนาน	มีความสุขตลอดเวลาที่ทำกิจกรรม	มีความสุขแต่ไม่ตลอดเวลาที่ทำกิจกรรม	ไม่มีความสุขตลอดเวลาที่ทำกิจกรรม
ช่วยเหลือเพื่อน	ช่วยเหลือทุกคน	ช่วยเหลือเพื่อนบางคน	ไม่ช่วยเหลือเพื่อน
การทำงานร่วมกับคนอื่น	ฟังความเห็นและทำงานร่วมกับผู้อื่นตลอดเวลา	ฟังความเห็นและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้แต่ไม่สม่ำเสมอ	ไม่ฟังความเห็นและทำงานร่วมกับคนอื่นไม่ได้

5. เกณฑ์การประเมิน

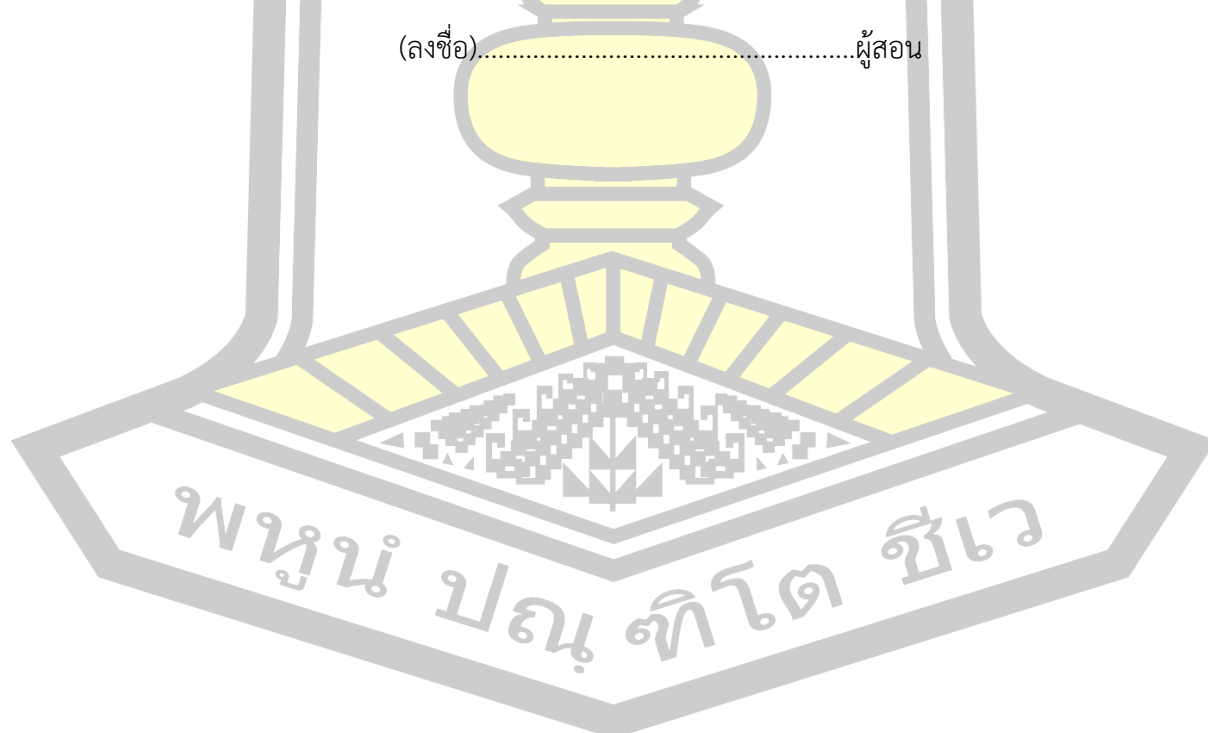
1. ผู้เรียนได้คะแนนรวมตามแบบสังเกตพฤติกรรม ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

แบบบันทึกคะแนนการสังเกตพฤติกรรมการเรียน

ที่	ชื่อ - สกุล	ความสนใจ	กล้าแสดงออก	ความสนุกสนาน	ช่วยเหลือเพื่อน	ทำงานร่วมกับคนอื่น	รวม	คิดเป็นร้อยละ	ผลการประเมิน
		3	3	3	3	3	15	100	
1									
2									
3									
4									
5									
	รวม								
	คิดเป็นร้อยละ								

(ลงชื่อ).....ผู้สอน

บันทึกผลการปฏิบัติกิจกรรมท้ายแผนการจัดการเรียนรู้

บันทึกผลหลังการสอนผลการสอน

อุปสรรค/ปัญหา

แนวทางการแก้ไข

(ลงชื่อ).....ผู้สอน

(จารุวัฒน์ สุขขา)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

พูน ปณ ภิโต ชีเว

แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ดนตรีสากล

สาระเพิ่มเติม (ดนตรีสากล)

ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

หน่วยที่ 1 การปฏิบัติแซกโซโฟน

เวลา 16 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่องเทคนิคการใช้ลม

เวลา 2 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 3.1

อธิบายหลักและวิธีการฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล

มาตรฐาน ศ 3.2

ฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลได้ถูกต้องตามแบบแผน และลักษณะของบทเพลง

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. สามารถอธิบายหลักและวิธีการฝึกเทคนิคการใช้ลมได้
2. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิคการใช้ลม
3. สามารถปฏิบัติการใช้ลมได้ถูกต้องตามวิธีการ

สาระสำคัญ

การใช้ลมเป็นเทคนิคหนึ่ง ที่ต้องมีการฝึกเพราะเป็นเทคนิคที่สำคัญไม่ว่าจะเครื่องเป่าลมทองเหลืองหรือเครื่องลมไม้ ซึ่งแซกโซโฟนได้จัดให้อยู่ในประเภทลมไม้ เพราะส่วนปากเป่าประกอบด้วยลิ้นไม้(Reeds) หากจะทำให้เกิดเสียงได้ต้องใช้ลมเป็นตัวยึด ดังนั้นเทคนิคการใช้ลมควรอยู่ในบทเรียนและคำนึงถึงการฝึกเป็นขั้นต้นๆ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ผู้เรียนสามารถอธิบายหลักและวิธีการฝึกเทคนิคการใช้ลมได้
2. ผู้เรียนสามารถปฏิบัติเทคนิคและวิธีการใช้ลมได้
3. ผู้เรียนสามารถนำเทคนิควิธีการใช้ลม ไปใช้กับเครื่องดนตรีได้อย่างถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

เทคนิคการใช้ลม

กระบวนการจัดการเรียนรู้ (เดวิส)

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ

1. ผู้สอนแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบ
2. ผู้สอนปฏิบัติเทคนิคการใช้ลม โดยการปฏิบัติแซกโซโฟนให้ผู้เรียนสังเกต

3. ให้ผู้เรียนจดบันทึกที่ได้จากการสังเกต

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

4. ให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการสังเกตแล้วตั้งคำถาม

5. ผู้สอนสาธิตให้ผู้เรียนสังเกตอีกครั้ง ตามข้อสงสัยของผู้เรียนและให้ผู้เรียนปฏิบัติ

6. ผู้สอนอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับเทคนิคการใช้ลม

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

7. ให้ผู้เรียนปฏิบัติแซกโซโฟนตามโน้ตเพลง โดยใช้เทคนิคการใช้ลมในอัตราส่วน

4/4

8. ผู้สอนสังเกตการปฏิบัติเทคนิคการใช้ลมของผู้เรียนว่าถูกต้องหรือไม่

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ

9. ผู้สอนแนะนำเทคนิคและวิธีการใช้ลมที่ถูกต้อง

10. ให้ผู้เรียนปฏิบัติเทคนิคการใช้ลมให้ถูกต้องและร่วมอภิปรายผล

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะ

11. ให้ผู้เรียนปฏิบัติแซกโซโฟนตามแบบทดสอบ

12. ผู้สอนประเมินผลตามแบบประเมินผลและบันทึกคะแนน

สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้

1. แบบทดสอบเทคนิคการใช้ลม

2. แซกโซโฟนและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเป่าแซกโซโฟน

การวัดผลประเมินผล

1. สิ่งที่ต้องการวัด

1.1 เทคนิคการใช้ลม

2. วิธีวัด

2.1 ทดสอบหลังแผนการเรียนรู้

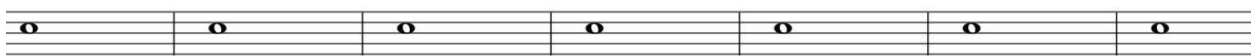
3. เครื่องมือวัด

3.1 แบบทดสอบหลังแผนการเรียนรู้

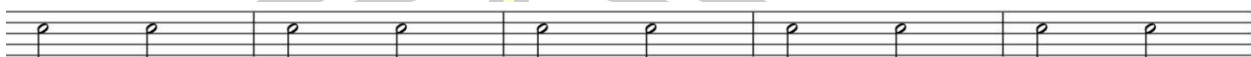
4. เกณฑ์การวัด

4.1 ร้อยละ 80 ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน

แบบฝึกหัดย่อยที่ 1

แบบฝึกหัดย่อยที่ 2

แบบฝึกหัดย่อยที่ 3

แบบฝึกหัดย่อยที่ 4

แบบฝึกหัดรวม (แบบทดสอบ)

แบบวัดทักษะการปฏิบัติแซกโซโฟน

เลขที่	กิจกรรมที่ปฏิบัติ						รวม
	ทักษะการเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น	การวางรูปปากในการเป่าแซกโซโฟน	ตำแหน่งของเม้าท์ที่ชัดเจนเป่า	การจับเครื่องมือแซกโซโฟน	ความถูกต้องของการปฏิบัติทักษะด้านการใช้ลม	ความไพเราะของเสียงที่ออกมา	
1							
2							

3							
4							
5							

5. เกณฑ์การประเมิน

1. ผู้เรียนได้คะแนนรวมตามแบบสังเกตพฤติกรรม ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

รายการ	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
1.ทักษะการเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น	ปฏิบัติทักษะการเป่าแซกโซโฟนได้อย่างถูกต้องตามแบบแผนมีความต่อเนื่องถูกต้องทั้งหมด	ปฏิบัติทักษะการเป่าแซกโซโฟนได้อย่างถูกต้องตามแบบแผนมีความต่อเนื่องถูกต้อง	ปฏิบัติทักษะการเป่าแซกโซโฟนได้อย่างตามแบบแผนไม่มีความต่อเนื่องผิดพลาดเป็นบางจุด	ปฏิบัติทักษะการเป่าแซกโซโฟนได้ไม่ถูกต้องตามแผนไม่มีความต่อเนื่องผิดพลาดไม่ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่	ปฏิบัติทักษะการเป่าแซกโซโฟนไม่ถูกต้องเลย
2.การวางรูปปากในการเป่าแซกโซโฟน	การวางรูปปากในการเป่าแซกโซโฟน ทำได้ถูกต้องตามแบบแผนถูกต้องทั้งหมด	การวางรูปปากในการเป่าแซกโซโฟน ทำได้ถูกต้องตามแบบแผนถูกต้อง	การวางรูปปากในการเป่าแซกโซโฟน ผิดพลาดบางส่วน	การวางรูปปากในการเป่าแซกโซโฟน ไม่ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่	การวางรูปปากในการเป่าแซกโซโฟน ไม่ถูกต้องเลย
3.ตำแหน่งของเม้าท์พีซ	ตำแหน่ง	ตำแหน่ง	ตำแหน่ง	ตำแหน่งของ	ตำแหน่งของ

ขณะเป่า	ของเมาท์ พีชขณะ เป่าถูกต้อง ตามแบบ แผน มี ความถูก ต้อง ทั้งหมด	ของเมาท์ พีชขณะ เป่าถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง	ของเมาท์ พีชขณะ เป่าตาม แบบแผน ผิดพลาด บางส่วน	เมาท์พีช ขณะเป่าไม่ ถูกต้องตาม แบบแผนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	เมาท์พีช ขณะเป่าไม่ ถูกต้องเลย
4.การจับเครื่องมือแซก โซโฟน	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน มีความ ถูกต้อง ตามแบบ แผน มี ความถูก ต้อง ทั้งหมด	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน มีความ ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน ตามแบบ แผน ผิดพลาด ส่วนใหญ่	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน ไม่ถูกต้อง ตามแบบ แผนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน ไม่ถูกต้อง เลย
5.ความถูกต้องของการ ปฏิบัติทักษะ ด้านการใช้ลม	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมมี ความ ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง ทั้งหมด	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมมี ความ ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลม ตามแบบ แผน ผิดพลาด ส่วนใหญ่	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมไม่ ถูกต้องตาม แบบแผนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมไม่ ตามแบบ แผน ไม่ถูกต้อง เลย
6.ความไพเราะของเสียงที่ ออกมา	ความ ไพเราะ	ความ ไพเราะ	ความ ไพเราะ	ความไพเราะ ของเสียง	ความ ไพเราะของ

	ของเสียงมี ความ ไพเราะ มากที่สุด	ของเสียง ความ ไพเราะ มาก	ของเสียง พอใช้	ผิดพลาด ส่วนใหญ่	เสียง ไม่ไพเราะ เลย
--	---	-----------------------------------	-------------------	---------------------	---------------------------

เกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินทักษะปฏิบัติ

ระดับคุณภาพ

- 5 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดีเยี่ยม
- 4 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดีมาก
- 3 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดี
- 2 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับพอใช้
- 1 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับควรปรับปรุง

เกณฑ์การแปลความหมาย

- คะแนน 25 – 30 หมายถึงดีเยี่ยม
- ค่าเฉลี่ย 19 - 24 หมายถึงดีมาก
- ค่าเฉลี่ย 13 – 18 หมายถึงดี
- ค่าเฉลี่ย 7 – 12 หมายถึงพอใช้
- ค่าเฉลี่ย 1 – 6 หมายถึงปรับปรุง

พูน ปณ จิต ชีวะ

บันทึกผลการปฏิบัติกิจกรรมท้ายแผนการจัดการเรียนรู้

บันทึกผลหลังการสอนผลการสอน

อุปสรรค/ปัญหา

แนวทางการแก้ไข

(ลงชื่อ).....ผู้สอน

(จารุวัฒน์ สุขขา)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

พูน ปณ ภิโต ชีเว

แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ดนตรีสากล

สาระเพิ่มเติม (ดนตรีสากล)

ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

หน่วยที่ 1 การปฏิบัติแซกโซโฟน

เวลา 16 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การอ่านโน้ตสากล

เวลา 2 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 2.1

เขียน อธิบาย และปฏิบัติเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีสากล สังเคราะห์ วิเคราะห์ พัฒนา และใช้เทคโนโลยีสารสนเทศอย่างสร้างสรรค์

มาตรฐาน ศ 2.2

วิเคราะห์ อภิปราย ความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีสากล แสดงออกทางดนตรีสากล อย่างสร้างสรรค์

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. มีความรู้ความเข้าใจสามารถอธิบายหลักการอ่านโน้ตสากลได้
2. สามารถอ่านโน้ตสากลได้

สาระสำคัญ

การอ่านโน้ตเป็นสิ่งที่จำเป็นมากสำหรับผู้เรียนวิชาดนตรี หรือผู้ที่ประกอบอาชีพ ดนตรี เพราะโน้ตสากลนั้นเป็นสิ่งที่ใช้เป็นสื่อกลางแทนภาษา เพราะเป็นสิ่งที่ผู้เล่นดนตรีสามารถ อ่านสื่อสารกันได้ทั่วโลก

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ผู้เรียนสามารถบอกถึงหลักการ การอ่านโน้ตสากลได้ถูกต้อง
2. ผู้เรียนสามารถอ่านโน้ตสากลได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

การอ่านโน้ตสากล

กระบวนการจัดการเรียนรู้ (เดวิส)

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ

1. ผู้สอนแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบ

2. ผู้สอนเปิดสื่อการสอน Power Point เรื่องทฤษฎีดนตรีสากล พร้อมอธิบายให้ผู้เรียนฟัง

3. ผู้สอนสาธิตการปฏิบัติการบรรเลงโน้ตสากล พร้อมอธิบายให้ผู้เรียนฟัง

4. ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น/สอบถาม

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

5. ผู้สอนเปิดวิดีโอที่เกี่ยวกับการอ่านโน้ตสากล ให้ผู้เรียนสังเกตและจดบันทึก

6. ผู้สอนอ่านโน้ตสากล และให้ผู้เรียนฝึกอ่านตามและปฏิบัติ

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

7. ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการอ่านโน้ตสากล

8. ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะการอ่านโน้ตสากลด้วยตนเอง

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ

9. ผู้สอนแนะนำความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับทักษะการอ่านโน้ตสากล แล้วให้นักเรียนจด

บันทึกตาม

10. ให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติทักษะการอ่านโน้ตสากลจนชำนาญ โดยใช้เทคนิคต่าง ๆ

ให้สมบูรณ์

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะ

11. ผู้เรียนร่วมกันสรุปถึงองค์ความรู้ที่ได้รับอีกครั้ง รวมถึงอุปสรรคและปัญหาที่เกิด

จากการเรียนและแนวทางแก้ไข

12. ให้ผู้เรียนอ่านและปฏิบัติโน้ตสากลตามค่าตัวโน้ตที่บันทึกลงบรรทัดห้าเส้น

สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้

1. สื่อการสอน Power Point เรื่องทฤษฎีดนตรีสากล

2. สื่อวิดีโอเกี่ยวกับการอ่านโน้ตสากล

3. แยกโซโฟนและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเป่าแยกโซโฟน

การวัดผลประเมินผล

1. สิ่งที่ต้องการวัด

1.1 การอ่านโน้ตสากล

2. วิธีวัด

2.1 ทดสอบหลังแผนการเรียนรู้

3. เครื่องมือวัด

3.1 แบบทดสอบหลังแผนการเรียนรู้

4. เกณฑ์การวัด

4.1 ร้อยละ 80 ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน

สื่อการสอน Power Point

พจนานุกรมศัพท์ดนตรี

1.1) ชื่อตัวโน้ต

C	D	E	F	G	A	B
(ด)	(ส)	(ม)	(ฟ)	(ซ)	(า)	(น)

f Guitar & Japanese House
@tanakorn guitarist

1.2) การเรียงลำดับโน้ตจากเสียงต่ำไปเสียงสูง

1 ช่วงคู่แปด (Octave)

1 ช่วงคู่แปด (Octave)

C D E F G A B C D E F G A B C
(ด) (ส) (ม) (ฟ) (ด) (า) (น) (ด) (ส) (ม) (ฟ) (ด) (า) (น) (ด)

f Guitar & Japanese House
@tanakorn guitarist

2.สัญลักษณ์ทางดนตรี

f Guitar & Japanese House
@tanakorn guitarist

2.1) สัญลักษณ์ตัวโน้ต

2.2) สัญลักษณ์ตัวหยุด

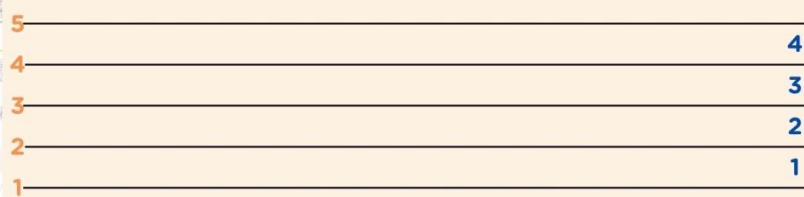

2.3) เครื่องหมายแปลงเสียง (Accidental)

3.การบันทึกโน้ต

3.1) บรรทัด 5 เส้น (Staff)

3.1) บรรทัด 5 เส้น (ต่อ)

3.2) ทุญแจ (Clef)

ทุญแจซอล
(G Clef or Treble Clef)

ทุญแจฟา
(F Clef or Bass Clef)

f Guitar & Japanese House
@tanakorn guitarist

3.3) หลักการอ่านโน้ต

เสียงต่ำลง

เสียงสูงขึ้น

เสียงต่ำลง

เสียงสูงขึ้น

f Guitar & Japanese House
@tanakorn guitarist

3.4) ตำแหน่งชื่อโน้ตในทุญแจซอล

E(อ)

G(ช)

B(น)

D(ส)

F(ฟ)

ดาบเส้น หรือ บนเส้น

ในช่อง

F(ฟ)

A(อ)

C(น)

E(อ)

f Guitar & Japanese House
@tanakorn guitarist

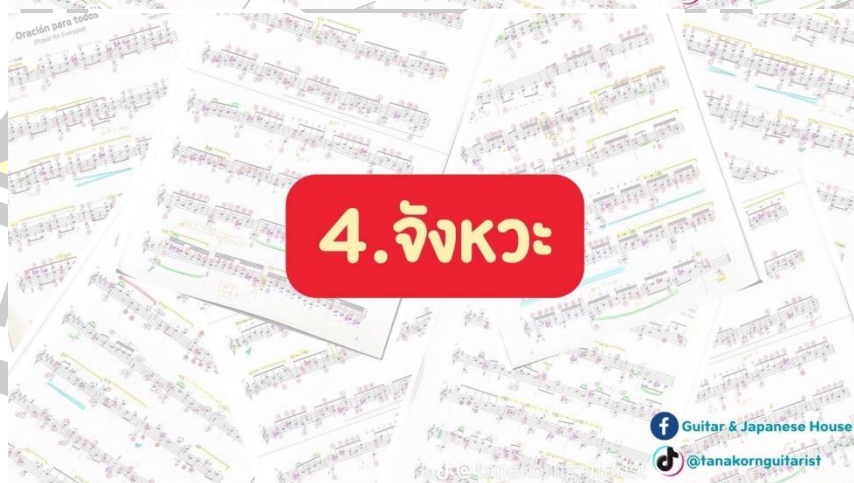
3.5) ตำแหน่งซื้อไฟฟ้าในสัญญา (ต่อ)

3.5) ตำแหน่งชื่อโน้ตในกุญแจฟา (ต่อ)

4. จังหวะ

4.1) คำตัวโน้ต

4.1) คำตัวโน้ต

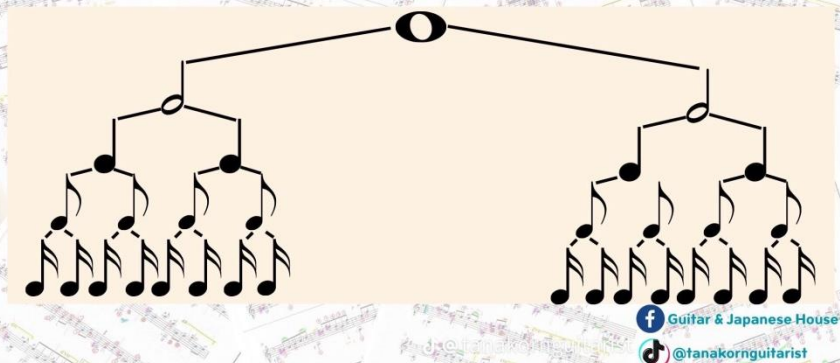
The diagram illustrates the four basic types of musical notes and their durations:

- โน้ตตัวกลม (Whole Note):** มีค่าความยาวเสียงมากที่สุด (Has the longest duration).
- โน้ตตัวขาว (Half Note):** มีค่าความยาวเสียงเป็นครึ่งหนึ่งของโน้ตตัวกลม (Has a duration of half of a whole note).
- โน้ตตัวดำ (Quarter Note):** มีค่าความยาวเสียงเป็นครึ่งหนึ่งของโน้ตตัวขาว (Has a duration of half of a half note).
- โน้ตเขยิบ 1 ชั้น (Eighth Note):** มีค่าความยาวเสียงเป็นครึ่งหนึ่งของโน้ตตัวเขยิบหนึ่งชั้น (Has a duration of half of an eighth note).

Relationships shown with brackets:

- Whole Note = 2 x Half Note
- Half Note = 2 x Quarter Note
- Quarter Note = 2 x Eighth Note

4.1) คำขวัญ (ต่อ)

4.2) คำตัวหยุด

4.2) คำตัวหยุด

ตัวหยุดโน้ตตัวกลม
(Whole rest)

ตัวหยุดโน้ตเขยิบ 1 ขึ้น
(Eighth rest)

มีค่าการหยุดเสียงมากที่สุด

มีค่าการหยุดเสียงเป็นครึ่งหนึ่งของตัวหยุดโน้ตตัวกลม

ตัวหยุดโน้ตตัวขาว
(Half rest)

ตัวหยุดโน้ตเขยิบ 2 ขึ้น
(Sixteenth rest)

มีค่าการหยุดเสียงเป็นครึ่งหนึ่งของตัวหยุดโน้ตตัวกลม

มีค่าการหยุดเสียงเป็นครึ่งหนึ่งของตัวหยุดโน้ตตัวขาว

ตัวหยุดโน้ตตัวดำ
(Quarter rest)

มีค่าการหยุดเสียงเป็นครึ่งหนึ่งของตัวหยุดโน้ตตัวขาว

4.2) คำตัวหยุด (ต่อ)

4.3) เครื่องหมายประจำจังหวะ (Time signature)

บ่งบอกว่าใน 1 ห้อง มีกี่จังหวะ เช่น เป็นเลข 4 หมายถึงความยาวใน 1 ห้อง มี 4 จังหวะ

เลขแทนตัวโน้ต

- = แทนค่าด้วยเลข 1
- ◡ = แทนค่าด้วยเลข 2
- ♪ = แทนค่าด้วยเลข 4
- ♫ = แทนค่าด้วยเลข 8

บ่งบอกว่าโน้ตตัวใดจะมีค่าเท่ากับ 1 จังหวะ โดยใช้ตัวเลขเป็นสัญลักษณ์แทนตัวโน้ต เช่น เป็นเลข 4 หมายถึงความยาวโน้ตตัวใดเท่ากับ 1 จังหวะ

4.4) การนับจังหวะตัวโน้ต

กรณีที่เป็นเลข 4 ค่าความยาว และค่าการหยุดของโน้ตจะมีค่าดังนี้

ค่าความยาวของตัวโน้ต

- ค่าความยาวของเสียง = 4
- ◡ ค่าความยาวของเสียง = 2
- ♪ ค่าความยาวของเสียง = 1
- ♫ ค่าความยาวของเสียง = 0.5

ค่าการหยุดตัวโน้ต

- ค่าการหยุดยาวของเสียง = 4
- ◡ ค่าการหยุดยาวของเสียง = 2
- ♪ ค่าการหยุดยาวของเสียง = 1
- ♫ ค่าการหยุดยาวของเสียง = 0.5

4.4) การนับจังหวะตัวโน้ต (ต่อ)

การนับจังหวะตัวโน้ต ในอัตราจังหวะ 4/4

Examples of 4/4 time signature notation and counting:

- Whole note (โน้ตเต็ม):** 1-2-3-4
- Half note (โน้ตครึ่ง):** 1-2 3-4
- Quarter note (โน้ตเดี่ยว):** 1 2 3 4
- Eighth notes (โน้ตครึ่งคู่):** 1 & 2 & 3 & 4 &
- Sixteenth notes (โน้ตครึ่งี่):** 1 & 2 & 3 & 4 & 1 & 2 & 3 & 4 &

Annotations:

- เส้นทับห้อง (Bar line)
- ให้ลากเสียงตามค่าความยาว หรือค่าการหยุดของสัญลักษณ์
- เส้นทับห้องคู่ (Double bar line)
- ใน 1 จังหวะ หากมีโน้ตแค่ 1 ขึ้น ติดกับ 2 ตัว จะรวมทางโน้ตเข้าด้วยกันในลักษณะดังกล่าว
- สัญลักษณ์แสดงจังหวะยก

4.4) การนับจังหวะตัวโน้ต (ต่อ)

การนับจังหวะตัวโน้ต ในอัตราจังหวะ 4/4

Examples of 4/4 time signature notation and counting:

- Whole note (โน้ตเต็ม):** 1-2-3-4
- Half note (โน้ตครึ่ง):** 1-2 3-4
- Quarter note (โน้ตเดี่ยว):** 1 2 3 4
- Eighth notes (โน้ตครึ่งคู่):** 1 & 2 & 3 & 4 &
- Sixteenth notes (โน้ตครึ่งี่):** 1 & 2 & 3 & 4 & 1 & 2 & 3 & 4 &

Annotations:

- เส้นทับห้อง (Bar line)
- ให้ลากเสียงตามค่าความยาว หรือค่าการหยุดของสัญลักษณ์
- เส้นทับห้องคู่ (Double bar line)
- สัญลักษณ์แสดงจังหวะยก

4.4) การนับจังหวะตัวโน้ต (ต่อ)

การนับจังหวะตัวโน้ต ในอัตราจังหวะ 4/4

Examples of 4/4 time signature notation and counting:

- Whole note (โน้ตเต็ม):** 1-2-3-4
- Half note (โน้ตครึ่ง):** 1-2 3-4
- Quarter note (โน้ตเดี่ยว):** 1 2 3 4
- Eighth notes (โน้ตครึ่งคู่):** 1 & 2 & 3 & 4 &
- Sixteenth notes (โน้ตครึ่งี่):** 1 & 2 & 3 & 4 & 1 & 2 & 3 & 4 &

Annotations:

- เส้นทับห้อง (Bar line)
- ให้ลากเสียงตามค่าความยาว หรือค่าการหยุดของสัญลักษณ์
- เส้นทับห้องคู่ (Double bar line)
- สัญลักษณ์แสดงจังหวะยก

อ้างอิง : Thanakorn Guitarist

แบบฝึกหัดย่อยที่ 1

แบบฝึกหัดย่อยที่ 2

แบบฝึกหัดย่อยที่ 3

แบบฝึกหัดรวม (แบบทดสอบ)

พูน ปณ จิโต ชีเว

แบบวัดทักษะการปฏิบัติแฮกโซโฟน

เลขที่	กิจกรรมที่ปฏิบัติ						รวม
	ทักษะการเป่าแฮกโซโฟนเบื้องต้น	การวางรูปปากในการเป่าแฮกโซโฟน	ตำแหน่งของเมทาฟิซิคัลเป่า	การจับเครื่องมือแฮกโซโฟน	ความถูกต้องของการปฏิบัติทักษะด้านการใช้ลม	ความไพเราะของเสียงที่ออกมา	
1							
2							
3							
4							
5							

5. เกณฑ์การประเมิน

1. ผู้เรียนได้คะแนนรวมตามแบบสังเกตพฤติกรรม ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

รายการ	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
1. ทักษะการเป่าแฮกโซโฟนเบื้องต้น	ปฏิบัติ ทักษะการ เป่าแฮก โซโฟนได้ อย่าง ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ	ปฏิบัติ ทักษะการ เป่าแฮก โซโฟนได้ อย่าง ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ	ปฏิบัติ ทักษะการ เป่าแฮก โซโฟนได้ อย่างตาม แบบแผน ไม่มีความ ต่อเนื่อง ผิดพลาด	ปฏิบัติทักษะ การเป่าแฮก โซโฟนได้ไม่ ถูกต้อง ตามแผนไม่มี ความ ต่อเนื่อง ผิดพลาดไม่ ถูกต้องเป็น	ปฏิบัติทักษะ การเป่าแฮก โซโฟนไม่ ถูกต้องเลย

	ต่อเนื่อง ถูกต้อง ทั้งหมด	ต่อเนื่อง ถูกต้อง	เป็นบางจุด	ส่วนใหญ่	
2.การวางรูปปากในการเป่า แซกโซโฟน	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟน ทำ ได้ถูกต้อง ตามแบบ แผน ถูกต้อง ทั้งหมด	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟนทำ ได้ถูกต้อง ตามแบบ แผน ถูกต้อง	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟน ผิดพลาด บางส่วน	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟนไม่ ถูกต้องเลย
3.ตำแหน่งของเมาท์พีช ขณะเป่า	ตำแหน่ง ของเมาท์ พีชขณะ เป่าถูกต้อง ตามแบบ แผน มี ความถูก ต้อง ทั้งหมด	ตำแหน่ง ของเมาท์ พีชขณะ เป่าถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง	ตำแหน่ง ของเมาท์ พีชขณะ เป่าตาม แบบแผน ผิดพลาด บางส่วน	ตำแหน่งของ เมาท์พีช ขณะเป่าไม่ ถูกต้องตาม แบบแผนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	ตำแหน่งของ เมาท์พีช ขณะเป่าไม่ ถูกต้องเลย
4.การจับเครื่องมือแซก โซโฟน	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน มีความ ถูกต้อง ตามแบบ แผน มี ความถูก ต้อง	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน มีความ ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน ตามแบบ แผน ผิดพลาด ส่วนใหญ่	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน ไม่ถูกต้อง ตามแบบ แผนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน ไม่ถูกต้อง เลย

	ทั้งหมด				
5.ความถูกต้องของการปฏิบัติทักษะ ด้านการใช้ลม	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมมี ความ ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง ทั้งหมด	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมมี ความ ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลม ตามแผน ผิดพลาด ส่วนใหญ่	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมไม่ ถูกต้องตาม แบบแผนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมไม่ ตามแบบ แผน ไม่ถูกต้อง เลย
6.ความไพเราะของเสียงที่ออกมา	ความ ไพเราะ ของเสียงมี ความ ไพเราะ มากที่สุด	ความ ไพเราะ ของเสียง ความ ไพเราะ มาก	ความ ไพเราะ ของเสียง พอใช้	ความไพเราะ ของเสียง ผิดพลาด ส่วนใหญ่	ความ ไพเราะของ เสียง ไม่ไพเราะ เลย

เกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินทักษะปฏิบัติ

ระดับคุณภาพ

5 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดีเยี่ยม

4 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดีมาก

3 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดี

2 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับพอใช้

1 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับควรปรับปรุง

เกณฑ์การแปลความหมาย

คะแนน 25 – 30 หมายถึงดีเยี่ยม

ค่าเฉลี่ย 19 – 24 หมายถึงดีมาก

ค่าเฉลี่ย 13 – 18 หมายถึงดี

ค่าเฉลี่ย 7 – 12 หมายถึงพอใช้

ค่าเฉลี่ย 1 – 6

หมายถึงปรับปรุง

บันทึกผลการปฏิบัติกิจกรรมท้ายแผนการจัดการเรียนรู้

บันทึกผลหลังการสอนผลการสอน

.....

.....

.....

.....

อุปสรรค/ปัญหา

.....

.....

.....

.....

แนวทางการแก้ไข

.....

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....ผู้สอน

(จารุวัฒน์ สุขขา)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

พูน ปณ ทัต ชีเว

แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ดนตรีสากล

สาระเพิ่มเติม (ดนตรีสากล)

ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

หน่วยที่ 1 การปฏิบัติแซกโซโฟน

เวลา 16 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง เทคนิคการตัดลิ้น

เวลา 2 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 3.1

อธิบายหลักและวิธีการฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล

มาตรฐาน ศ 3.3

ใช้และบำรุงรักษาเครื่องดนตรีสากลอย่างระมัดระวังและรับผิดชอบ

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิคการตัดลิ้น
2. สามารถปฏิบัติแซกโซโฟนและใช้เทคนิคการตัดลิ้นได้อย่างถูกต้อง

สาระสำคัญ

เทคนิคการตัดลิ้น ถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญมากสำหรับการเป่าแซกโซโฟน ซึ่งการตัดลิ้นนั้นทำให้เสียงคมชัดขึ้นและเป็นประโยชน์ที่สวยงาม ไพเราะมากขึ้น การตัดลิ้นต้องอาศัยความคุ้นเคย ฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ผู้เรียนสามารถบอกวิธีและหลักการเทคนิคการตัดลิ้นได้
2. ผู้เรียนสามารถปฏิบัติแซกโซโฟนโดยใช้เทคนิคการตัดลิ้นได้อย่างถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

เทคนิคการตัดลิ้น

กระบวนการจัดการเรียนรู้ (เดวิส)

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ

1. ผู้สอนแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบ
2. ผู้สอนเปิดสื่อที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการตัดลิ้น ให้ผู้เรียนสังเกตและจดบันทึก
3. ผู้สอนสาธิตการปฏิบัติเทคนิคการตัดลิ้น ให้ผู้เรียนสังเกต

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

4. ผู้สอนผู้เรียนร่วมกันปฏิบัติแซกโซโฟนโดยใช้เทคนิคการตัดลิ้น

5. ผู้สอนสาธิตวิธีการตัดลิ้นและผู้เรียนปฏิบัติตามรายบุคคล

6. ผู้สอนอธิบายเพิ่มเติมความรู้เรื่องเทคนิคการตัดลิ้น

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

แบบช้าๆ

7. ผู้เรียนปฏิบัติแซกโซโฟน โดยใช้เทคนิคการตัดลิ้นตามค่าของตัวโน้ตในแบบฝึก

แบบเร็วๆ

8. ผู้เรียนปฏิบัติแซกโซโฟน โดยใช้เทคนิคการตัดลิ้นตามค่าของตัวโน้ตในแบบฝึก

ช้าและเร็ว

9. ผู้เรียนปฏิบัติแซกโซโฟน โดยใช้เทคนิคการตัดลิ้นตามค่าของตัวโน้ตในแบบฝึกทั้ง

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ

เพิ่มเติม

10. ผู้สอนแนะนำความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับเทคนิคการตัดลิ้น

11. ผู้สอนปฏิบัติแซกโซโฟนโดยใช้เทคนิคการตัดลิ้นให้ผู้เรียนสังเกตและแนะนำ

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะ

12. ผู้เรียนร่วมกันสรุปถึงองค์ความรู้ที่ได้รับอีกครั้งและอภิปราย

13. ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบ

14. ผู้สอนประเมินผลตามแบบประเมินผลและบันทึกคะแนน

สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้

1. สื่อวิดีโอที่เกี่ยวกับเทคนิคการตัดลิ้น

3. แซกโซโฟนและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเป่าแซกโซโฟน

การวัดผลประเมินผล

1. สิ่งที่ต้องการวัด

1.1 เทคนิคการตัดลิ้น

2. วิธีวัด

2.1 ทดสอบหลังแผนการเรียนรู้

3. เครื่องมือวัด

3.1 แบบทดสอบหลังแผนการเรียนรู้

4. เกณฑ์การวัด

4.1 ร้อยละ 80 ขึ้นไป จึงถือว่าผ่าน

แบบฝึกหัดย่อยที่ 1

แบบฝึกหัดย่อยที่ 2

แบบฝึกหัดรวม (แบบทดสอบ)

แบบวัดทักษะการปฏิบัติแซกโซโฟน

เลขที่	กิจกรรมที่ปฏิบัติ						รวม
	ทักษะการเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น	การวางรูปปากในการเป่าแซกโซโฟน	ตำแหน่งของเมทาฟิซิคัลเป่า	การจับเครื่องมือแซกโซโฟน	ความถูกต้องของการปฏิบัติทักษะด้านการใช้ลม	ความไพเราะของเสียงที่ออกมา	
1							
2							
3							
4							
5							

5. เกณฑ์การประเมิน

1. ผู้เรียนได้คะแนนรวมตามแบบสังเกตพฤติกรรม ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

รายการ	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
1. ทักษะการเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น	ปฏิบัติ ทักษะการเป่าแซกโซโฟนได้อย่างถูกต้องตามแบบแผนมีความ	ปฏิบัติ ทักษะการเป่าแซกโซโฟนได้อย่างถูกต้องตามแบบแผนมีความ	ปฏิบัติ ทักษะการเป่าแซกโซโฟนได้อย่างดีตามแบบแผนมีความ	ปฏิบัติทักษะการเป่าแซกโซโฟนได้ไม่ถูกต้องตามแผนมีความต่อเนื่องผิดพลาดไม่ถูกต้องเป็น	ปฏิบัติทักษะการเป่าแซกโซโฟนไม่ถูกต้องเลย

	ต่อเนื่อง ถูกต้อง ทั้งหมด	ต่อเนื่อง ถูกต้อง	เป็นบางจุด	ส่วนใหญ่	
2.การวางรูปปากในการเป่า แซกโซโฟน	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟน ทำ ได้ถูกต้อง ตามแบบ แผน ถูกต้อง ทั้งหมด	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟนทำ ได้ถูกต้อง ตามแบบ แผน ถูกต้อง	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟน ผิดพลาด บางส่วน	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟนไม่ ถูกต้องเลย
3.ตำแหน่งของเมาท์พีช ขณะเป่า	ตำแหน่ง ของเมาท์ พีชขณะ เป่าถูกต้อง ตามแบบ แผน มี ความถูก ต้อง ทั้งหมด	ตำแหน่ง ของเมาท์ พีชขณะ เป่าถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง	ตำแหน่ง ของเมาท์ พีชขณะ เป่าตาม แบบแผน ผิดพลาด บางส่วน	ตำแหน่งของ เมาท์พีช ขณะเป่าไม่ ถูกต้องตาม แบบแผนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	ตำแหน่งของ เมาท์พีช ขณะเป่าไม่ ถูกต้องเลย
4.การจับเครื่องมือแซก โซโฟน	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน มีความ ถูกต้อง ตามแบบ แผน มี ความถูก ต้อง	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน มีความ ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน ตามแบบ แผน ผิดพลาด ส่วนใหญ่	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน ไม่ถูกต้อง ตามแบบ แผนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน ไม่ถูกต้อง เลย

	ทั้งหมด				
5.ความถูกต้องของการปฏิบัติทักษะ ด้านการใช้ลม	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมมี ความ ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง ทั้งหมด	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมมี ความ ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลม ตามแผน ผิดพลาด ส่วนใหญ่	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมไม่ ถูกต้องตาม แบบแผนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมไม่ ตามแบบ แผน ไม่ถูกต้อง เลย
6.ความไพเราะของเสียงที่ออกมา	ความ ไพเราะ ของเสียงมี ความ ไพเราะ มากที่สุด	ความ ไพเราะ ของเสียง ความ ไพเราะ มาก	ความ ไพเราะ ของเสียง พอใช้	ความไพเราะ ของเสียง ผิดพลาด ส่วนใหญ่	ความ ไพเราะของ เสียง ไม่ไพเราะ เลย

เกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินทักษะปฏิบัติ

ระดับคุณภาพ

5 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดีเยี่ยม

4 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดีมาก

3 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดี

2 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับพอใช้

1 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับควรปรับปรุง

เกณฑ์การแปลความหมาย

คะแนน 25 – 30 หมายถึงดีเยี่ยม

ค่าเฉลี่ย 19 - 24 หมายถึงดีมาก

ค่าเฉลี่ย 13 – 18 หมายถึงดี

ค่าเฉลี่ย 7 – 12 หมายถึงพอใช้

ค่าเฉลี่ย 1 – 6

หมายถึงปรับปรุง

บันทึกผลการปฏิบัติกิจกรรมท้ายแผนการจัดการเรียนรู้

บันทึกผลหลังการสอนผลการสอน

.....

.....

.....

.....

อุปสรรค/ปัญหา

.....

.....

.....

.....

แนวทางการแก้ไข

.....

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....ผู้สอน

(จารุวัฒน์ สุขขา)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

พูน ปณ ภิโต ชีเว

แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ดนตรีสากล

สาระเพิ่มเติม (ดนตรีสากล)

ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

หน่วยที่ 1 การปฏิบัติแซกโซโฟน

เวลา 16 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง ปฏิบัติโลสเกล

เวลา 2 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 3.1

อธิบายหลักและวิธีการฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล

มาตรฐาน ศ 3.3

ใช้และบำรุงรักษาเครื่องดนตรีสากลอย่างระมัดระวังและรับผิดชอบ

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. สามารถปฏิบัติการเล่นโลสเกล C Major ได้อย่างถูกต้อง
2. มีความระมัดระวังและความรับผิดชอบต่อการใช้และเก็บเครื่องดนตรีสากล

สาระสำคัญ

การเล่นโลสเกลเป็นอีกหนึ่งเทคนิคหลักที่สำคัญต่อการฝึกทักษะทางด้านดนตรี ไม่ว่าจะเป็นเครื่องดนตรีชนิดใด การเล่นโลสเกลสามารถฝึกทักษะทางด้านการเล่นประสานสัมผัส ความคล่องตัว และเป็นเทคนิคหลักในการเล่นดนตรีและมีหลากหลายสเกล ทั้ง Minor และ Major หากฝึกครบถ้วนและฝึกตลอดเวลา สามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพหรือในชีวิตประจำวันได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ผู้เรียนสามารถบอกหลักการและวิธีการเล่นโลสเกลได้อย่างถูกต้อง
2. ผู้เรียนสามารถแยกประสานสัมผัส และพัฒนาการปฏิบัติแซกโซโฟนได้
3. ผู้เรียนสามารถบอกวิธีการดูแลรักษาแซกโซโฟนได้อย่างถูกต้องตามหลักการดูแลรักษา

เครื่องดนตรีสากล

สาระการเรียนรู้

การเล่นโลสเกล C Major

กระบวนการจัดการเรียนรู้ (เดวิส)

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ

1. ผู้สอนแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบ
2. ผู้สอนเปิดสื่อที่เกี่ยวข้องกับการเล่นโลสเกล ให้ผู้เรียนสังเกตและจดบันทึก

3. ผู้สอนสาธิตการปฏิบัติแซกโซโฟนและโลสเกล C Major ให้ผู้เรียนสังเกต

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

4. ผู้สอนผู้เรียนร่วมกันปฏิบัติแซกโซโฟน โลสเกล C Major แบบช้า
5. ผู้สอนผู้เรียนร่วมกันปฏิบัติแซกโซโฟน โลสเกล C Major แบบเร็ว
6. ผู้สอนอธิบายเพิ่มเติมความรู้เกี่ยวกับการโลสเกล C Major

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

7. ผู้เรียนปฏิบัติแซกโซโฟน โลสเกล C Major แบบช้า
8. ผู้เรียนปฏิบัติแซกโซโฟน โลสเกล C Major แบบเร็ว
9. ผู้เรียนปฏิบัติแซกโซโฟน โลสเกล C Major ทั้งช้าและเร็วรายบุคคล

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ

10. ผู้สอนแนะนำเทคนิควิธีการปฏิบัติแซกโซโฟนในการโลสเกล C Major ให้ผู้เรียนจดบันทึกและปฏิบัติ

11. ผู้เรียนอภิปรายปัญหาในการโลสเกล ผู้สอนให้เทคนิคและวิธีการแก้ปัญหา

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะ

12. ผู้เรียนปฏิบัติแซกโซโฟน โลสเกล C Major ทั้งหมด 2 Octave ทั้งช้าและเร็ว
13. ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังแผน
14. ผู้สอนประเมินผลตามแบบประเมินผลและบันทึกคะแนน

สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้

1. สื่อวิดีโอการปฏิบัติแซกโซโฟน โลสเกล C Major
2. แซกโซโฟนและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเป่าแซกโซโฟน

การวัดผลประเมินผล

1. สิ่งที่ต้องการวัด

- 1.1 ปฏิบัติโลสเกล

2. วิธีวัด

- 2.1 ทดสอบหลังแผนการเรียนรู้

3. เครื่องมือวัด

- 3.1 แบบทดสอบหลังแผนการเรียนรู้

4. เกณฑ์การวัด

4.1 ร้อยละ 80 ขึ้นไป จึงถือว่าผ่าน

แบบฝึกหัดย่อยที่ 1

แบบฝึกหัดย่อยที่ 2

แบบฝึกหัดย่อยที่ 3

แบบฝึกหัดรวม (แบบทดสอบ)

แบบวัดทักษะการปฏิบัติแซกโซโฟน

เลขที่	กิจกรรมที่ปฏิบัติ						รวม
	ทักษะการเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น	การวางรูปปากในการเป่าแซกโซโฟน	ตำแหน่งของเมทาฟิซิคัลเป่า	การจับเครื่องมือแซกโซโฟน	ความถูกต้องของการปฏิบัติทักษะด้านการใช้ลม	ความไพเราะของเสียงที่ออกมา	
1							
2							
3							
4							
5							

5. เกณฑ์การประเมิน

1. ผู้เรียนได้คะแนนรวมตามแบบสังเกตพฤติกรรม ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

รายการ	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
1. ทักษะการเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น	ปฏิบัติ ทักษะการ เป่าแซก โซโฟนได้ อย่าง ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ	ปฏิบัติ ทักษะการ เป่าแซก โซโฟนได้ อย่าง ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ	ปฏิบัติ ทักษะการ เป่าแซก โซโฟนได้ อย่างตาม แบบแผน ไม่มีความ ต่อเนื่อง ผิดพลาด	ปฏิบัติทักษะ การเป่าแซก โซโฟนได้ไม่ ถูกต้อง ตามแผนไม่มี ความ ต่อเนื่อง ผิดพลาดไม่ ถูกต้องเป็น	ปฏิบัติทักษะ การเป่าแซก โซโฟนไม่ ถูกต้องเลย

	ต่อเนื่อง ถูกต้อง ทั้งหมด	ต่อเนื่อง ถูกต้อง	เป็นบางจุด	ส่วนใหญ่	
2.การวางรูปปากในการเป่า แซกโซโฟน	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟน ทำ ได้ถูกต้อง ตามแบบ แผน ถูกต้อง ทั้งหมด	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟนทำ ได้ถูกต้อง ตามแบบ แผน ถูกต้อง	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟน ผิดพลาด บางส่วน	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟนไม่ ถูกต้องเลย
3.ตำแหน่งของเมาท์พีช ขณะเป่า	ตำแหน่ง ของเมาท์ พีชขณะ เป่าถูกต้อง ตามแบบ แผน มี ความถูก ต้อง ทั้งหมด	ตำแหน่ง ของเมาท์ พีชขณะ เป่าถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง	ตำแหน่ง ของเมาท์ พีชขณะ เป่าตาม แบบแผน ผิดพลาด บางส่วน	ตำแหน่งของ เมาท์พีช ขณะเป่าไม่ ถูกต้องตาม แบบแผนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	ตำแหน่งของ เมาท์พีช ขณะเป่าไม่ ถูกต้องเลย
4.การจับเครื่องมือแซก โซโฟน	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน มีความ ถูกต้อง ตามแบบ แผน มี ความถูก ต้อง	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน มีความ ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน ตามแบบ แผน ผิดพลาด ส่วนใหญ่	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน ไม่ถูกต้อง ตามแบบ แผนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน ไม่ถูกต้อง เลย

	ทั้งหมด				
5.ความถูกต้องของการปฏิบัติทักษะ ด้านการใช้ลม	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมมี ความ ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง ทั้งหมด	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมมี ความ ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลม ตามแผน ผิดพลาด ส่วนใหญ่	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมไม่ ถูกต้องตาม แบบแผนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมไม่ ตามแบบ แผน ไม่ถูกต้อง เลย
6.ความไพเราะของเสียงที่ออกมา	ความ ไพเราะ ของเสียงมี ความ ไพเราะ มากที่สุด	ความ ไพเราะ ของเสียง ความ ไพเราะ มาก	ความ ไพเราะ ของเสียง พอใช้	ความไพเราะ ของเสียง ผิดพลาด ส่วนใหญ่	ความ ไพเราะของ เสียง ไม่ไพเราะ เลย

เกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินทักษะปฏิบัติ

ระดับคุณภาพ

5 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดีเยี่ยม

4 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดีมาก

3 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดี

2 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับพอใช้

1 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับควรปรับปรุง

เกณฑ์การแปลความหมาย

คะแนน 25 – 30 หมายถึงดีเยี่ยม

ค่าเฉลี่ย 19 - 24 หมายถึงดีมาก

ค่าเฉลี่ย 13 – 18 หมายถึงดี

ค่าเฉลี่ย 7 – 12 หมายถึงพอใช้

ค่าเฉลี่ย 1 – 6

หมายถึงปรับปรุง

บันทึกผลการปฏิบัติกิจกรรมท้ายแผนการจัดการเรียนรู้

บันทึกผลหลังการสอนผลการสอน

.....

.....

.....

.....

อุปสรรค/ปัญหา

.....

.....

.....

.....

แนวทางการแก้ไข

.....

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....ผู้สอน

(จารุวัฒน์ สุขขา)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

พูน ปณ ภิโต ชีเว

แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ดนตรีสากล

สาระเพิ่มเติม (ดนตรีสากล)

ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

หน่วยที่ 1 การปฏิบัติแซกโซโฟน

เวลา 16 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง ปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 1-27

เวลา 2 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 3.1

อธิบายหลักและวิธีการฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล

มาตรฐาน ศ 3.3

ใช้และบำรุงรักษาเครื่องดนตรีสากลอย่างระมัดระวังและรับผิดชอบ

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. สามารถปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 1-27 ได้อย่างถูกต้อง
2. มีความระมัดระวังและความรับผิดชอบต่อการใช้และเก็บเครื่องดนตรีสากล

สาระสำคัญ

การไล่สเกลเป็นอีกหนึ่งเทคนิคหลักที่สำคัญต่อการฝึกทักษะทางด้านดนตรี ไม่ว่าจะเป็นเครื่องดนตรีชนิดใด การไล่สเกลสามารถฝึกทักษะทางด้านการแยกประสาทสัมผัส ความคล่องตัว และเป็นเทคนิคหลักในการบรรเลงดนตรีและมีหลากหลายสเกล ทั้ง Minor และ Major หากฝึกครบถ้วนและฝึกตลอดเวลา สามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพหรือใช้ในชีวิตประจำวันได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ผู้เรียนสามารถปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 1-27 ได้ถูกต้องตามแบบแผนและบทเพลง
2. ผู้เรียนสามารถนำเทคนิคในแผนการเรียนรู้ที่ 3 – 6 มาปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 1-27 ได้
3. ผู้เรียนสามารถบอกวิธีการดูแลรักษาแซกโซโฟนได้อย่างถูกต้องตามหลักการดูแลรักษาเครื่องดนตรีสากล

สาระการเรียนรู้

การปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 1-27

กระบวนการจัดการเรียนรู้ (เดวิส)

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ

1. ผู้สอนแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบ
2. ผู้สอนแจกเอกสารประกอบการเรียนรู้
3. ผู้สอนสาธิตการปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 1-27 ให้ผู้เรียนสังเกต

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

4. ผู้สอนผู้เรียนนำเอกสารประกอบการเรียนรู้ มาปฏิบัติพร้อมกันตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major
5. ผู้สอนสาธิตก่อน 1 รอบ แล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม 1 รอบ
6. ผู้สอนอธิบายเพิ่มเติมถึงการปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 1-27

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

7. ผู้เรียนปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 1-27
Tempo 60
8. ผู้เรียนปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 1-27
Tempo 95
9. ผู้สอนให้ผู้เรียนปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 1-27 รายบุคคล
10. ผู้เรียนผู้สอนปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 1-27 พร้อมกันและสรุปอภิปรายผลและปัญหา

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ

11. ผู้สอนแนะนำเทคนิคเพิ่มเติมเกี่ยวกับการปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major

12. ผู้สอนปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลง C Major ห้องที่ 1-27 โดยใช้เทคนิคตามแผนการเรียนรู้ที่ 3 – 6 ให้ผู้เรียนสังเกต

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะ

13. ผู้เรียนปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงโน้ตเสียง C Major ห้องที่ 1-27 โดยใช้เทคนิคตามแผนการเรียนรู้ 3 – 6 มาเชื่อมโยงประกอบในบทเพลง

14. ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังแผนการเรียนรู้

15. ผู้สอนประเมินผลตามแบบประเมินผลและบันทึกคะแนน

สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้
2. แซกโซโฟนและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเป่าแซกโซโฟน

การวัดผลประเมินผล

1. สิ่งที่ต้องการวัด
 - 1.1 ทักษะการปฏิบัติ
2. วิธีวัด
 - 2.1 ทดสอบหลังแผนการเรียนรู้
3. เครื่องมือวัด
 - 3.1 แบบทดสอบหลังแผนการเรียนรู้
4. เกณฑ์การวัด
 - 4.1 ร้อยละ 80 ขึ้นไป จึงถือว่าผ่าน

แบบฝึกหัดย่อยที่ 1

แบบฝึกหัดย่อยที่ 2

แบบฝึกหัดย่อยที่ 3

แบบฝึกหัดย่อยที่ 4

แบบฝึกหัดรวม (แบบทดสอบ)

แบบวัดทักษะการปฏิบัติแฮกโซโฟน

เลขที่	กิจกรรมที่ปฏิบัติ						รวม
	ทักษะการเป่าแฮกโซโฟนเบื้องต้น	การวางรูปปากในการเป่าแฮกโซโฟน	ตำแหน่งของเมทาฟิซิคัลเป่า	การจับเครื่องมือแฮกโซโฟน	ความถูกต้องของการปฏิบัติทักษะด้านการใช้ลม	ความไพเราะของเสียงที่ออกมา	
1							
2							
3							
4							
5							

5. เกณฑ์การประเมิน

1. ผู้เรียนได้คะแนนรวมตามแบบสังเกตพฤติกรรม ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

รายการ	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
1. ทักษะการเป่าแฮกโซโฟนเบื้องต้น	ปฏิบัติ ทักษะการ เป่าแฮก โซโฟนได้ อย่าง ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ	ปฏิบัติ ทักษะการ เป่าแฮก โซโฟนได้ อย่าง ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ	ปฏิบัติ ทักษะการ เป่าแฮก โซโฟนได้ อย่างตาม แบบแผน ไม่มีความ ต่อเนื่อง ผิดพลาด	ปฏิบัติทักษะ การเป่าแฮก โซโฟนได้ไม่ ถูกต้อง ตามแผนไม่มี ความ ต่อเนื่อง ผิดพลาดไม่ ถูกต้องเป็น	ปฏิบัติทักษะ การเป่าแฮก โซโฟนไม่ ถูกต้องเลย

	ต่อเนื่อง ถูกต้อง ทั้งหมด	ต่อเนื่อง ถูกต้อง	เป็นบางจุด	ส่วนใหญ่	
2.การวางรูปปากในการเป่า แซกโซโฟน	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟน ทำ ได้ถูกต้อง ตามแบบ แผน ถูกต้อง ทั้งหมด	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟนทำ ได้ถูกต้อง ตามแบบ แผน ถูกต้อง	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟน ผิดพลาด บางส่วน	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟนไม่ ถูกต้องเลย
3.ตำแหน่งของเมาท์พีช ขณะเป่า	ตำแหน่ง ของเมาท์ พีชขณะ เป่าถูกต้อง ตามแบบ แผน มี ความถูก ต้อง ทั้งหมด	ตำแหน่ง ของเมาท์ พีชขณะ เป่าถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง	ตำแหน่ง ของเมาท์ พีชขณะ เป่าตาม แบบแผน ผิดพลาด บางส่วน	ตำแหน่งของ เมาท์พีช ขณะเป่าไม่ ถูกต้องตาม แบบแผนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	ตำแหน่งของ เมาท์พีช ขณะเป่าไม่ ถูกต้องเลย
4.การจับเครื่องมือแซก โซโฟน	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน มีความ ถูกต้อง ตามแบบ แผน มี ความถูก ต้อง	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน มีความ ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน ตามแบบ แผน ผิดพลาด ส่วนใหญ่	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน ไม่ถูกต้อง ตามแบบ แผนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน ไม่ถูกต้อง เลย

	ทั้งหมด				
5.ความถูกต้องของการปฏิบัติทักษะ ด้านการใช้ลม	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมมี ความ ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง ทั้งหมด	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมมี ความ ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลม ตามแผน ผิดพลาด ส่วนใหญ่	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมไม่ ถูกต้องตาม แบบแผนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมไม่ ตามแบบ แผน ไม่ถูกต้อง เลย
6.ความไพเราะของเสียงที่ออกมา	ความ ไพเราะ ของเสียงมี ความ ไพเราะ มากที่สุด	ความ ไพเราะ ของเสียง ความ ไพเราะ มาก	ความ ไพเราะ ของเสียง พอใช้	ความไพเราะ ของเสียง ผิดพลาด ส่วนใหญ่	ความ ไพเราะของ เสียง ไม่ไพเราะ เลย

เกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินทักษะปฏิบัติ

ระดับคุณภาพ

5 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดีเยี่ยม

4 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดีมาก

3 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดี

2 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับพอใช้

1 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับควรปรับปรุง

เกณฑ์การแปลความหมาย

คะแนน 25 – 30 หมายถึงดีเยี่ยม

ค่าเฉลี่ย 19 - 24 หมายถึงดีมาก

ค่าเฉลี่ย 13 – 18 หมายถึงดี

ค่าเฉลี่ย 7 – 12 หมายถึงพอใช้

ค่าเฉลี่ย 1 – 6

หมายถึงปรับปรุง

บันทึกผลการปฏิบัติกิจกรรมท้ายแผนการจัดการเรียนรู้

บันทึกผลหลังการสอนผลการสอน

.....

.....

.....

.....

อุปสรรค/ปัญหา

.....

.....

.....

.....

แนวทางการแก้ไข

.....

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....ผู้สอน

(จารุวัฒน์ สุขขา)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

พูน ปณ ทัต ชีเว

แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ดนตรีสากล

สาระเพิ่มเติม (ดนตรีสากล)

ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

หน่วยที่ 1 การปฏิบัติแซกโซโฟน

เวลา 16 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 เรื่อง ปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 28 - 55

เวลา 2 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 3.1

อธิบายหลักและวิธีการฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล

มาตรฐาน ศ 3.3

ใช้และบำรุงรักษาเครื่องดนตรีสากลอย่างระมัดระวังและรับผิดชอบ

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. สามารถปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 28 – 55 ได้อย่างถูกต้อง
2. มีความระมัดระวังและความรับผิดชอบต่อการใช้และเก็บเครื่องดนตรีสากล

สาระสำคัญ

การไล่สเกลเป็นอีกหนึ่งเทคนิคหลักที่สำคัญต่อการฝึกทักษะทางด้านดนตรี ไม่ว่าจะเป็นเครื่องดนตรีชนิดใด การไล่สเกลสามารถฝึกทักษะทางด้านการแยกประสาทสัมผัส ความคล่องตัว และเป็นเทคนิคหลักในการบรรเลงดนตรีและมีหลากหลายสเกล ทั้ง Minor และ Major หากฝึกครบถ้วนและฝึกตลอดเวลา สามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพหรือใช้ในชีวิตประจำวันได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ผู้เรียนสามารถปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 28 – 55 ได้ถูกต้องตามแบบแผนและบทเพลง
2. ผู้เรียนสามารถนำเทคนิคในแผนการเรียนรู้ที่ 3 – 6 มาปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 28 – 55 ได้
3. ผู้เรียนสามารถบอกวิธีการดูแลรักษาแซกโซโฟนได้อย่างถูกต้องวิธีตามหลักการดูแลรักษาเครื่องดนตรีสากล

สาระการเรียนรู้

การปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 28 – 55

กระบวนการจัดการเรียนรู้ (เดวิส)

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ

1. ผู้สอนแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบ
2. ผู้สอนแจกเอกสารประกอบการเรียนรู้
3. ผู้สอนสาธิตการปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 28 – 55 ให้ผู้เรียนสังเกต

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

4. ผู้สอนผู้เรียนนำเอกสารประกอบการเรียนรู้ มาปฏิบัติพร้อมกันตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 28 – 55
5. ผู้สอนสาธิตก่อน 1 รอบ แล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม 1 รอบ
6. ผู้สอนอธิบายเพิ่มเติมถึงการปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 28-55

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

7. ผู้เรียนปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 28 – 55
Tempo 60
8. ผู้เรียนปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 28 – 55
Tempo 95
9. ผู้สอนให้ผู้เรียนปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 28 – 55 รายบุคคล
10. ผู้เรียนผู้สอนปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 28 – 55 พร้อมกันและสรุปอภิปรายผลและปัญหา

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ

11. ผู้สอนแนะนำเทคนิคเพิ่มเติมเกี่ยวกับการปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 28 – 55
12. ผู้สอนปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลง C Major ห้องที่ 28 - 55 โดยใช้เทคนิคตามแผนการเรียนรู้ที่ 3 – 6 ให้ผู้เรียนสังเกต

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะ

13. ผู้เรียนปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 28 – 55 โดยใช้เทคนิคตามแผนการเรียนรู้ 3 – 6 มาเชื่อมโยงประกอบในบทเพลง
14. ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังแผนการเรียนรู้
15. ผู้สอนประเมินผลตามแบบประเมินผลและบันทึกคะแนน

สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้
3. แซกโซโฟนและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเป่าแซกโซโฟน

การวัดผลประเมินผล

1. สิ่งที่ต้องการวัด
 - 1.1 ทักษะการปฏิบัติ
2. วิธีวัด
 - 2.1 ทดสอบหลังแผนการเรียนรู้
3. เครื่องมือวัด
 - 3.1 แบบทดสอบหลังแผนการเรียนรู้
4. เกณฑ์การวัด
 - 4.1 ร้อยละ 80 ขึ้นไป จึงถือว่าผ่าน

แบบฝึกหัดย่อยที่ 1

แบบฝึกหัดย่อยที่ 2

แบบฝึกหัดย่อยที่ 3

แบบฝึกหัดย่อยที่ 4

แบบฝึกหัดรวม (แบบทดสอบ)

ห้องที่ 28 - 55

แบบวัดทักษะการปฏิบัติแฮกโซโฟน

เลขที่	กิจกรรมที่ปฏิบัติ						รวม
	ทักษะการเป่าแฮกโซโฟนเบื้องต้น	การวางรูปปากในการเป่าแฮกโซโฟน	ตำแหน่งของเมทาฟิซิคัลเป่า	การจับเครื่องมือแฮกโซโฟน	ความถูกต้องของการปฏิบัติทักษะด้านการใช้ลม	ความไพเราะของเสียงที่ออกมา	
1							
2							
3							
4							
5							

5. เกณฑ์การประเมิน

1. ผู้เรียนได้คะแนนรวมตามแบบสังเกตพฤติกรรม ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

รายการ	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
1. ทักษะการเป่าแฮกโซโฟนเบื้องต้น	ปฏิบัติ ทักษะการ เป่าแฮก โซโฟนได้ อย่าง ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ	ปฏิบัติ ทักษะการ เป่าแฮก โซโฟนได้ อย่าง ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ	ปฏิบัติ ทักษะการ เป่าแฮก โซโฟนได้ อย่างตาม แบบแผน ไม่มีความ ต่อเนื่อง ผิดพลาด	ปฏิบัติทักษะ การเป่าแฮก โซโฟนได้ไม่ ถูกต้อง ตามแผนไม่มี ความ ต่อเนื่อง ผิดพลาดไม่ ถูกต้องเป็น	ปฏิบัติทักษะ การเป่าแฮก โซโฟนไม่ ถูกต้องเลย

	ต่อเนื่อง ถูกต้อง ทั้งหมด	ต่อเนื่อง ถูกต้อง	เป็นบางจุด	ส่วนใหญ่	
2.การวางรูปปากในการเป่า แซกโซโฟน	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟน ทำ ได้ถูกต้อง ตามแบบ แผน ถูกต้อง ทั้งหมด	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟนทำ ได้ถูกต้อง ตามแบบ แผน ถูกต้อง	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟน ผิดพลาด บางส่วน	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	การวางรูป ปากในการ เป่าแซก โซโฟนไม่ ถูกต้องเลย
3.ตำแหน่งของเมาร์ทพีช ขณะเป่า	ตำแหน่ง ของเมาร์ท พีชขณะ เป่าถูกต้อง ตามแบบ แผน มี ความถูก ต้อง ทั้งหมด	ตำแหน่ง ของเมาร์ท พีชขณะ เป่าถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง	ตำแหน่ง ของเมาร์ท พีชขณะ เป่าตาม แบบแผน ผิดพลาด บางส่วน	ตำแหน่งของ เมาร์ทพีช ขณะเป่าไม่ ถูกต้องตาม แบบแผนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	ตำแหน่งของ เมาร์ทพีช ขณะเป่าไม่ ถูกต้องเลย
4.การจับเครื่องมือแซก โซโฟน	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน มีความ ถูกต้อง ตามแบบ แผน มี ความถูก ต้อง	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน มีความ ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน ตามแบบ แผน ผิดพลาด ส่วนใหญ่	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน ไม่ถูกต้อง ตามแบบ แผนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	การจับ เครื่องมือ แซกโซโฟน ไม่ถูกต้อง เลย

	ทั้งหมด				
5.ความถูกต้องของการปฏิบัติทักษะ ด้านการใช้ลม	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมมี ความ ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง ทั้งหมด	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมมี ความ ถูกต้อง ตามแบบ แผนมี ความ ถูกต้อง	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลม ตามแผน ผิดพลาด ส่วนใหญ่	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมไม่ ถูกต้องตาม แบบแผนไม่ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	การปฏิบัติ ทักษะด้าน การใช้ลมไม่ ตามแบบ แผน ไม่ถูกต้อง เลย
6.ความไพเราะของเสียงที่ออกมา	ความ ไพเราะ ของเสียงมี ความ ไพเราะ มากที่สุด	ความ ไพเราะ ของเสียง ความ ไพเราะ มาก	ความ ไพเราะ ของเสียง พอใช้	ความไพเราะ ของเสียง ผิดพลาด ส่วนใหญ่	ความ ไพเราะของ เสียง ไม่ไพเราะ เลย

เกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินทักษะปฏิบัติ

ระดับคุณภาพ

5 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดีเยี่ยม

4 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดีมาก

3 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดี

2 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับพอใช้

1 อยู่ในเกณฑ์ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับควรปรับปรุง

เกณฑ์การแปลความหมาย

คะแนน 25 – 30 หมายถึงดีเยี่ยม

ค่าเฉลี่ย 19 – 24 หมายถึงดีมาก

ค่าเฉลี่ย 13 – 18 หมายถึงดี

ค่าเฉลี่ย 7 – 12 หมายถึงพอใช้

ค่าเฉลี่ย 1 – 6

หมายถึงปรับปรุง

บันทึกผลการปฏิบัติกิจกรรมท้ายแผนการจัดการเรียนรู้

บันทึกผลหลังการสอนผลการสอน

.....

.....

.....

.....

อุปสรรค/ปัญหา

.....

.....

.....

.....

แนวทางการแก้ไข

.....

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....ผู้สอน

(จารุวัฒน์ สุขขา)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

พูน ปณ ทัต ชีเว

**แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ
ตามแนวคิดของเดวีส์ เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน**

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องระดับความเหมาะสมที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

5 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด

4 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก

3 หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง

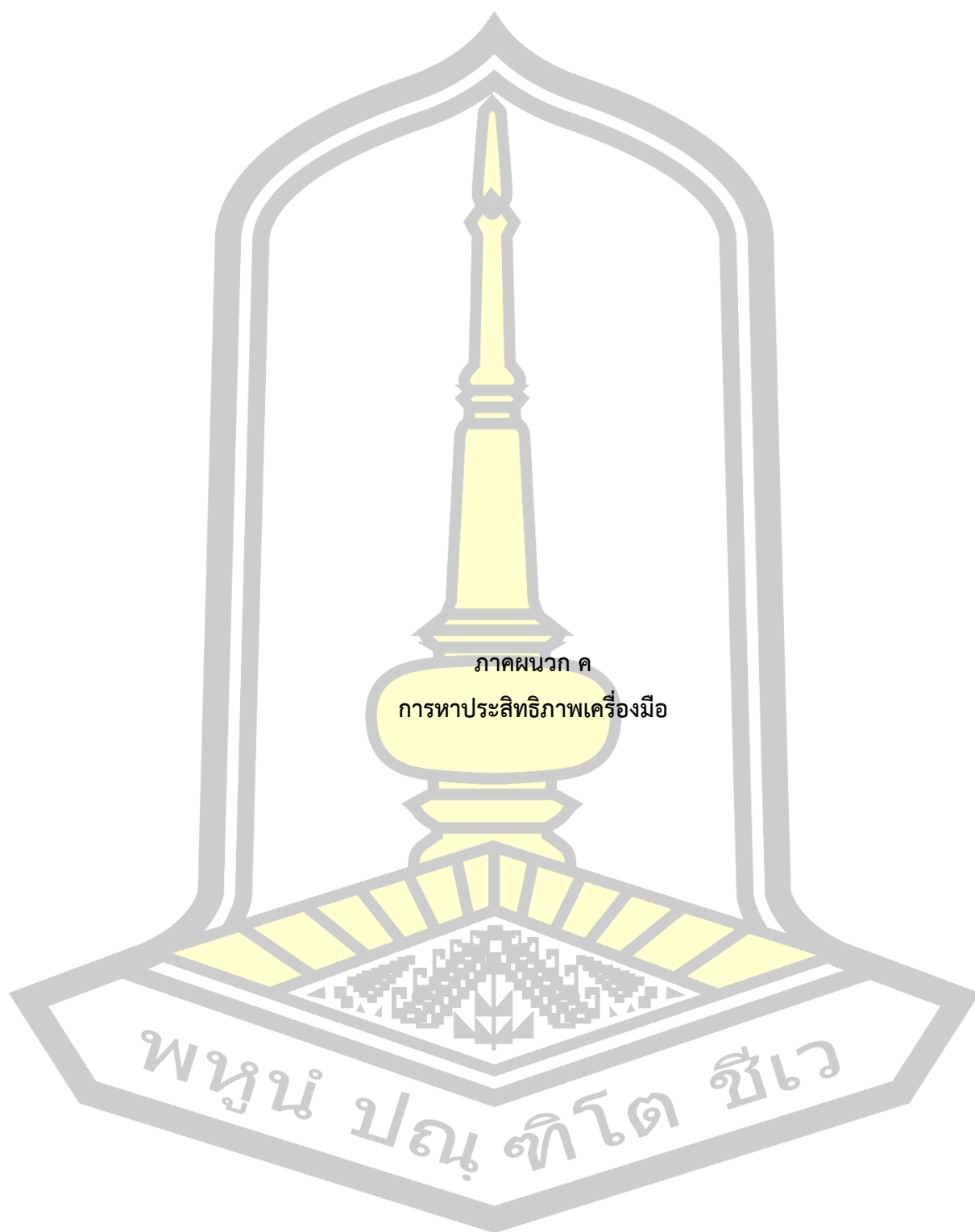
2 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

1 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1. ผู้เรียนชอบที่มีการสาธิตให้ดู					
2. ผู้เรียนชอบที่มีการสาธิตและผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย					
3. ผู้เรียนชอบที่มีการปฏิบัติทักษะย่อย					
4. ผู้เรียนชอบที่มีการแนะนำเทคนิควิธีการปฏิบัติ					
5. ผู้เรียนชอบที่มีการเชื่อมโยงทักษะการปฏิบัติ					
6. ผู้เรียนชอบในการฝึกปฏิบัติมีความชัดเจน					
7. ผู้เรียนชอบในความต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้นตอน					
8. ผู้เรียนชอบพื้นที่ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน					
9. กิจกรรมที่นำมาใช้มีความเหมาะสมช่วยให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ด้วยจริง					
10. ทำให้ผู้เรียนเข้าใจในทักษะการปฏิบัติมากยิ่งขึ้น					

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(.....)

พูน ปณ จิต ชีว

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง : โปรดแสดงความคิดเห็นต่อแผนการจัดการเรียนรู้ว่ามีความเหมาะสมเพียงใด โดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ซึ่งมี 5 ระดับ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ต่อไป

เหมาะสมมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
เหมาะสมมาก	ให้	4	คะแนน
เหมาะสมปานกลาง	ให้	3	คะแนน
เหมาะสมน้อย	ให้	2	คะแนน
เหมาะสมน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

แผนการจัดการเรียนรู้	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
1. สารสำคัญ					
1.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในหลักสูตร					
1.2 มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน					
1.3 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน					
1.4 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย					
1.5 มีความชัดเจน ไม่สับสนและน่าสนใจ					
2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง					
2.1 ประเมินผลได้ตามสภาพจริง					
2.2 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน					
2.3 สามารถบรรลุพฤติกรรมที่คาดหวังได้					
2.4 มีความชัดเจน เข้าใจง่าย					
3. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
3.2 ข้อความชัดเจนเข้าใจง่าย					
3.3 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดชัดเจน					

แผนการจัดการเรียนรู้	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
4. ด้านสาระการเรียนรู้					
4.1 เหมาะสมกับผู้เรียนในระดับชั้น					
4.2 เนื้อหาเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพความต้องการของผู้เรียน					
4.3 เนื้อหาเป็นไปตามขั้นตอนการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการจัดกิจกรรม					
4.4 เวลาเรียนเหมาะสมกับเนื้อหา					
4.5 สอดคล้องกับจุดประสงค์					
5. ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้					
5.1 เรียงลำดับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้เหมาะสม					
5.2 กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
5.3 จัดกิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้					
5.4 จัดกิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับเวลา					
5.5 จัดกิจกรรมโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ					
6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้					
6.1 สามารถทำขึ้นได้เอง					
6.2 สอดคล้องกับเนื้อหา					
6.3 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
6.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้					
6.5 ช่วยประหยัดเวลาในการสอน					
7. ด้านการวัดผลประเมินผล					
7.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
7.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					

7.3 เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้					
7.4 การวัดผลครอบคลุมด้านความรู้กระบวนการและทักษะ					

ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

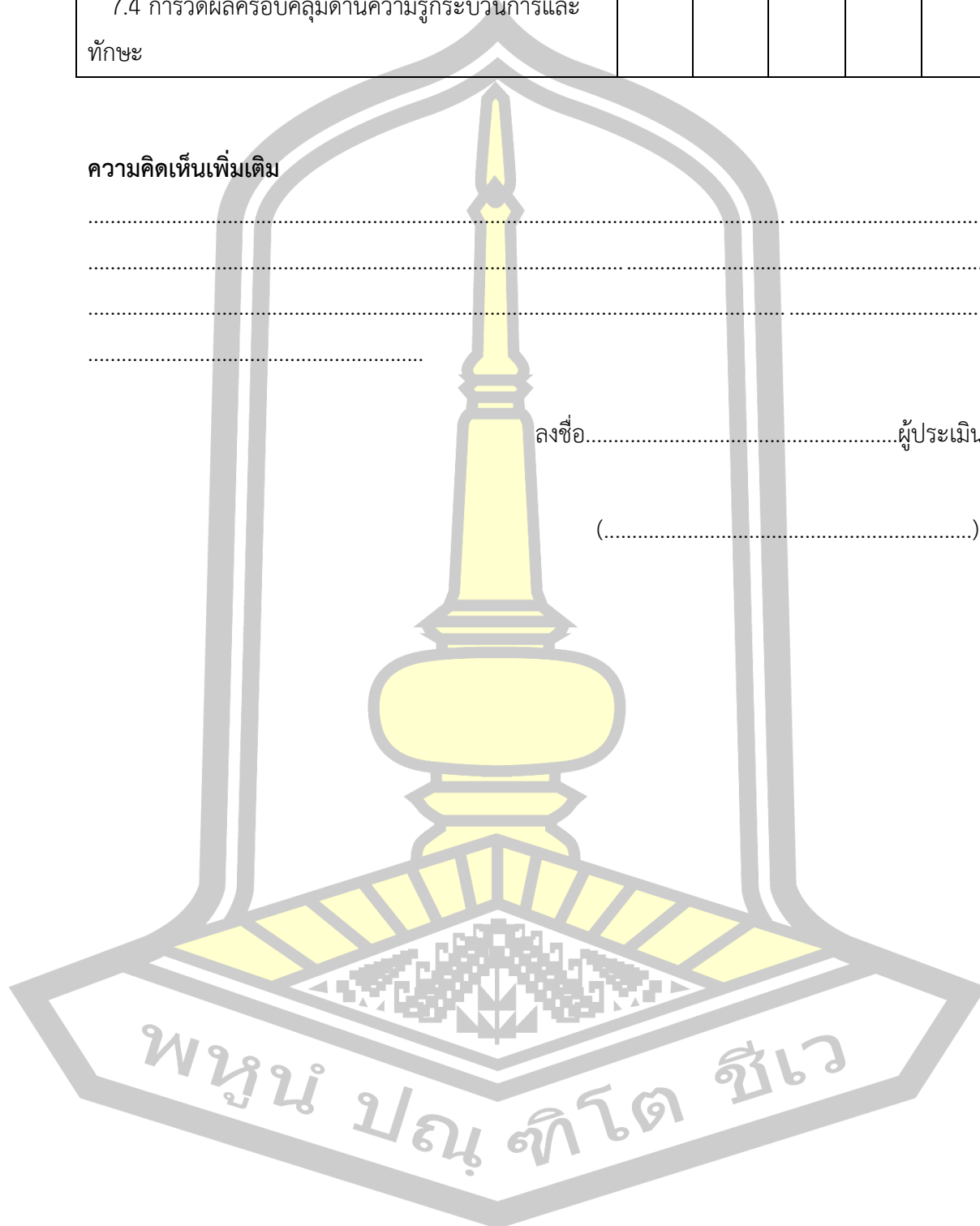
.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ตารางที่ ค. 1

ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบของเดวิส

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
1. สารสำคัญ			
1.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในหลักสูตร	5.00	0.00	มากที่สุด
1.2 มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน	4.80	0.45	มากที่สุด
1.3 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4.80	0.45	มากที่สุด
1.4 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	4.80	0.45	มากที่สุด
1.5 มีความชัดเจน ไม่สับสนและน่าสนใจ	4.80	0.45	มากที่สุด
2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง			
2.1 ประเมินผลได้ตามสภาพจริง	5.00	0.00	มากที่สุด
2.2 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4.80	0.45	มากที่สุด
2.3 สามารถบรรลุพฤติกรรมที่คาดหวังได้	4.80	0.45	มากที่สุด
2.4 มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	5.00	0.00	มากที่สุด
3. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้			
3.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
3.2 ข้อความชัดเจนเข้าใจง่าย	5.00	0.00	มากที่สุด
3.3 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดชัดเจน	4.80	0.45	มากที่สุด
4. ด้านสาระการเรียนรู้			
4.1 เหมาะสมกับผู้เรียนในระดับชั้น	5.00	0.00	มากที่สุด
4.2 เนื้อหาเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพความต้องการของผู้เรียน	4.80	0.45	มากที่สุด
4.3 เนื้อหาเป็นไปตามขั้นตอนการเรียนรู้ ที่เอื้อต่อการจัดกิจกรรม	5.00	0.00	มากที่สุด
4.4 เวลาเรียนเหมาะสมกับเนื้อหา	4.80	0.45	มากที่สุด
4.5 สอดคล้องกับจุดประสงค์	5.00	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ ค. 1 (ต่อ)

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
5. ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้			
5.1 เรียงลำดับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้เหมาะสม	4.80	0.45	มากที่สุด
5.2 กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนเหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.80	0.45	มากที่สุด
5.3 จัดกิจกรรมการเรียนเหมาะสมกับสาระการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
5.4 จัดกิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับเวลา	4.80	0.45	มากที่สุด
5.5 จัดกิจกรรมโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	5.00	0.00	มากที่สุด
6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้			
6.1 สามารถทำขึ้นได้เอง	4.80	0.45	มากที่สุด
6.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	4.80	0.45	มากที่สุด
6.3 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
6.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้	5.00	0.00	มากที่สุด
6.5 ช่วยประหยัดเวลาในการสอน	4.80	0.45	มากที่สุด
7. ด้านการวัดผลประเมินผล			
7.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
7.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
7.3 เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
7.4 การวัดผลครอบคลุมด้านความรู้กระบวนการและทักษะ	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม	4.90	0.23	มากที่สุด

แบบประเมินแบบวัดทักษะปฏิบัติ
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง : โปรดแสดงความคิดเห็นต่อแบบวัดทักษะปฏิบัติว่ามีความเหมาะสมเพียงใด โดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขต่อไป

เกณฑ์การให้คะแนน

+ 1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ
- 1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ

ปฏิบัติ

แบบวัดทักษะ	ผลการพิจารณา		
	+1	0	-1
1. ทักษะการเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น			
2. การวางรูปปากในการเป่าแซกโซโฟน			
3. ตำแหน่งของเม้าท์พีซขณะเป่า			
4. การจับเครื่องมือแซกโซโฟน			
5. ความถูกต้องของการปฏิบัติทักษะ ด้านการใช้ลม			
6. ความไพเราะของเสียงที่ออกมา			

ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

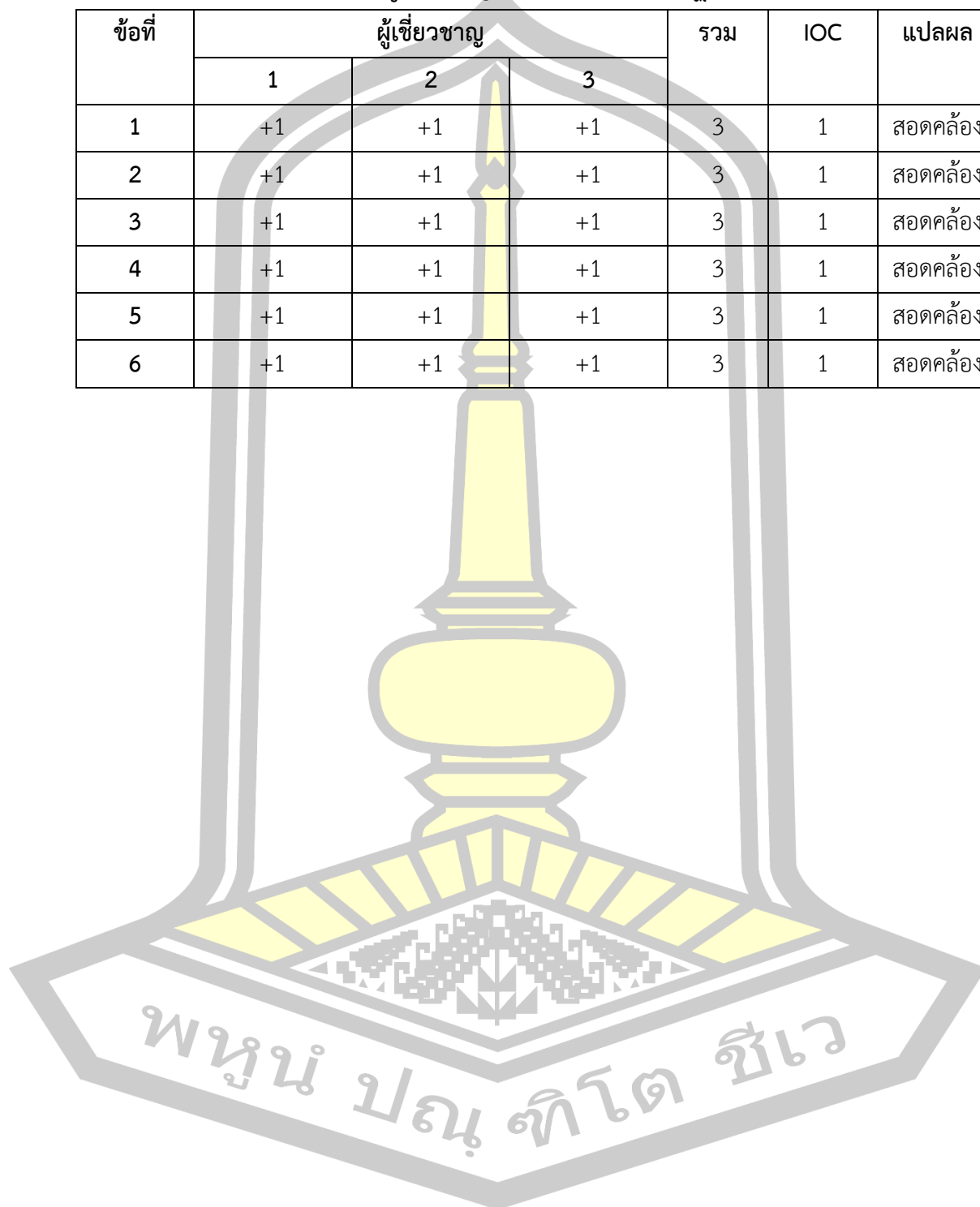
ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ตารางที่ ค. 2

ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแบบวัดทักษะปฏิบัติ

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	แปลผล
	1	2	3			
1	+1	+1	+1	3	1	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	3	1	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	3	1	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	3	1	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	3	1	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	3	1	สอดคล้อง

แบบประเมินแบบสอบถามความพึงพอใจ
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง : โปรดแสดงความคิดเห็นต่อแบบสอบถามความพึงพอใจว่ามีความเหมาะสมเพียงใด โดย
 การทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน เพื่อเป็นแนวทางในการ
 ปรับปรุงแก้ไขต่อไป

เกณฑ์การให้คะแนน

+ 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องตามพฤติกรรมชี้วัดความพึงพอใจต่อ
 การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส

0 หมายถึง ไม่แน่ใจข้อคำถามนั้นสอดคล้องพฤติกรรมชี้วัดความพึงพอใจต่อการ
 เรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส

- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องตามพฤติกรรมชี้วัดความพึงพอใจ
 ต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส

ข้อที่	รายการ	ผลการพิจารณา		
		+1	0	-1
1	ผู้เรียนชอบที่มีการสาธิตให้ดู			
2	ผู้เรียนชอบที่มีการสาธิตและผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย			
3	ผู้เรียนชอบที่มีการปฏิบัติทักษะย่อย			
4	ผู้เรียนชอบที่มีการแนะนำเทคนิควิธีการปฏิบัติ			
5	ผู้เรียนชอบที่มีการเชื่อมโยงทักษะการปฏิบัติ			
6	ผู้เรียนชอบในการฝึกปฏิบัติมีความชัดเจน			
7	ผู้เรียนชอบในความต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้นตอน			
8	ผู้เรียนชอบพื้นที่ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน			
9	กิจกรรมที่นำมาใช้มีความเหมาะสมช่วยให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ ด้วยจริง			
10	ทำให้ผู้เรียนเข้าใจในทักษะการปฏิบัติมากยิ่งขึ้น			

ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

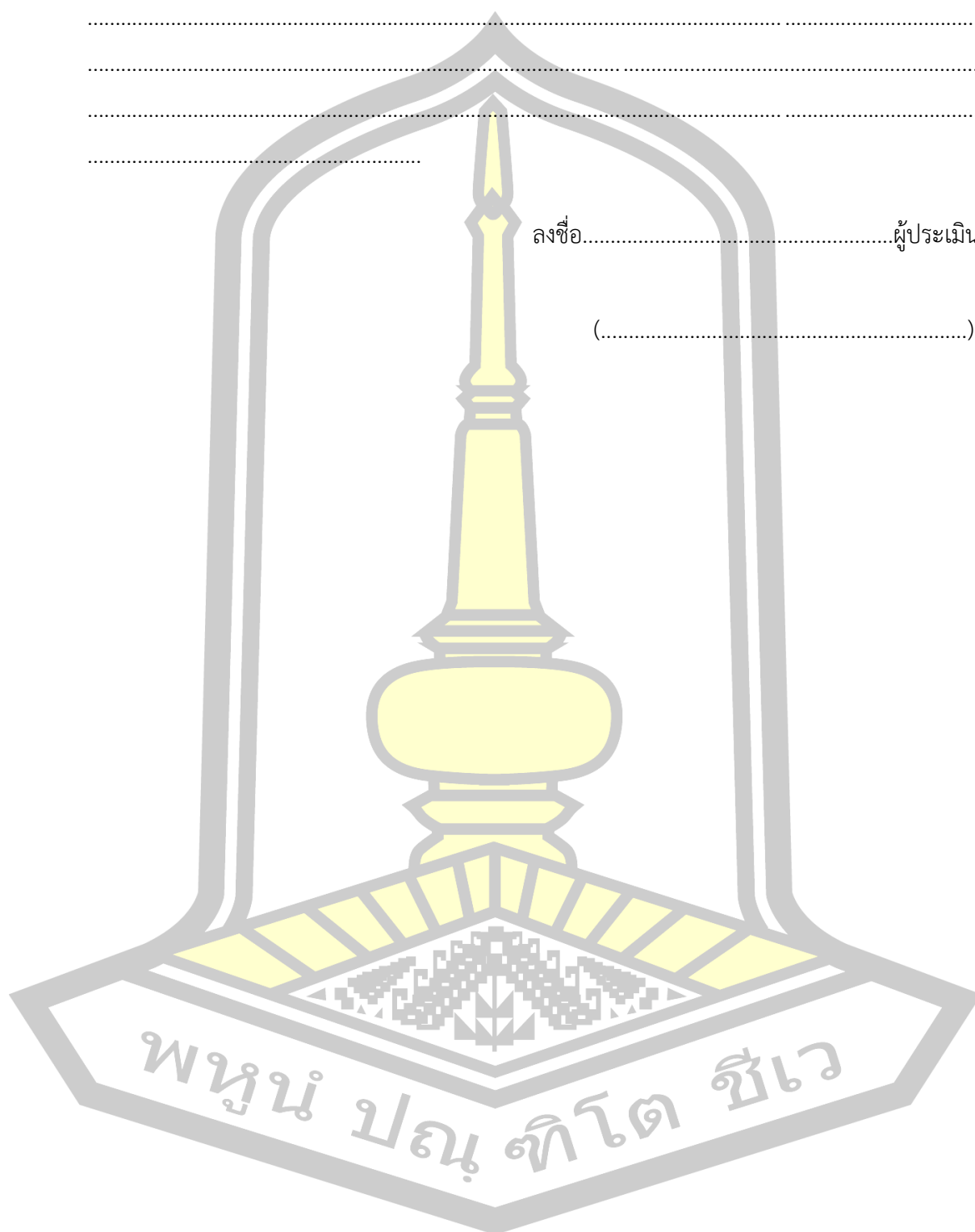
.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

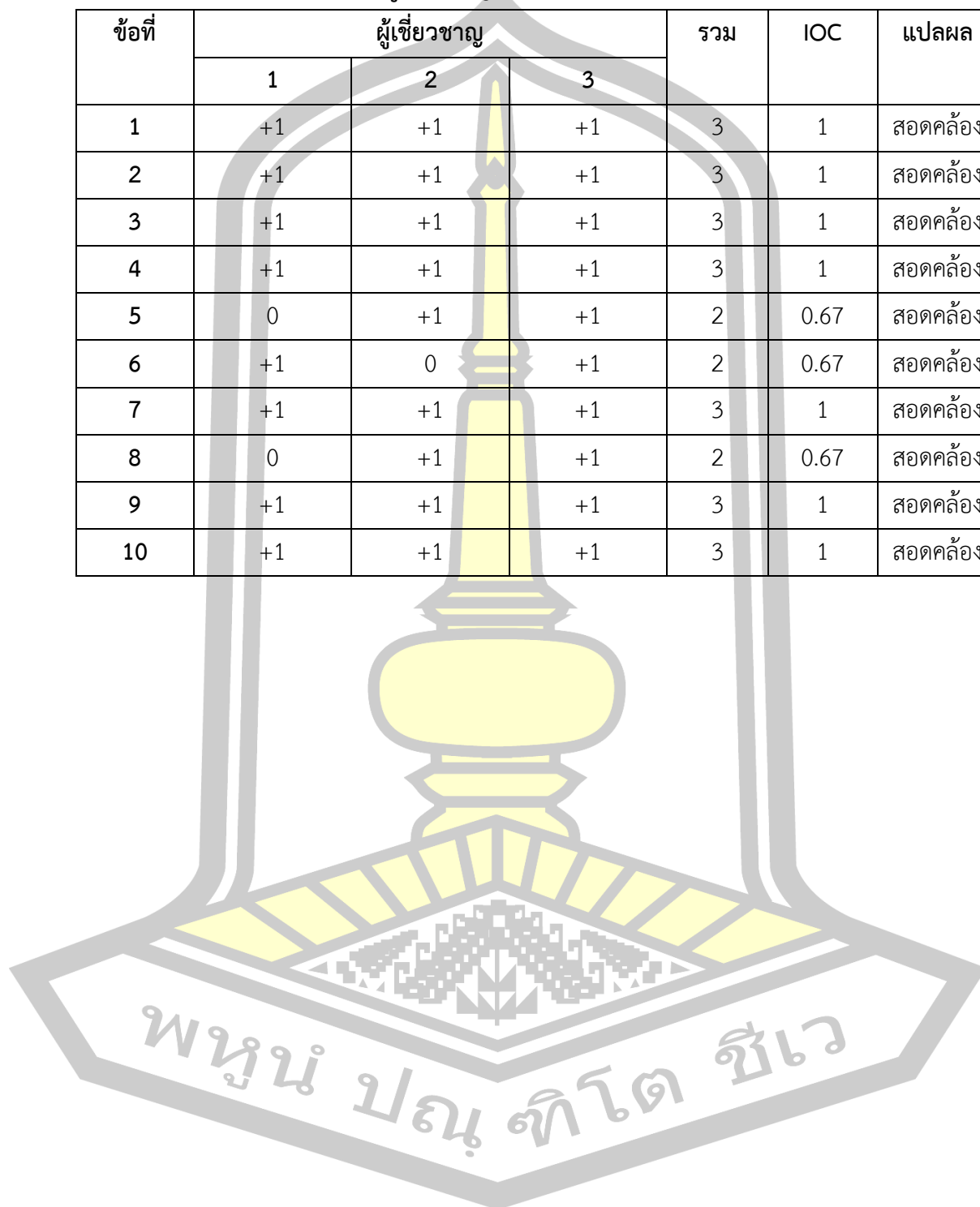
(.....)

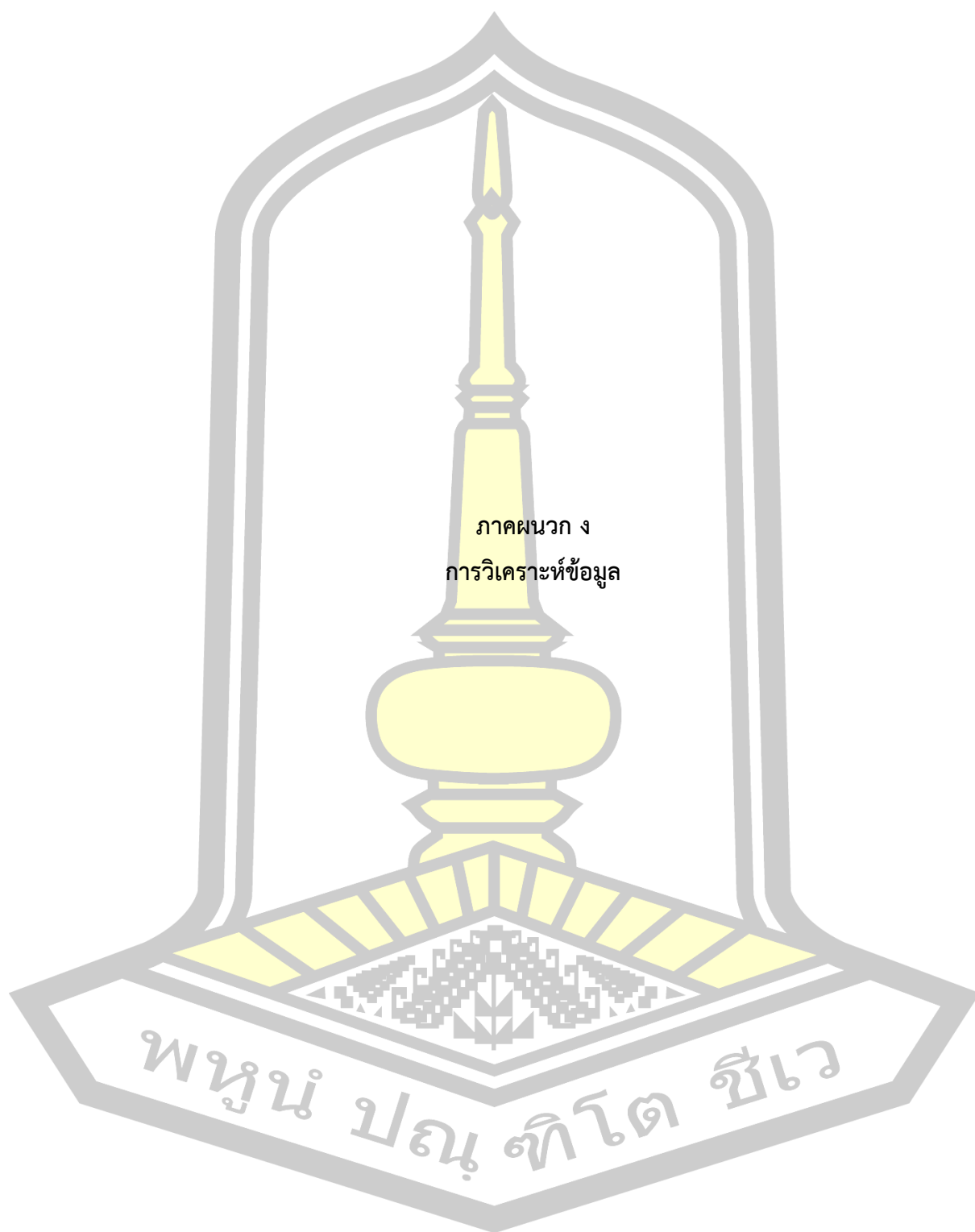

ตารางที่ ค. 3

ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแบบสอบถามความพึงพอใจ

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	แปลผล
	1	2	3			
1	+1	+1	+1	3	1	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	3	1	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	3	1	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	3	1	สอดคล้อง
5	0	+1	+1	2	0.67	สอดคล้อง
6	+1	0	+1	2	0.67	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	3	1	สอดคล้อง
8	0	+1	+1	2	0.67	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	3	1	สอดคล้อง
10	+1	+1	+1	3	1	สอดคล้อง

การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ลงเรียนรายวิชาปฏิบัติแซกโซโฟน วิทยาลัยนาฏศิลปร้อยเอ็ด (E_1/E_2)

ตารางที่ ง. 1

คนที่	คะแนนแบบทดสอบย่อย						คะแนนรวม (30)	คะแนนทดสอบทักษะ (30)
	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 (5)	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 (5)	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 (5)	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 (5)	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 (5)	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 (5)		
1	5	4	4	5	4	3	25	26
2	5	5	4	4	4	4	26	27
3	5	4	5	5	5	4	28	29
4	5	4	4	5	5	4	27	27
5	4	4	5	4	4	3	24	28
รวม	24	21	22	23	22	18	130	137
คะแนนเฉลี่ยร้อยละ							86.67	91.00
$E_1/E_2 = 86.67/91.00$								

พูน ปณ จิต ชีเว

การวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตาม
แนวคิดของเดวีส์ เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน โดยใช้การวิเคราะห์ One Sample t-test
ตารางที่ ง. 2

เลขที่	กิจกรรมที่ปฏิบัติ						รวม
	ทักษะการเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น	การวางรูปปากในการเป่าแซกโซโฟน	ตำแหน่งของเมาท์พิชชณะเป่า	การจับเครื่องม่อแซกโซโฟน	ความถูกต้องของการปฏิบัติทักษะด้านการใช้ลม	ความไพเราะของเสียงที่ออกมา	
	(5 คะแนน)	(5 คะแนน)	(5 คะแนน)	(5 คะแนน)	(5 คะแนน)	(5 คะแนน)	(30 คะแนน)
1	5	4	5	5	4	3	26
2	5	5	4	5	4	4	27
3	5	4	5	5	5	5	29
4	4	5	4	5	5	4	27
5	5	5	5	4	4	5	28
รวม	24	23	23	24	22	21	137

ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติกับเกณฑ์ร้อยละ 80

ตารางที่ ง. 3

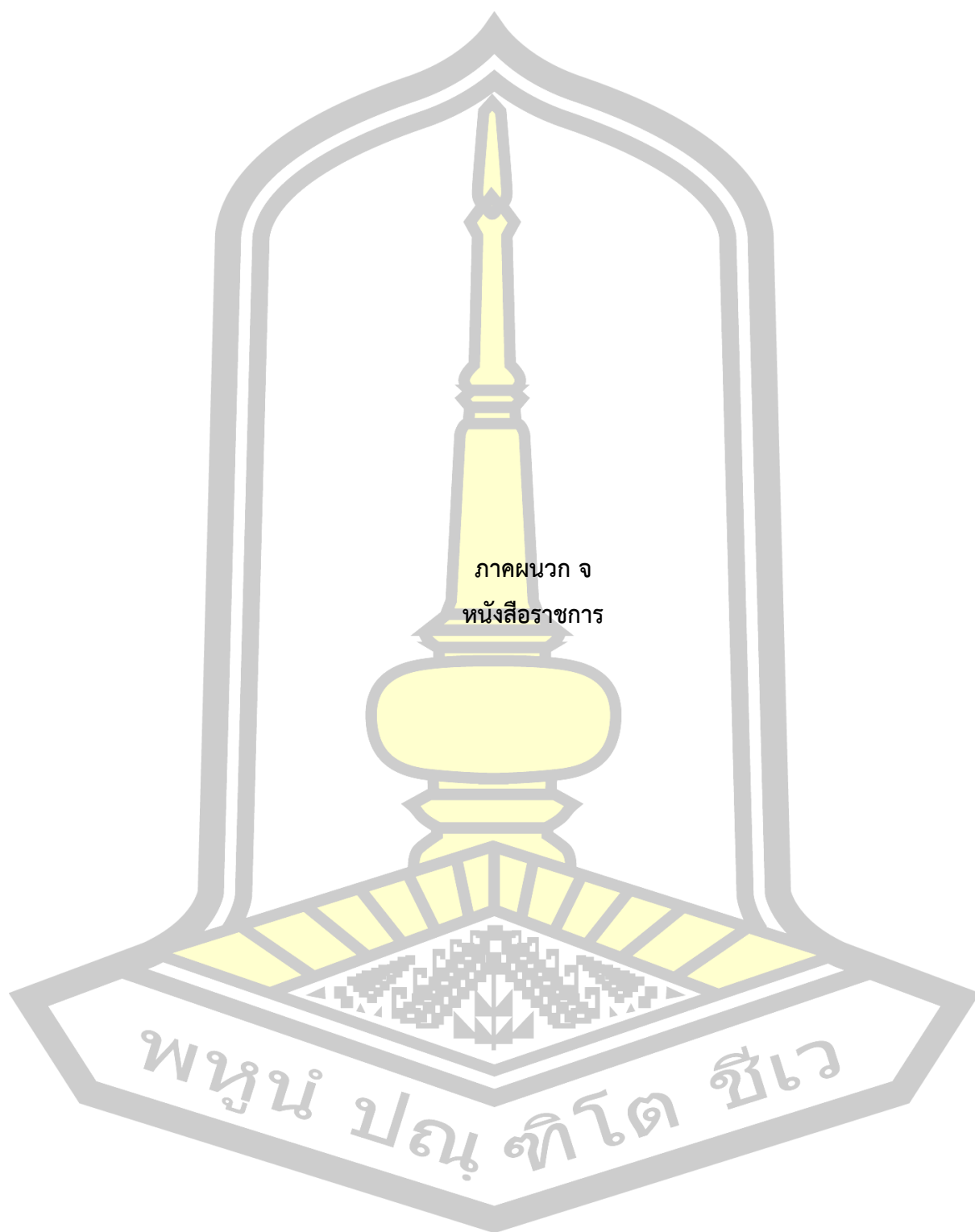
ข้อที่	คะแนนของผู้เรียน (เลขที่)					เกณฑ์ร้อยละ 80
	1	2	3	4	5	
1. ทักษะการเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น	5	5	5	4	5	96
2. การวางรูปปากในการเป่าแซกโซโฟน	4	5	4	5	5	92
3. ตำแหน่งของเมมบริฟิชนขณะเป่า	5	4	5	4	5	92
4. การจับเครื่องมือแซกโซโฟน	5	5	5	5	4	96
5. ความถูกต้องของการปฏิบัติทักษะ ด้านการใช้ลม	4	4	5	5	4	88
6. ความไพเราะของเสียงที่ออกมา	3	4	5	4	5	84

การวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน โดยใช้การวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐาน

ตารางที่ ง. 4

ข้อที่	ผู้เรียนคนที่					รวม	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
	1	2	3	4	5				
1	5	5	5	5	5	25	5	0	มากที่สุด
2	5	5	5	5	5	25	5	0	มากที่สุด
3	5	5	5	5	5	25	5	0	มากที่สุด
4	5	4	5	4	5	23	4.6	0.55	มากที่สุด
5	5	5	4	5	5	24	4.8	0.45	มากที่สุด
6	5	5	5	5	5	25	5	0	มากที่สุด
7	4	5	5	5	5	24	4.8	0.45	มากที่สุด
8	5	5	5	5	5	25	5	0	มากที่สุด
9	5	5	5	5	5	25	5	0	มากที่สุด
10	5	5	5	5	5	25	5	0	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.9	4.9	4.9	4.9	5	24.6	4.92	0.14	มากที่สุด

ที่ ยว ๐๖๐๕/๒๔/

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม ๔๘๑๕๐

๒๖ กันยายน ๒๕๖๖

เรื่อง ขออนุญาตให้มีสิทธิ์ในสังกัดลงพื้นที่เก็บข้อมูลภาคสนาม

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด

ด้วยวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้จัดการเรียนการสอนในระดับบัณฑิตศึกษา โดยมีนิสิตในสังกัด คือ นายจารุวัฒน์ สุขหา รหัส 64012081002 นิสิตหลักสูตรดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต สาขาดุริยางคศิลป์ ระบบนอกเวลาราชการ กำลังดำเนินการทำงานวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะการปฏิบัติแซกโซโฟน ตามแนวคิดของเดวิส ในกรณีจึงขออนุญาตให้มีสิทธิ์ในสังกัดลงพื้นที่เก็บข้อมูลภาคสนาม ในวันที่ 9-13 ตุลาคม พ.ศ. 2566 เวลา 09.00 – 16.00 น.

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และ
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศมนกร กาวันหรี)
คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์

บัณฑิตศึกษา วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
โทร./โทรสาร ๐๔๓-๗๕๔-๓๘๕

ที่ ฮว ๐๖๐๕.๒๔/

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเือง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม ๔๘๓๕๐

๒๖ กันยายน ๒๕๖๖

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร. วงศ์ไชยวัฒนกุล

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นายจรรุวัฒน์ สุทธา รหัส ๒๔๐๑๒๐๘๑๐๐๒ นิสิตหลักสูตรปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต
ระบบนอกเวลาราชการ สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ กำลังดำเนินการทำงานวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะ
การปฏิบัติซอกโซโฟน ตามแนวคิดของเดวีส์ เพื่อให้การดำเนินงานวิจัยเป็นไปตามระเบียบวิธีวิจัยและบรรลุ
วัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้ จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย สำหรับ
นำไปใช้ในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และ
ขอขอบคุณ ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร. กวีนพร)
คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์

บัณฑิตศึกษา วิทยาลัยดุริยางคศิลป์

โทร./โทรสาร ๐๔๓-๗๕๕-๓๘๕

ที่ อว ๐๖๐๕.๒๔/

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม ๔๘๑๕๐

๒๖ กันยายน ๒๕๖๖

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.สายันต์ บุญใบ

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นายจารุวัฒน์ กุชชา รหัส ๖๔๐๒๒๐๘๑๐๐๒ นิสิตหลักสูตรครูวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต ระบบนอกเวลาราชการ สาขาวิชาครูวิทยาศาสตร์ กำลังดำเนินการทำงานวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะ การปฏิบัติแยกใจโฟ่น ตามแนวคิดของเทวีส เพื่อให้เกิดการดำเนินการวิจัยเป็นไปตามระเบียบวิธีวิจัยและบรรลุ วัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้ จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย สำหรับ นำไปใช้ในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และ ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมเกียรติ การินทร์)
คณบดีวิทยาลัยครูวิทยาศาสตร์

พูน ปณ ฑิต ชีเว

ที่ ๒ว ๐๖๐๕.๒๔/

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเือง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม ๔๔๑๕๐

๒๖ กันยายน ๒๕๖๖

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พินกร อัดใหญ่สย

ถึงที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน ๓ ชุด

ด้วย นายจารุวัฒน์ สุขชา รหัส ๖๔๐๑๒๐๘๑๐๐๒ นิสิตหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
ระบบนอกเวลาราชการ สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ กำลังดำเนินการทำงานวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะ
การปฏิบัติแซกโซโฟน ตามแนวคิดของเทวีส เพื่อให้เกิดการเรียนรู้เป็นไปตามระเบียบวิธีวิจัยและบรรลุ
วัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้ จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย สำหรับ
นำไปใช้ในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และ
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศมกฤษ ภาวรินทร์)

๒๖ กันยายน ๒๕๖๖

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	จารุวัฒน์ สุขขา
วันเกิด	26 เมษายน พ.ศ.2541
สถานที่เกิด	อำเภอคลองหลวง จังหวัดมุกดาหาร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 13 หมู่ 2 ตำบลคลองหลวง อำเภอคลองหลวง จังหวัดมุกดาหาร
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	นิสิตดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต
ประวัติการศึกษา	2554-2556 มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนคลองหลวงวิทยา จังหวัดมุกดาหาร 2557-2559 มัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยาลัยนาฏศิลปร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด 2560-2564 ปริญญาตรี (ศศ.บ.) ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาดนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร 2564-2566 ปริญญาโท (ดศ.ม.) วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูน ปณ จิต ชีวะ